

Gailestingumo žodis šiandieną pasiekia pasaulio pakraščius šventosios sesers Faustinos Kovalskos ir palaimintojo kunigo Mykolo Sopočkos, kuris kaip dvasininkas, nuodėmklausys ir teologas drąsiai stojo greta sesers Faustinos, dėka, kad išsiklausytų į Dievo balsą ir taptų Gailestingąjo Jėzaus mokiniu (Ižangos žodis – fragmentas – arkivysk Grzegorz Ryś).

TURINYS

(aktyvi prieiga prie atskirų skyrių ir grįžimas)

IŽANGOS ŽODIS. IŽANGA	6
DIEVO GAILESTINGUMO SLĖPINYS.....	9
NAUJOS DIEVO GAILESTINGUMO GARBINIMO FORMOS.....	12
I SKYRIUS	
ŠVENTOSIOS SESERS FAUSTINOS KOVALSKOS	19
ŠV. SESERS FAUSTINOS DIENORAŠTIS FRAGMENTAS	25
DIEVO GAILESTINGUMO VAINIKĖLIS	32
GAILESTINGUMO MALONĖS MIRŠTANTIEMS PAŽADAS	33
VISUOTINIAI ATLAIDAI UŽ DIEVO GAILESTINGUMO VAINIKĖLIO KALBĖJIMĄ	35
ŠVENTOSIOS SESERS FAUSTINOS MALDOS. MALDOS VAISIAI	36
DEVYNDIENIS DIEVO GAILESTINGUMUI	38
ŠVENTOSIOS SESERS FAUSTINOS TESTAMENTAS	44
MALDA PRAŠANT MALONIŲ PER ŠVENTĄJĄ SESERĮ FAUSTINĄ	45
PASAULIO LIKIMO PATIKĖJIMO DIEVO GAILESTINGUMUI AKTAS	47
II SKYRIUS	
PALAIMINTASIS KUNIGAS MICHAŁAS SOPOČKO	49
MALDA PRAŠANT MALONIŲ PAL. KUN. MICHAŁUI SOPOČKAI UŽTARIAN	65
IŠTRAUKOS IŠ KUN. DR. MICHAŁO SOPOČKOS KETURIŲ TOMŲ VEIKALO DIEVO GAILESTINGUMAS JO DARBUOSE:	
DIEVO GAILESTINGUMAS	70
DIEVO GAILESTINGUMO KULTAS	72
PASITIKĖJIMAS	73
TIKĖJIMO DVASIA	76
GAILESTINGUMO DORYBĖ – PAREIGA DARYTI GAILESTINGUMO DARBUS.....	77
MALDA YRA DIEVO GAILESTINGUMO KELIAS	79
KRYŽIAUS KELIAS	81
JĖZAUS PRISIKĖLIMAS IŠ NUMIRUSIŲJŲ	96
MANO PRISIMINIMAI APIE A. A. SESERĮ FAUSTINĄ	98
III SKYRIUS	
PIRMASIS GAILESTINGOJO JĖZAUS PAVEIKSLAS	100
GAILESTINGOJO JĖZAUS PAVEIKSLO ISTORIJA	117
IV SKYRIUS	
GAILESTINGOJO JĖZAUS SESERŲ KONGREGACIJA	127
JĖZAUS ATVAIZDU KONTEMPLIACIJA	149
V SKYRIUS – PRIEDAI	
DIEVO GAILESTINGUMO MOTINOS PAVEIKSLAS	155
MALDA PRAŠANT GAILESTINGUMO MOTINOS GLOBOS IR UŽTARIMO	157
PAVEIKSLO KONSERVAVIMO FOTODOKUMENTAI	158
MARCINAS EUGENIUŠAS KAZIMIROVSKIS – BIOGRAFIJOS PASTABA	161
IMPRIMATUR LENKŲ KALBA	170

JEZAU, PASITIKIU TAVIMI

Meile ir gailestingumas

Nežinoma istorija Gailestingojo Jėzaus atvaizdas

Gailestingasis Dievas, norėdamas perteikti visam pasauliui skirtą Dievo gailestingumo žinią, pasirinko ir išugdė du Dievo meilės Apaštalus: šv. seserį Faustina Kovalską ir pal. kunigą Mykolą Sopočką. Nors šios asmenybės didvyrišku uolumu stengėsi kruopščiai išpildyti Viešpaties valią, bet būdami gyvi nesulaukė pripažinimo, užtat įgijo šventumą ir amžiną atminimą. Šiame leidinyje sudėti su misija susiję įvykiai, nepateikiant jų interpretacijų, kad skaitytojai galėtų patys apmąstyti, kaip juos suvokti.

Be plačių šventosios sesers Faustinos „Dienoraščio“ ištraukų, pateikiami trys mažiau žinomi, bet labai svarbūs ir įdomūs Dievo Gailestingumo skelbimo aspektai:

- ištraukos iš pal. kunigo Mykolo Sopočkos knygų, teologine prasme pagrindžiančios nepaprastą būtinumą plačiai skelbti Dievo Gailestingumą,
 - pirmojo paveikslo, kuris nutapytas Vilniuje 1934 metais, su Gailestingojo Jėzaus atvaizdu ir jo stebuklingo išlikimo karo ir pokario metais istorija,
 - Gailestingojo Jėzaus seserų kongregacijos, kurią Jėzaus prašymu įkūrė pal. kunigas Mykolas Sopočka, šv. sesers Faustinos dvasinis vadovas, istorija.
-

„Šių tekstų skaitymas leidžia mums suvokti, kad Viešpats nepaprastai ryžtingai kartoja, kad Jis yra Gailestingumas – besąlyginė, visiškai mūsų nepelnyta meilė, svarbesnė už bet kokį mūsų gerą darbą“.

✧ Grzegorz Rys, Lodzės arkivyskupas metropolitas
Ižangos žodis – fragmentas

**Dievo Gailestingumo šventovėje Vilniuje
Pirmasis Gailestingojo Jėzaus paveikslas**

JEZAU, PASITIKIU TAVIMI

Meile ir gailestingumas

ARCYBISKUP
METROPOLITA ŁÓDZKI

Łódź, dnia 13 maja 2019 roku

Słowo wstępne

Ojciec Święty Franciszek w bulli *Misericordiae Vultus* napisał, iż „miłosierdzie to droga, która łączy Boga z człowiekiem, ponieważ otwiera serce na nadzieję, że będziemy kochani na zawsze, pomimo ograniczenia, jakim jest nasz grzech”. W tym znaczeniu miłosierdzie pozostaje wielką tajemnicą Boga i skandalem w oczach ludzi, gdyż jest chrześcijańską nadzieją na przyszłość dla tych, którzy dotknęli dna, którym według logiki tego świata odmawia się prawa do przebaczenia i nawrócenia. Orędzie Miłosierdzia dociera dziś po krańce świata dzięki Świętej Siostrze Faustynie Kowalskiej i Błogosławionemu Księdzu Michałowi Sopoćce, który jako kapłan, spowiednik i teolog stanął odważnie przy Siostrze Faustynie, by wsłuchiwać się w głos Boga i stawać się uczniem Jezusa Miłosiernego.

W tym kontekście z uznaniem należy przyjąć opublikowanie poszerzonej wersji książki pt. „Jezus, ufam Tobie. Miłość i miłosierdzie” autorstwa Urszuli Grzegorzczak, której celem jest przybliżenie Czytelnikowi świadectwa życia tych dwóch Apostołów Bożego miłosierdzia oraz ich postawy bezgranicznego zaufania Bogu w realizacji powierzonego posłannictwa. Autorka w swojej publikacji, obficie udokumentowanej tekstami źródłowymi, prezentuje nowe formy nabożeństwa do Bożego Miłosierdzia zaproponowane przez Świętą Faustynę w oparciu o prywatne objawienia, jakie otrzymała od Jezusa. W tych nowych formach kultu centralne miejsce zajmuje postawa ufności oraz cześć oddawana obrazowi Jezusa Miłosiernego, obchodzenie Święta Miłosierdzia, odmawianie Koronki i spełnianie uczynków miłosierdzia. Jestem głęboko przekonany, iż zawarte w książce fragmenty z „Dzienniczka” Świętej Siostry Faustyny Kowalskiej oraz fragmenty publikacji Błogosławionego Księdza Michała Sopoćki przyczynią się do poznania i przyjęcia przesłania Orędzia Bożego Miłosierdzia, które jest kerygmatem chrześcijaństwa na trzecie tysiąclecie. Lektura tych tekstów uświadamia nam, iż Pan Bóg z niesłychaną determinacją powtarza o sobie, że jest Miłosierdziem – miłością bezwarunkową, przez nas w żaden sposób niezastudzoną, uprzednią w stosunku do jakiegokolwiek z naszych dobrych czynów.

Autorce życzę życzliwego przyjęcia książki przez Czytelników. Ufam, iż dla Wszystkich, którzy wezmą ją do ręki, zagłębiając się w zawarte w niej przesłanie, stanie się ona źródłem inspiracji do odkrywania wciąż na nowo fundamentalnej prawdy o tym, iż miłość Boga jest silniejsza niż ludzki grzech i do bycia miłosiernym względem naszych bliźnich, tak jak miłosierny był Jezus.

* Grzegorz Ryś
Arcybiskup Metropolita Łódzki

ĮŽANGOS ŽODIS

Šventasis Tėvas Pranciškus bulėje *Misericordiae Vultus* rašo, kad „Gailestingumas yra Dievą ir žmogų suvienijantis kelias, nes atveria širdį vilčiai, kad esame visada mylimi, nepaisant mūsų nuodėmingumo“. Šia prasme gailestingumas tėra didysis Dievo slėpinys ir skandalas žmonių akyse, nes tai yra krikščioniškoji ateities viltis pasiekusiems dugną, iš kurių pagal šio pasaulio logiką atimama teisė į atleidimą ir atsivertimą. Gailestingumo žodis šiandieną pasiekia pasaulio pakraščius šventosios sesers Faustinos Kovalskos ir palaimintojo kunigo Mykolo Sopočkos, kuris kaip dvasininkas, nuodėmklausys ir teologas drąsiai stojo greta sesers Faustinos, dėka, kad įsiklausytų į Dievo balsą ir taptų Gailestingąjo Jėzaus mokiniais.

Šia prasme Uršulės Gžegorčyk knygos „Jėzau, pasitikiu Tavimi. Meilė ir gailestingumas“, kurios tikslas yra priartinti Skaitytojams šių dviejų Dievo gailestingumo apaštalų gyvenimo liudijimą ir jų beribio pasitikėjimo pagrindą, įgyvendinant patikėtą misiją, išplėstinės versijos pasirodymą reikėtų priimti dėmesingai. Autorė savo leidinyje, gausiai pagrįstame šaltinių tekstais, pristato naujas pamaldumo Dievo Gailestingumui formas, kurias siūlė šventoji Faustina, remdamasi iš Jėzaus gautais asmeniniais apreiškimais. Šiose naujose kulto formose centrinę vietą užima pasitikėjimo laikysena ir Gailestingumo Jėzaus paveikslui reiškiamas garbė, Gailestingumo šventės minėjimas, Vainikėlio kalbėjimas ir gailestingumo darbų darymas.

Esu giliai įsitikinęs, kad knygoje pateikiamos šventosios sesers Faustinos Kovalskos Dienoraščio bei palaimintojo kunigo Mykolo Sopočkos leidinio ištraukos padės pažinti ir priimti Dievo Gailestingumo žodį, kuris yra trečiojo tūkstantmečio krikščionybės kerigma. Šių tekstų skaitymas leidžia mums suvokti, kad Viešpats nepaprastai ryžtingai kartoja, kad Jis yra Gailestingumas – besąlyginė, visiškai mūsų nepelnyta meilė, svarbesnė už bet kokią mūsų gerą darbą.

Autorei linkiu, kad Skaitytojai jos knygą priimtų palankiai. Viliuosi, kad visiems, kurie paims ją į rankas, gilinsis į joje pateikiamą žinią, ji taps įkvėpimo šaltinis vis iš naujo atrasti pamatinę tiesą apie tai, kad Dievo meilė yra stipresnė už žmogaus nuodėmes, visiems savo artimiesiems būti gailestingiems tiek, kiek gailestingas buvo Jėzus.

✠ Grzegorz Rys
Lodzės Arkivyskupas Metropolitas

*„Gaiestingumas visada pranoksta nuodėmės mastą
ir niekas negali apriboti atleidžiančios Dievo meilės“.*

[popiežius Pranciškus, Misericordiae Vultus Bulė n.3]

Fot.: Osservatore Romano

VATIKANAS, 2013 m. gegužės 8 d. Švento Petro aikštė. Popiežius Pranciškus
– Generalinė audiencija

IŽANGA

Biblijos lobyne ir Bažnyčios tradicijoje, jos liturgijoje ir apostulate, o ypač jos dvasingume, egzistavo amžina tiesa apie Dievą, kuris yra Gailestingumas. Dievo Gailestingumas – įsikūnijęs Jėzuje Kristuje – ir iš Jo išplaukiantis žmogiškasis, krikščioniškasis gailestingumas yra Evangelijos esminės minties pagrindas, o kartu ir pasipriešinimo ženklas visam tam, kas prieštarauja besąlygiškai Meilei. Todėl Gailestingumas pasiekia giliausias pasaulio ir žmogaus dvejones, pakrikimus. Jis visada yra kovos už žmogaus orumą ašis, o kartu, nepaisant visų žmogaus pastangų silpnumo, suteikia vilties, kad gėris laimės.

Dievo Gailestingumą skelbiančios žinios stiprybė susitelkė konkrečioje XX amžiaus tikrovėje, amžiaus, paženklinto savitais žmogaus savinaikos ir degradacijos ženklais. Totalitarinės sistemos, nežmoniškos darbo sąlygos, tolerancijos ir moralinių autoritetų stoka, – tai dar ne visa šio pasaulio vizija, o tik jo štrichai. Visa tai atsispindi ne tik žmogaus psichikoje, bet ir daro įtaką šiuolaikinės kartos dvasingumui, ir tą liudija kaskart mažėjantis sąžinės jautrumas ir socialinio abejingumo augimas.

Šiame tamsiame nūdienos fone ryškiai šviečia šventųjų pavyzdžiai. Bažnyčia išskirtinai garbina vieną iš jų – šventąją Faustina Kovalską – apaštalę ir Dievo Gailestingumo sekretorę. Jos misijos, tai yra priminimo pasauliui apie Dievo Gailestingumą, dėka Bažnyčia su nauja stiprybe skelbia šią tiesą ir stengiasi ją – kaip ženklą – parodyti pasauliui.

Pasitikėjimas gailestinga Dievo meile ir iš to kylantis žmonių požiūris į gyvenimą nulemia žmogaus tapatybę, jo santykius ir teisingą tobulėjimą, žengiant į Išganymą. Dėl šios priežasties tiesa apie Dievo gailestingumą, nors ir vėl priminta esant konkrečioms istoriniams įvykiams, atsiskleidžia kaip laikui nepavaldi tiesa, kurios negalima pamiršti, kuri nepriklauso nuo laiko, kuriame skirta mums gyventi. Nes žmogus visada ieško laimės, gyvenimo prasmės ir meilės, ir visada ši giliai žmogaus būtyje įsirežusį poreikį įkvepia perspėjantis Dievo veikimas, kuris pirmasis ieško žmogaus, kad galėtų jį apdovanoti Savo nesavanaudiška malone.

Tiesa apie Gailestingumą atskleidžia Dievo santykio su žmogumi esmę, santykio, kuriam būdingas atleidimas, tikrosios vertės pajautimas ir netgi Kristaus krauju patvirtinto išganymo siūlymas. Ši tiesa per nepaliaujamą Šventosios Dvasios garbinimą yra gyva Bažnyčioje, nuolatos atsinaujina ir prisipildo naujų įkvėpimų. Į šių įkvėpimų nenutrūkstamą grandinę įsiterpia per šv. seserį Faustina perteiktos naujos Dievo gailestingumo garbinimo formos, kurios atkakliomis jos nuodėmklausio ir dvasinio vadovo pal. kunigo Mykolo Sopočkos pastangomis pradėtos praktikuoti Bažnyčioje ir įkvėpė imtis daugelio įvairių gailestingumo darbų visame pasaulyje.

*Sesuo Teresa Šalkovska ZSJM
(Gailestingojo Jėzaus seserų kongregacija)*

*„...viskas, kas žemiška, neilgai trunka.
O viskas, kas yra neva didinga,
išsisklaido kaip dūmas,
o sielai nesuteikia ramybės,
tik nuovargį.
Laiminga siela,
kuri šiuos dalykus supranta
ir tik viena koja liečia žemę“ (Dien., 1141).*

DIEVO GAILESTINGUMO SLĖPINYS

**„Trokštu, kad visas pasaulis
pažintų mano gailestingumą“ (Dien., 687)***

**„Žmonija neras ramybės,
kol pasitkėdama neatsigręš
į mano gailestingumą“ (Dien., 300).**

* Skaičiai skliausteliuose rodo šv. sesers Faustinos Kovalskos „Dienoraščio“ pastraipų numerį.

*Mano gailestingumo versmė
buvo plačiai atverta ietimi
ant kryžiaus visoms sieloms
– nieko neišskyriau (Dien., 1182).*

Šventajai seseriai Faustina, Gailestingosios Dievo Motinos seserų kongregacijos¹ lenkų vienuolei, Viešpats Jėzus patikėjo didžiulę misiją – **visam pasauliui skirtą Dievo gailestingumo slėpinį.**

Jos pašaukimas – perduoti naujas Dievo gailestingumo prašančių pamaldų formas ir naujas maldas, turinčias priminti užmirštą tikėjimo tiesą apie gailestingąją, kiekvienam žmogui skirtą Dievo meilę. Gailestingasis Dievas šį slėpinį perduoda per Išganytoją Jėzų Kristų, apsireikšdamas kaip meilės ir gailestingumo Tėvas, ypač nelaimingiausiems, **paklydėliams ir nusidėjėliams.**

Šventosios Faustina Kovalska

„Esi mano gailestingumo sekretorė, išrinkau tave šioms pareigoms šiame ir būsimajame gyvenime“ (Dien., 1605).

„...tavo užduotis yra užrašyti apie mano gailestingumą viską, ką leidžiu tau pažinti, sielų labui, kurios skaitydamos šiuos raštus sieloje patirs paguodą ir išdrįs artintis prie manęs“
(Dien., 1693).

„Šiandien siunčiu tave pas visą žmoniją su manuoju gailestingumu. Nenoriu bausti išvargintos žmonijos, bet trokštu ją išgydyti, glausdamas prie gailestingosios savo širdies“ (Dien., 1588).

Išganytojas trokšta, kad Dievo gailestingumas būtų žinomas visame pasaulyje, kad kiekvienas su pasitikėjimu į jį besikreipiantis žmogus atrastų neišsenkantį krikščioniškąjį gailestingumą ir patirtų jo grožį. Tam tarnauja naujos Dievo gailestingumo kulto formos ir su juo susiję pažadai.

„Atvėriau savo širdį kaip gyvą gailestingumo versmę, tegul iš jos semiasi gyvenimo visos sielos, tegul artinasi prie šios gailestingumo jūros labai pasitikėdamos. Nusidėjėliai bus išteisinti, o teisingieji bus įtvirtinti gėryje“ (Dien., 1520).

„Atsivertimas ir ištvėrmė yra mano gailestingumo malonė (...). Malonės iš mano gailestingumo semiamos vienu indu, o tai yra – pasitikėjimas. Kuo labiau siela pasitikės, tuo daugiau gaus“ (Dien., 1578).

Dievo gailestingumui skirtų pamaldų esmė yra visiškas pasitikėjimas Dievu, troškimas vykdyti Jo valią ir kiekvienam artimui rodomas gailestingumas, patikint visus beribei Dievo meilei ir gerumui. Tai yra ir pagrindinė sąlyga, kad būtų įvykdyti pažadai, kuriuos Viešpats Jėzus susiejo su naujomis Dievo gailestingumo garbinimo formomis.

DIEVO GAILESTINGUMO GARBINIMO FORMOS

GAILESTINGOJO JĖZAUS PAVEIKSLAS

1931 m. vasario 22 d. Plocko (Lenkija) vienuolyno celėje seseriai Faustinai apsireiškė Viešpats Jėzus ir pavedė nutapyti paveikslą pagal jai suteiktus regėjimus.

„Nutapyk paveikslą pagal piešinį, kurį matai, su užrašu: Jėzau, pasitikiu Tavimi. Trokštu, kad šis paveikslas būtų garbinamas pirmiausia jūsų koplyčioje ir visame pasaulyje. Pažadu, kad ta siela, kuri garbins šį paveikslą, nepažus. Taip pat pažadu jau čia, Žemėje, pergalę prieš priešus, **o ypač mirties valandą.** (...) Noriu, kad tas paveikslas, kurį nutapysi teptuku, būtų iškilmingai pašventintas pirmą sekmadienį po Velykų, ir tas sekmadienis turi būti **Gailestingumo šventė.** Trokštu, kad kunigai skelbtų šį didžiulį mano gailestingumą nusidėjėlių sieloms“

(Dien., 47-49).

GAILESTINGUMO ŠVENTĖ

„Trokštu, kad Gailestingumo šventė būtų prieglobstis ir užuovėja visoms sieloms, o ypač vargšams nusidėjeliams. (...) išlieju visą jūrą malonių sieloms, kurios prisiartins prie mano gailestingumo šaltinio; kuri siela prieis išpažinties ir šv. Komunijos, **gaus visišką kalčių ir bausmių atleidimą**, tą dieną bus atvertos visos Dievo užtvankos, per kurias teka malonės; tenebijo prie manęs prisiartinti jokia siela, nors jos nuodėmės būtų kaip purpuras“ (Dien., 699).

„Nors siela būtų yranti kaip lavonas ir žmogiškai būtų nebeprikeliamas, ir viskas jau prarasta – Dievui taip nėra, Dievo gailestingumo stebuklas šią sielą visiškai prikelia“ (Dien., 1448).

DIEVO GAILESTINGUMO VAINIKĖLIS

Dievo Gailestingumo vainikėlį Viešpats Jėzus padiktavo sesei Faustinai Vilniuje 1935 m. rugsėjo 13–14 d. kaip maldą, prašančią Dievo gailestingumo malonės nusidėjeliams.

„Juo išprašysi visko, jei tai, ko prašai, atitiks mano valią“ (Dien., 1731).

„Nuolatos kalbėk tą vainikėlį, kurio tave išmokiau. Kas tik jį kalbės, patirs didžiulį gailestingumą mirties valandą. Kunigai duos [jį] nusidėjeliams kaip paskutinį gelbėjimosi ratą; nors būtų labiausiai užkietėjęs nusidėjėlis, jei tik kartą sukalbės šį vainikėlį, patirs malonę iš begalinio mano gailestingumo“ (Dien., 687).

„Kiekvieną sielą ginu mirties valandą kaip savo garbę, kuri kalbės šį vainikėlį arba **prie mirštančiojo sukalbės kiti** – tačiau gauna tuos pačius atlaidus. Kai prie mirštančiojo kalba šį vainikėlį, numaldoma Dievo rūstybė ir neišmatuojamas gailestingumas apgaubia sielą...“

(Dien., 811).

„Kai šį vainikėlių kalbės prie mirštančiųjų, atsistosis tarp Tėvo ir sielos ne kaip teisingas Teisėjas, bet kaip gailestingas Gelbėtojas“

(Dien., 1541).

Dievo Gailestingumo vainikėlis kalbamas varstant rožinio karoliukus.
Pradžioje:

Tėve mūsų, kuris esi danguje! Tesie šventas Tavo vardas, teateinie Tavo karalystė, tesie Tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje. Kasdienės mūsų duonos duok mums šiandien ir atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams. Ir neleisk mūsų gundyti, bet gelbėk mus nuo pikto. Amen.

Sveika, Marija, malonės pilnoji! Viešpats su Tavimi! Tu pagirta tarp moterų ir pagirtas Tavo sūnus – Jėzus. Šventoji Marija, Dievo Motina, melsk už mus, nusidėjėlius, dabar ir mūsų mirties valandą. Amen.

Tikiu Dievą Tėvą visagalį, dangaus ir žemės Sutvėrėją; ir Jėzų Kristų, vienatinį jo Sūnų, mūsų Viešpatį, kuris prasidėjo iš Šventosios Dvasios, gimė iš Mergelės Marijos, kentėjo prie Poncijaus Piloto, buvo prikal-
tas prie kryžiaus, numiręs ir palaidotas; nužengė į pragarus; trečiąją dieną kėlėsi iš numirusių; įžengė į dangų, sėdi visagalio Dievo Tėvo dešinėje, iš ten ateis gyvųjų ir mirusiųjų teisti. Tikiu Šventąją Dvasią, šventąją visuotinę Bažnyčią, šventųjų bendravimą, nuodėmių atleidimą, kūno iš numirusių prisikėlimą ir amžinąjį gyvenimą. Amen.

Stambesni karoliukai (1x):

Amžinasis Tėve, aukoju Tau mieliausiojo Tavo Sūnaus, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus, Kūną ir Kraują, Sielą ir Dievystę permaldauti už mūsų ir viso pasaulio nuodėmes.

Smulkesni karoliukai (10x):

Dėl skaudžios Jėzaus kančios būk gailestingas mums ir visam pasauliui.

Pabaigoje (3x):

Šventas Dieve, šventas Galingasis, šventas Amžinasis, pasigailėk mūsų ir viso pasaulio (Dien., 476).

DIEVO GAILESTINGUMO VALANDA

1937 m. spalį Krokovoje (Lenkija) Viešpats Jėzus paliepė garbinti Jo mirties valandą ir nors akimirką susivienijus su Juo kartu melstis ir savo maldavimuose pasikliauti Jo kančios prasme ir nuopelnais.

„Trokštu, kad labiau pažintum mano meilę, kuria mano širdis liepsnoja sieloms, ir tai suprasi mąstydamą mano kančią. Šaukis mano gailestingumo nusidėjėliams, trokštu jų išgelbėjimo. Kai sukalbėsi šią maldą už kurį nors nusidėjėlį atgailaujančia ir tikinčia širdimi, duosiu jam atsivertimo malonę. Ši maldelė yra tokia:

O Kraujau ir Vandenie, ištryškęs iš Jėzaus Širdies kaip gailestingumo mums versmė – pasitikiu Tavimi“ (Dien., 187).

„Trečią valandą maldauk mano gailestingumo, ypač nusidėjėliams, ir nors trumpą akimirką gilinkis į mano kančią, ypač į mano vienišumą mirties akimirką. Tai didžiulio gailestingumo visam pasauliui valanda (...) šią valandą nieko neatsakysiu sielai, kuri manęs prašo per mano kančią...“ (Dien., 1320).

„Kai tik išgirsi, kad laikrodinis muša trečią valandą, visa pasinerk į mano gailestingumą, jį šlovindama ir garbindama; šaukis jo visagalybės visam pasauliui, o ypač vargšams nusidėjėliams, nes tą akimirką jis buvo plačiai atvertas kiekvienai sielai. **Šią valandą išmelsi visko sau ir kitiems, šią valandą malonė įvyko visam pasauliui** – gailestingumas nugalėjo teisingumą. Stenkis šią valandą atlikti kryžiaus kelią, o jei negali atlikti kryžiaus kelio, bent akimirkai užėik į koplyčią ir pagarbink mano širdį, kuri yra kupina gailestingumo Švenčiausiąjame Sakramente; o jei negali užėiti į koplyčią, bent trumpą akimirką pasinerk į maldą ten, kur esi. Trokštu, kad gailestingumą garbintų kiekvienas kūrinys...“ (Dien., 1572).

„Mano gailestingumo versmė buvo plačiai atverta ietimi ant kryžiaus visoms sieloms – **nieko neišskyrčiau“** (Dien., 1182).

DIEVO GAILESTINGUMO GARBĖS SKELBIMAS - GAILESTINGUMO DARBAI

„... daryk ką gali dėl mano gailestingumo šlovės skleidimo, aš papildysiu, ko tau stinga. Pasakyk prisikentėjusiai žmonijai, tegul prisiglaudžia prie gailestingosios mano širdies, o aš juos pripildysiu ramybės.

(...) Kai siela pasitikėdama artinasi prie manęs, pripildau ją tokios malonių gausos, kad ši malonė netelpa joje, bet spinduliuoja kitoms sieloms. **Sielas, kurios skleidžia mano gailestingumo garbę, saugau visą gyvenimą kaip jautri motina savo kūdikį...**“ (Dien., 1074-1075).

„Kunigams, kurie skelbs ir šlovins mano gailestingumą, duosiu nuostabios stiprybės ir patepsiu jų žodžius, ir pajudinsiu širdis, kurioms jie kalbės“ (Dien., 1521).

„Visur ir visada turi būti gailestinga artimui, negali nuo to nei pasitraukti, nei atsisakyti, nei pasiteisinti. Pateikiu tris būdus būti gailestingai artimui: **pirma – darbas, antra – žodis, trečia – malda**; šiose trijose pakopose telpa gailestingumo pilnatvė ir [tai] yra nepaneigiamas meilės man įrodymas. Taip siela garbina ir teikia šlovę mano gailestingumui“
(Dien., 742).

NAUJOJI KONGREGACIJA

Sesuo Faustina stengėsi įvykdyti Dievo planą įsteigti naują vienuolių kongregaciją. Ta intencija ji daug savo maldų ir kančių paaukojo Dievui. 1935 m. birželį Vilniuje ji rašė:

„Dievas trokšta, jog būtų tokia vienuolija, kuri skelbtų Dievo gailestingumą pasauliui ir išprašytų jo pasauliui“ (Dien., 436).

„Trokštu, kad tokia vienuolija būtų“ (Dien., 437)

„Nepaliaujamai meld Dievo gailingumo sau ir visam pasauliui, o bet koks gailingumo darbas plauks iš Dievo meilės, kurios jos bus kupinos. Šią svarbią Dievo savybę jos stengsis įgyti ir ja gyventi, ir stengsis, kad kiti ją pažintų ir pasitikėtų Dievo gerumu“ (Dien., 664).

„Šiandien regėjau naujosios vienuolijos vienuolyną. Erdvi ir didelė patalpa, apžiūrėjau visus daiktus iš eilės, mačiau, kad Dievo Apvaizda parūpino tai, kas buvo reikalinga. (...) Per šv. Mišias man atėjo šviesa bei gilus viso šio darbo suvokimas, ir mano sieloje nebeliko nė šešėlio abejonės. Man Viešpats leido pažinti tarsi tris savo valios atspalvius, bet visi jie yra viena.

Pirma: kur nuo pasaulio atsiskyrusios sielos degs kaip aukos prie Dievo sosto ir meld gailingumo visam pasauliui... Ir meld palaiminimo kunigams, ir savo malda ruoš pasaulį paskutiniam Jėzaus atėjimui.

Antra: malda yra susijusi su gailingumo darbais. Ypač saugos vaiko sielą nuo pikto. Malda ir gailingumo darbai yra viskas, ką šios sielos turi daryti, o į jų būrį gali būti priimtos net skurdžiausios, ir egoistiškame pasaulyje stengsis pažadinti meilę, Jėzaus gailingumą.

Trečia: melstis ir daryti gailingumo darbus neįpareigoja joks įžadas, bet už jų atlikimą dalyvaus visuose amžinybės nuopelnuose ir privilegijose. Prie šio atspalvio gali prisidėti visi pasaulyje gyvenantys žmonės. Šio atspalvio narys privalo per dieną atlikti bent vieną gailingumo darbą, o gali jų būti daug, nes kiekvienam, net didžiausiam skurdžiui, yra lengva juos atlikti, kadangi yra trys gailingumo formos: gailingas žodis – per atleidimą ir paguodą, antra – kur negali žodžiu, melskis – ir tai yra gailingumas; trečia – gailingumo darbai.

O kai ateis paskutinioji diena, pagal tai būsime teisiami ir pagal tai išgirsime amžinąjį nuosprendį“ (Dien., 1154–1158).

*Esi mano gailestingumo sekretorė,
išrinkau tave šioms pareigoms šiame
ir būsimajame gyvenime.
Taip noriu, nepaisant visų sunkumų,
su kuriais susidursi;
žinok, kad mano norai nepasikeis (Dien., 1605).*

*Daugelį dalykų tau nurodysiu tiesiogiai pats,
o galimybę įvykdyti atidėsiu
ir padarysiu priklausomą nuo kitų
(...) žinok, dukra mano,
kad ši auka truks iki pat mirties (Dien., 923).*

I SKYRIUS

ŠVENTOSIOS SESUO FAUSTINA KOVALSKA (1905-1938)

Visame pasaulyje žinoma, iškilų Bažnyčios mistikų būriui priskiriama Dievo gailėstingumo apaštalė šv. sesuo Faustina Kovalska (Faustyna Kowalska) gimė 1905 m. rugpjūčio 25 d. Lodzės vaivadijos Glogoveco² kaime (Lenkijoje). Neturtingoje valstiečių katalikų šeimoje ji buvo trečias vaikas iš dešimties. Šventojo krikšto metu Vartos Svinicų (Świnice Warckie) parapijos bažnyčioje jai suteiktas Helenos vardas. Nuo mažens mergaitei buvo būdingas pamaldumas, meilė maldai, darbštumas ir paklusnumas, taip pat didelis jautrumas žmonių nelaimėms.

Šeimos namas.
Glogoveco (Głogowiec)
kaimas – sesers Faustinos
gimtinė

Sesuo Faustina
su savo šeima (1935)

Nors mokyklą ji lankė tik ne visai trejus metus, savo paliktame dienoraštyje ji nepaprastai aiškia kalba, be jokių dviprasmybių, paprastai ir tiksliai aprašo viską, ką norėjo pasakyti.

Tame „Dienoraštyje“ ji rašo apie savo vaikystės išgyvenimus:

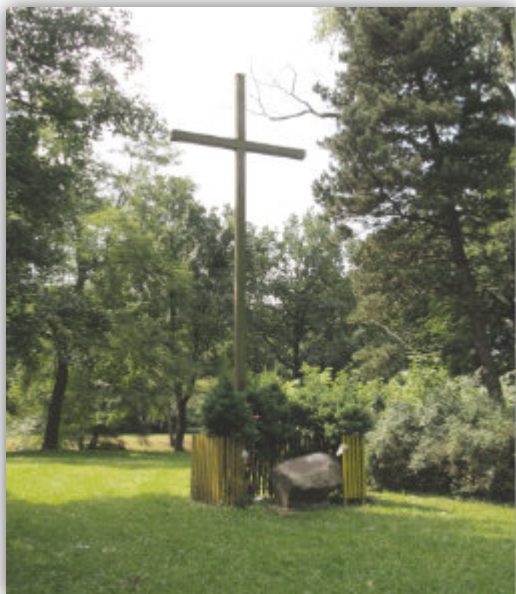
„...malonę vienuolės gyvenimo pašaukimui jaučiau nuo septynerių metų. Septintaisiais gyvenimo metais pirmą kartą sieloje išgirdau Dievo balsą, tai yra kvietimą gyventi tobulesnį gyvenimą, bet ne visuomet buvau klusni malonės balsui. Nesutikau nieko, kas galėtų šiuos dalykus man išaiškinti“ (Dien., 7).

Būdama šešiolikos ji paliko tėvų namus ir apsigyveno Aleksandrove prie Lodzės, o paskui Lodzėje, kad dirbdama tarnaitė užsidirbtų pragyvenimui ir padėtų tėvams. Tuo metu joje palengva brendo troškimas stoti į vienuolyną. Kadangi tėvai nepritarė tokiam jos sprendimui, Helena šį Dievo kvietimą stengėsi nuslopinti savyje.

Po daugelio metų ji apie tai rašo savo „Dienoraštyje“:

„Kartą su viena iš savo seserų buvau vakarėlyje. Kai visi labiausiai linksminosi, mano siela išgyveno vidines kančias. Tą akimirką, kai pradėjau šokti, staiga šalia išvydau Jėzų. Kenčiantį, išvilktą iš drabužių Jėzų, visą žaizdotą, ir Jis man ištarė tokius žodžius: Kiek dar turėsiu tave kęsti, kiek dar mane nuvils? Tą akimirką nutilo graži muzika, dingo iš mano akių draugija, kurioje buvau, liko Jėzus ir aš. Atsisėdau šalia savo brangiosios sesers, pridengdama tai, kas įvyko mano sieloje, galvos skausmu. Netrukus slapčia palikau draugiją ir seserį, nuskubėjau į Šv. Stanislovo Kostkos (Stanisław Kostka) katedrą³.

Jau pradėjo temti, katedroje buvo mažai žmonių; nekreipdama dėmesio į tai, kas vyksta aplink, puoliau prieš Švenčiausiąjį Sakramentą kryžiumi ir prašiau Viešpaties, kad leistų suprasti, ką turėčiau daryti toliau. Tuomet išgirdau šiuos žodžius: Tuo pat važiuok į Varšuvą, ten įstosi į vienuolyną. Baigusi maldą, pakilau ir grįžau namo, sutvarkiau būtiniausius dalykus. Kaip galėjau, pasipasakojau seseriai apie tai, kas įvyko mano sieloje, liepiau atsisveikinti su tėvais ir viena suknele, nieko neturėdama, atvykau į Varšuvą“ (Dien., 9-10).

Venecijos parkas Lodzėje, pokylio vieta

Šv. Stanislavo Kostkos katedra Lodzėje

Šventojo Stanislavo Kostkos katedros vidus

Šventovė, kurioje Viešpats Jėzus pakvietė seserį Faustina vienuoliškam gyvenimui

Dievo Motinos Gailestingumo seserų kongregacijos generaliniai namai, Varšuva, Žytnia g. 3/9.

Čia sesuo Faustina buvo priimta į vienuolyno bendruomenę.

Sau vietos ji ieškojo daugelyje Varšuvos vienuolynų, bet jos niekur nepriėmė. Ir tik 1925 m. rugpjūčio 1 d. Dievo Motinos Gailestingumo seserų vienuolyne Varšuvoje, Źytzia g., ji peržengė klauzūros slenkstį. Tam, kad išpildytų keliamas sąlygas, ji privalėjo užsidirbti asmeninį kraitį tarnaudama daugiavaikėje šeimoje Varšuvos priemiestyje.

Apie savo išgyvenimus, kuriuos patyrė įstojusi į vienuolyną, vėliau ji „Dienoraštyje“ rašė: „Man atrodė, kad įžengiau į dangišką gyvenimą. Iš širdies veržėsi vien padėkos malda“ (Dien., 17).

Vienuolyne jai suteiktas sesers Marijos Faustinos vardas. Po noviciato Krokuvoje arkivyskupo Stanislav Rospondo⁴ (Stanisław Rospond) akivaizdoje ji davė savo pirmuosius įžadus, o po penkerių metų – amžinuosius: skaistumo, neturto ir klusnumo. Vėliau darbavosi keliuose vienuolyno namuose, ilgiausiai – Krokuvoje, Vilniuje ir Plocke. Dirbo virėja, daržininke, durininke. Sesers Faustinos išorė niekaip neatskleidė neįtikėtina turtingo jos mistinio gyvenimo. Ji uoliai vykdė savo pareigas, ištikimai laikėsi visų vienuolyno regulų, buvo susikaupusi ir tyli, bet sykiu – paprasta, linksma, kupina geranoriškos ir nesavanaudiškos meilės savo artimui. Sesuo Faustina savo didelių kančių kupiną gyvenimą paaukojo nusidėjėliams, kad būtų išgelbėtos jų sielos. Griežtas gyvenimo būdas ir alinantys pasninkai, kuriuos Faustina skyrė sau dar prieš įstodama į vienuolyną, taip išsekino jos organizmą, kad dar postulantę ją reikėjo siųsti gydytis.

Po pirmųjų noviciato metų ją ištiko neįtikėtina skaudžios mistinės patirtys, vadinamosios tamsiosios naktys, o vėliau – dvasinės ir moralinės kančios, susijusios su pavedimu, kurį gavo iš Viešpaties Jėzaus, vykdymu. Paskutiniaisiais gyvenimo metais sustiprėjo organizmo negalios: išsivystė tuberkuliozė, apėmusi plaučius ir virškinimo traktą. Dėl to jai teko du kartus po keletą mėnesių gydytis ligoninėje.

Visiškai nusilpusi fiziškai, bet subrandinta dvasiškai, pasiekusi mistinę vienybę su Dievu, mirė Krokuvos Lagevnikose 1938 m. spalio 5 d., visų laikoma šventąja, sulaukusi vos 33 metų, iš kurių 13 praleido vienuolyne (Iš šv. sesers Faustinos „Dienoraščio“ priedašų).

Sesuo Faustyna Kowalska buvo paskelbta šventąja 2000 m. balandžio 30 d. Vatikane.

Dievo Motinos
Gailistingumo seserų
vienuolijos namai,
Plockas (Lenkija),
Stary Rynek a. 4/18,
kuriame Viešpats Jėzus
apsireiškė seseriai Faustina
ir nurodė jai nutapyti
Gailistingojo Jėzaus
paveikslą bei įsteigti
Dievo Gailistingumo šventę.

Dievo Motinos
Gailistingumo seserų
kongregacijos namai, Vilnius,
Grybo g. 29,
kuriuose 1933–1936
metais gyveno
sesuo Faustina.
Čia jai Viešpats Jėzus
padiktavo Dievo
Gailistingumo vainikėlių.

Gailistingosios Dievo
Motinos seserų kongregacijos
vienuolynas, Krokuvos
Lagevnikos (Lenkija),
Siostry Faustyny g. 3,
kur yra sarkofagas su šv.
sesers Faustinos palaikais.
Čia Viešpats Jėzus apreiškė
savo norą, kad būtų šlovinama
Jo mirties valanda
– Gailistingumo valanda.

*Per tave kaip per šią Ostiją,
gailestingumo spinduliai
pereis į pasaulį (Dien., 441).*

*Pasakyk nusidėjėliams,
kad visada jų laukiu,
įsiklausau į jų širdies ritmą,
kada ji plaks man (Dien., 1728).*

ŠV. SESERS FAUSTINOS DIENORAŠTIS FRAGMENTAS

Prisiminimų forma pateiktas DIENORAŠTIS buvo rašytas per paskutiniuosius ketverius šv. sesers Faustinos gyvenimo metus. Jame atsispindi sesers sielos susivienijimas su Dievu ir jos dvasinio gyvenimo gelmė. Viešpats apdovanojo seserį Faustina didžiulėmis malonėmis: kontempliacijos dovana, giliu Dievo gailėstingumo slėpinio pažinimu, regėjimais, apreiškimais, paslėptomis stigmomis, pranašavimo dovana, gebėjimu skaityti žmonių sielas ir retai sutinkama mistinių sužadėtuvių dovana (Iš „Dienoraščio“ priedašų).

„Mano didžiausios paslapties sekretore, žinok, jog mus sieja išskirtinė bičiulystė; tavo užduotis yra užrašyti apie mano gailėstingumą viską, ką leidžiu tau pažinti, sielų labui, kurios skaitydamos šiuos raštus sieloje patirs paguodą ir išdrįs artintis prie manęs. Todėl trokštu, kad visas laisvas akimirkas skirtum rašymui“ (Dien., 1693).

„Mano širdis yra kupina didžiulio gailėstingumo sieloms (...). Kad galėtų suprasti, jog esu joms geriausias Tėvas, kad dėl jų iš mano širdies ištryško kraujas ir vanduo kaip iš gailėstingumo sklidino šaltinio; dėl jų gyvenu tabernakulyje, kaip gailėstingumo Karalius trokštu apdovanoti sielas malonėmis, bet nenori priimti (...). O, koks didžiulis yra sielų abejingumas už tiek gerumo, už tiek meilės; (...) jos turi laiko viskam, tik neturi laiko ateiti pas mane malonių“ (Dien., 367).

„Pasakyk nusidėjėliams, kad nė vienas jų neišvengs mano rankos. Jei bėga nuo gailėstingos mano širdies, pateks į teisingas mano rankas. Pasakyk nusidėjėliams, kad visada jų laukiu, įsiklausau į jų širdies ritmą, kada ji plaks man. Parašyk, kad prabyly į juos per sąžinės priekaištus, per nesėkmes ir kentėjimus, per audras ir žaibus, kalbu Bažnyčios balsu, o jei padarys visas mano malones bergždžias, užsirūstinu ant jų, palikdamas juos vienus, ir duodu jiems, ko trokšta“ (Dien., 1728).

„Dievas niekada nenaudoja prievartos prieš mūsų laisvą valią. Nuo mūsų priklauso, ar norime priimti Dievo malonę, ar ne; ar bendradarbiausime su ja, ar ją išseikvosime“ (Dien., 1107).

„...išvydau du kelius: vienas kelias platus, nubarstytas smėliu ir gėlėmis, pilnas džiaugsmo ir muzikos, ir įvairių linksmybių. Žmonės ėjo šiuo keliu šokdami bei linksmindamiesi – priedavo galą nepastebėdami, kad jau galas. Bet šio kelio gale buvo baisi praraja, tai yra pragaro liepsnos. Šios sielos akiai krisdavo į šią prarają; kaip ėjo, taip ir krito. O jų buvo tiek daug, kad neįmanoma buvo suskaičiuoti.

Ir mačiau kitą kelią, tiksliau – taką, nes buvo siauras, akmenuotas, nuklotas erškėčiais, ir juo einančiųjų akys buvo ašarotos, ir įvairūs kentėjimai buvo jų dalia. Vieni klupo ant šių akmenų, bet tuoj pat keldavosi ir eidavo toliau. O kelio gale buvo nuostabus sodas, pilnas visokių džiaugsmų, ir ten įeidavo šios sielos. Tą pačią akimirką jos pamiršdavo savo kentėjimus“ (Dien., 153).

„...viskas, kas žemiška, neilgai trunka. O viskas, kas yra neva didinga, išsisklaido kaip dūmas, o sielai nesuteikia ramybės, tik nuovargį. Laiminga siela, kuri šiuos dalykus supranta ir tik viena koja liečia žemę“ (Dien., 1141).

„...jei siela nuoširdžiai myli Dievą ir yra su Juo vidujai susivienijusi, tai nors išoriškai gyventų sunkiomis sąlygomis, niekas negali varžyti jos vidaus, ir tarp sugedimo gali būti švari ir nepalytėta, nes didelė Dievo meilė duoda jai stiprybės kovoti, o Dievas irgi ypatingu būdu gina sielą, kuri Jį nuoširdžiai myli, ir netgi stebuklingu būdu“ (Dien., 1094).

„...Dievas suteikė man daug šviesos, kad pažinčiau Jo bruožus. Pirmasis jo bruožas, kurį man Dievas leido pažinti, – tai Jo šventumas. Šis šventumas toks didis, jog prieš Jį dreba visos Galybės ir Viešpatystės.

(...) Dievo Šventumas yra išlietas Dievo Bažnyčiai ir kiekvienai joje gyvenančiai sielai – tik skirtingu mastu. Yra dieviškumo kupinų sielų, o yra sielų, kurios vos gyvos. Kitą pažinimą suteikė man Viešpats – tai Jo teisingumas. Jo teisingumas yra toks didelis bei visur prasiskverbiantis, kad pasiekia pačią daiktų esmę, ir viskas Jo akivaizdoje atsistoja grynoje tiesoje.

(...) Trečias bruožas yra meilė ir galeistingumas. Ir supratau, kad svarbiausieji bruožai yra meilė ir galeistingumas. Tai sieja kūrinį su Kūrėju. Didžiausią meilę ir galeistingumo gelmę atpažįstu Žodžio Įsikūnijime, Jo išgelbėjime, ir čia pažinau, kad šis Dievo bruožas yra svarbiausias“ (Dien., 180).

„Visa, kas yra didinga ir gražu, yra Dieve. (...) O pasaulio išminčiai ir didieji protai, – pažinkite, kad tikroji didybė yra mylėti Dievą“
(Dien., 990).

„Jėzau, duodi Man pažinti ir suprasti, kur slypi sielos didybė: ne dideliuose darbuose, o didelėje meilėje. Meilė yra vertinga ir suteikia didybę mūsų darbams; nors patys savaimė mūsų poelgiai yra maži ir paprasti, dėl meilės tampa dideli ir galingi Dievo akyse – dėl meilės“ (Dien., 889).

„Tikroji didybė yra meilėje Dievui ir nuolankume“ (Dien., 427).

„Kai siela pasineria į savo menkumo bedugnę, Dievas naudojasi savo visagalybe, kad ją išaukštintų. Jei žemėje yra tikrai laiminga siela, tai tik tikrai nuolanki siela; iš pradžių dėl to labai kenčia savimeilė, bet po didvyriško klupimo Dievas suteikia sielai daug šviesos, kuri leidžia jai pažinti, kaip viskas yra menka ir netikra“ (Dien., 593).

„Virš nuolankios sielos yra atvertos dangaus užtvankos ir į ją liejasi malonių jūra. (...) Tokiai sielai Dievas nieko neatsako, tokia siela yra visagalė, ji daro įtaką viso pasaulio likimui; tokią sielą Dievas išaukština net iki savo sosto, ir kuo labiau ji nusižemina, tuo labiau Dievas prie jos pasilenkia, vejasi ją savo malonėmis ir kiekvieną akimirką lydi ją savo visagalybe“ (Dien., 1306).

„...tyroje ir nuolankioje širdyje gyvena Dievas, kuris yra pati šviesa, o visi kentėjimai ir nemalonumai yra tam, kad pasirodytų sielos šventumas“ (Dien., 573).

„...vien nuolankumas yra tiesa, tikrame nuolankume nėra verkšlėnimo; nors laikau save mažiausia, (...) džiaugiuosi garbe būti Jėzaus sužadėtine...“ (Dien., 1502).

„O mano Jėzau, Tu žinai, kokių reikia pastangų norint nuoširdžiai ir paprastai bendrauti su tais, nuo kurių mūsų prigimtis bėga, arba su tais, kurie ar sąmoningai, ar nesąmoningai mus įskaudino – žmogiškai tai yra neįmanoma. Tokiomis akimirkomis labiau nei bet kada konkrečiame žmoguje stengiuosi matyti Viešpatį Jėzų ir dėl šio Jėzaus viską šiems žmonėms darau. Tokiuose darbuose meilė yra tyra, toks lavinimasis meilėje užgrūdina sielą ir teikia jai jėgų. Nieko nesitikiu iš kūrinų, todėl nepatiriu jokių nusivylimų...“ (Dien., 766).

„Jėzau, mano tobuliausias pavyzdy, žvelgdama į Tave eisiu per gyvenimą Tavo pėdomis, darydama prigimtį pavaldžią malonei pagal Tavo švenčiausiąją valią ir šviesą, kuri apšviečia mano sielą, visiškai pasitikėdama Tavo pagalba“ (Dien., 1351).

„Man nepaprastai patinka Tavo ryžtingas apsisprendimas tapti šventąja. Laiminu tavo pastangas ir suteiksiu tau galimybių šventėti. Būk atidi, kad nepražūtų nė viena galimybė šventėti, kurią tau suteiks mano apvaizda. Jei tau nepavyks išnaudoti duotos galimybės, neprarask ramybės, bet didžiai nusižemink prieš mane ir labai pasitikėdama pasinerk visa į mano gailestingumą, o taip gausi daugiau negu praradai, nes nuolankiai sielai dosniai duodu save – daugiau, negu ji pati prašo...“ (Dien., 1361).

„Tokių sielų kaip tavo ieškau ir trokštu, bet jų yra mažai; tavo didžiulis pasitikėjimas manimi verčia tau nuolat teikti malonių“ (Dien., 718).

„...tegul tave ypač puošia trys dorybės: nuolankumas, intencijos grynumas ir meilė“ (Dien., 1779).

„Trokštu iš tavęs tobulos deginamosios aukos – valios, su šia auka nepalyginama jokia kita. Pats kreipiu tavo gyvenimą ir viską taip sutvarkau, kad būtum man nuolatinė auka, ir visada vykdysi mano valią, o papildydama šią auką viensies su manimi ant kryžiaus. Daugelį dalykų tau nurodysiu tiesiogiai pats, o galimybę įvykdyti atidėsiu ir padarysiu priklausomą nuo kitų (...) žinok, dukra mano, kad ši auka truks iki pat mirties“ (Dien., 923).

„Trokštu turėti tave savo rankose kaip gerą įrankį darbams atlikti“
(Dien., 1359).

„Išoriškai tavo auka turi atrodyti taip: paslėpta, romi, persunkta meilės, pripildyta maldos. Trokštu iš tavęs, dukra mano, kad tavo auka būtų tyra ir kupina nuolankumo, kad ji būtų man maloni (...). Visus kentėjimus priimsi su meile, nesirūpink, jei tavo širdis dažnai purtysis ir nenorės šios aukos. Visa jos jėga kyla iš valios, taigi šie prieštaringi jausmai ne tik nesumažins šios aukos mano akyse, bet tik ją padidins“ (Dien., 1767).

„...kiekvienas nuodėjmingos sielos atsivertimas reikalauja aukos“
(Dien. 961).

„...man reikia meilės kupinos aukos, nes tik ji mano akyse reikšminga. Didžiulės yra pasaulio skolos man, jas gali atlyginti tyros sielos savo auka, būdamos gailestingos dvasioje“ (Dien., 1316).

„...parašyk tai daugeliui sielų, kurios dažnai jaudinasi, kad neturi materialinių dalykų, kuriais pasinaudotų, darydamos gailestingumo darbus. Tačiau kur kas nuopelningesnis yra dvasios gailestingumas, kuriam nereikia nei leidimo, nei aruodo, jis prieinamas bet kuriai sielai. Jei siela koku nors būdu nėra gailestinga, negaus mano gailestingumo tei@smo dieną. O, jei sielos mokėtų kaupti sau amžinuosius nuopelnus, nebūtų teisiamos – aplenkdamos mano teismą gailestingumu“ (Dien., 1317).

„Angelo nuvesta buvau pragaro gelmėse. (...) numirčiau matydama tokias baisias kančias, jei manęs nepalaikytų Dievo visagalybė. Težino nusidėjėlis: kokių pojūčių nusideda, tokiu bus kankinamas visą amžinybę. Rašau tai Dievui liepus, kad nė viena siela neatsikalbinėtų, jog nėra pragaro, arba tuo, kad ten niekas nebuvo ir nežino, kaip ten yra. (...) pastebėjau: ten yra daugiausia sielų, kurios netikėjo, kad pragaras yra. (...) negalėjau atsigauti iš siaubo, kaip baisiai ten sielos kenčia...“ (Dien., 741).

„Vieną akimirką atsidūriau ūkanotoje vietoje, pilnoje ugnies, o joje visa daugybė kenčiančių sielų. Tos sielos labai meldžiasi, tačiau neturi iš to jokios naudos, tik mes galime joms padėti. (...) didžiausia jų kančia yra Dievo ilgesys. Mačiau Dievo Motiną, lankančią sielas skaistykloje. Sielos Mariją vadina „Jūrų žvaigžde“. Ji atneša joms atvėsi“ (Dien., 20).

„...buvau danguje ir regėjau tas neapsakomas grožybes ir laimę, kuri mūsų laukia po mirties. Mačiau, kaip visi kūriniai nepaliaujamai garbina ir šlovina Dievą; regėjau, kokia didžiulė laimė yra Dieve, kuri išsilieja visai kūrinijai, padarydama ją laimingą, ir grįžta į Šaltinį visa garbė ir šlovė dėl tos laimės, ir įeina į Dievo gelmes, kontempliuoja vidinį Dievo gyvenimą. (...) Tas laimės Šaltinis yra nekintantis iš esmės, bet visada naujas, spinduliuojantis visos kūrinijos laime“ (Dien., 777).

„Tokių regėjimų turiu nedaug, bet dažnai bendrauju su Viešpačiu gilesniu būdu. Pojūčiai miega, ir nors neapčiuopiami, tačiau tikresni bei aiškesni man yra visi dalykai, negu juos matyčiau akimis. Protas akimirksniu pažįsta daugiau negu per ilgus metus svarstymų ir mąstymo apie Dievo esmę, tas pats pasakytina ir apie apreikštąsias tiesas, tai pat ir apie savo menkumo pažinimą“ (Dien., 882).

„Yra gyvenime vidinio pažinimo valandėlių ir akimirkų, tai yra Dievo šviesos, kai siela vidujai pamokoma tokių dalykų, apie kuriuos nei skaitė jokiose knygoose, nei ją kas iš žmonių to pamokė. Tai yra vidinio pažinimo akimirkos, kurias pats Dievas suteikia sielai. Tai yra didelės paslaptys...“ (Dien., 1102).

„Dievas prisiartina prie sielos ypatingu būdu, kuris žinomas tik Dievui ir sielai. (...) šiai vienybei vadovauja meilė ir viską atlieka tik meilė. Jėzus teikia save sielai švelniai, maloniai, o Jo gelmėje yra ramybė. Jėzus suteikia jai daug malonių ir daro ją pajėgią dalytis Jo amžinomis mintimis ir ne kartą atskleidžia sielai savo dieviškuosius ketinimus“

(Dien., 622).

„...Viešpats, jei iš sielos ko nori, tai duoda jai ir galimybę atlikti, ir per malonę daro ją pajėgią atlikti tai, ko iš jos trokšta. Taigi net jei tai būtų ir vargiausia siela, Viešpaties liepimu gali imtis dalykų, kurie pranaksta jos suvokimą; nes tai yra ženklas, iš kurio galima pažinti, kad Viešpats yra su šia siela, jei joje apsireiškia ši Dievo stiprybė ir jėga, kuri padaro sielą drąsią bei stiprią“ (Dien., 1090).

„Dievas meilingai duoda save sielai ir traukia ją į nesuvokiamas dieviškumo gelmes, bet sykiu palieka ją čia, žemėje, vien tam, kad kentėtų ir mirtų Jo ilgėdamasi. O ši stipri meilė yra tokia tyra, kad pats Dievas ja gėrisi, o jos darbai egoistiškai meilei yra nepasiekiami, (...) o per tai [siela] yra pajėgi dideliems darbams dėl Dievo“ (Dien., 856).

„Išrinktosios sielos mano rankose yra šviesa, kurią metu į pasaulio tamsą ir ją apšviečiu. Kaip žvaigždės apšviečia naktį, taip išrinktosios sielos apšviečia žemę, o kuo siela tobulesnė, tuo daugiau šviesos skleidžia aplink save ir toliau pasiekia; ji gali būti paslėpta ir nežinoma net artimiausiems, o vis dėlto šis šventumas atsispindi tolimiausiuose pasaulio pakraščiuose esančiose sielose“ (Dien., 1601).

„...yra pasaulyje gyvenančių sielų, kurios nuoširdžiai mane myli, jų širdyje būnu su džiaugsmu, bet jų yra nedaug; yra ir vienuolynuose tokių sielų, kurios mano širdį pripildo džiaugsmo, jose yra įspausti mano bruožai (...), jų skaičius yra labai mažas, jos saugo nuo Dangiškojo Tėvo teisingumo ir išprašo gailėstingumo pasauliui. Šių sielų meilė ir auka palaiko pasaulio egzistavimą“ (Dien., 367).

DIEVO GAILESTINGUMO VAINIKĖLIS

„Vilnius, 1935 m. rugsėjo 13 d., penktadienis Vakare, kai buvau savo celėje, išvydau angelą, Dievo rūstybės vykdytoją. Vilkėjo šviesiu drabužiu, su spindulingu veidu, po jo kojomis – debesis, iš debesies jam į rankas ėjo žaibai ir perkūnijos, o iš jo rankų išėjo ir lietė žemę. Kai išvydau šį Dievo rūstybės ženklą, kuris turėjo paliesti žemę, o ypač vieną vietovę, kurios dėl teisingų priežasčių negaliu įvardyti, ėmiau prašyti angelą, kad kelias akimirkas palauktų, o pasaulis atgailaus. Tačiau šalia Dievo rūstybės mano prašymas buvo niekas. (...) Tą pačią akimirką pajutau savo sieloje Jėzaus malonės jėgą, kuri gyvena mano sieloje; kai mane aplankė šios malonės suvokimas, tą pačią akimirką buvau paimta prie Dievo sosto. (...) Pradėjau maldauti Dievą dėl pasaulio vidujai girdimais žodžiais. Kai taip meldžiausi išvydau angelo bejėgiškumą, ir jis negalėjo įvykdyti teisingos baismės, kuri teisėtai priklausė už nuodėmes. Dar niekada nesimeldžiau su tokia vidine jėga kaip tuomet. Žodžiai, kuriais maldavau Dievą yra šie:

Amžinasis Tėve, aukoju Tau mieliausiojo Tavo Sūnaus, o mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Kūną ir Kraują, Sielą ir Dievystę už mūsų ir viso pasaulio nuodėmes; dėl sopulingos Jo kančios būk mums gailestingas.

Kitos dienos rytą, kai įėjau į mūsų koplyčią, išgirdau viduje šiuos žodžius: Kiek kartų įeisi į koplyčią, iškart sukalbėk tą maldą, kurios vakar tave išmokiau.

Kai sukalbėjau šią maldą, išgirdau sieloje žodžius: Ši malda yra mano pykčiui numalšinti, ją kalbėsi devynias dienas su įprastu rožiniu taip: pirmiausiai sukalbėsi vieną „Tėve mūsų“ ir „Sveika, Marija“, ir „Tikiu Dievą“, vėliau ties „Tėve mūsų“ karoliukais kalbėsi šiuos žodžius: Amžinasis Tėve, aukoju Tau mieliausiojo Tavo Sūnaus, o mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Kūną ir Kraują, Sielą ir Dievystę permaldauti už mūsų ir viso pasaulio nuodėmes; ties „Sveika, Marija“ karoliukais kalbėsi šiuos žodžius: Dėl skaudžios Jo kančios būk gailestingas mums ir visam pasauliui. Pabaigoje triskart kalbėsi šiuos žodžius: Šventas Dieve, Šventas Galingasis, Šventas Amžinasis, pasigailėk mūsų ir viso pasaulio“ (Dien., 474–476).

„O, kokių didelių malonių suteiksiu sieloms, kurios kalbės šį vainikėlį (...) Užrašyk šiuos žodžius, dukra mano, kalbėk pasauliui apie mano gailingumą, **tegul visas pasaulis pažins neišmatuojamą mano gailingumą**. Tai yra ženklas paskutiniams laikams, po jų ateis teisingumo diena. Kol dar laikas, tegul bėga prie mano gailingumo versmių, tegul naudojasi krauju ir vandeniu, kuris dėl jų išstryško“ (Dien., 848).

GAILESTINGUMO MALONĖS MIRŠTANTIEMS PAŽADAS

„Kalbantiems šį vainikėlį man patinka duoti viską, ko tik manęs prašys. Kai jį kalbės užkietėję nusidėjėliai, pripildysiu jų sielas ramybės, o jų mirties valanda bus laminga. Parašyk tai nuliūdusioms sieloms: Kai siela išvys ir pažins savo nuodėmių sunkumą, kai prieš jos akis atsiskleis visa skurdo bedugnė, į kurią pasinėrė, tegul nesielvartauja, bet pasitikėdama tegul puola į mano gailingumo glėbį kaip vaikas į mylimos motinos glėbį. (...) jokia siela, kuri šaukėsi mano gailingumo, nenusivylė ir nebuvo sugėdinta. Man ypač patinka siela, kuri pasitikėjo mano gerumu. Parašyk: **Kai šį vainikėlį kalbės prie mirštančiųjų, atsistosis tarp Tėvo ir sielos ne kaip teisingas Teisėjas, bet kaip gailingas Gelbėtojas**“ (Dien., 1541).

„Trokštu, kad per tavo širdį šis gailingumas išsilietų visam pasauliui. Tegul kiekvienas, kuris prie tavęs prisiartins, neišeina be šio pasitikėjimo mano gailingumu, kurio taip trokštu iš sielų. Kiek galėdama melskis už mirštančiuosius, prašyk jiems pasitikėjimo mano gailingumu, nes jiems labiausiai reikia pasitikėjimo, o mažiausiai jo turi“ (Dien., 1777).

„Dukra mano, padėk man išgelbėti vieną mirštantį nusidėjėlį; sukalbėk už jį tą vainikėlį, kurio tave išmokiau. Kai pradėjau kalbėti šį vainikėlį, išvydau tą mirštantįjį, baisiai kenčiantį ir kovojantį. Jį gynė Angelas Sargas, bet buvo tarsi bejėgis prieš šios sielos skurdo didumą. (...) Tačiau kalbėdama šį vainikėlį išvydau Jėzų tokį, **koks nutapytas šiame paveiksle**. Šie spinduliai, kurie išėjo iš Jėzaus Širdies, apgaubė ligonį, o tamsos jėgos tuoj pat pabėgo. Paskutinį atodūšį ligonis atidavė ramiai“ (Dien., 1565).

„Dažnai bendrauju su mirštančiomis sielomis, prašydama joms Dievo gailestingumo. O, koks didis yra Dievo gerumas, didesnis negu mes galime suvokti. Yra akimirkų ir Dievo gailestingumo slėpinių, kuriais stebisi dangūs. Tegul mūsų vertinimai apie sielas nutyla, nes su jomis yra nuostabiausias Dievo gailestingumas“ (Dien., 1684).

„Kartais Dievo gailestingumas pasiekia nusidėjėlių paskutinę akimirką, keistai ir slėpingai. Išoriškai atrodo, kad viskas prarasta, bet taip nėra; siela, apšviesta stipraus paskutinės Dievo malonės spindulio, paskutinę akimirką atsigręžia į Dievą su tokia meilės jėga, kad akimirksniu gauna iš Dievo ir kalčių, ir bausmių atleidimą, o išoriškai neduoda mums jokio gailesčio ar atgailos ženklų, nes į išorinius dalykus jau nebereaguoja.

O, koks nesuvokiamas yra Dievo gailestingumas.

Bet – o varge – yra ir sielų, kurios laisvai bei sąmoningai šią malonę atmeta ir ją paniekina. Ir nors per pačią agoniją gailestingasis Dievas duoda sielai šį aiškų vidinį suvokimą, jog jei siela nori, gali grįžti pas Dievą, tačiau kartais siela yra tokia užkietėjusi, jog sąmoningai renkasi pragarą; ji niekais paverčia visas maldas, kurias Dievui už ją atneša kitos sielos, ir net paties Dievo pastangas...“ (Dien., 1698).

„O pilkas ir monotoniškas gyvenime, kiek tavyje lobių. Kiekviena valanda nepanaši į kitą, taigi pilkuma ir monotonija išnyksta, kai į viską žvelgiu tikėjimo akimis. Malonė, skirta man šią valandą, kitą valandą nepasikartos. **Bus duota ir kitą valandą, bet jau ne ta pati.** Laikas praeina ir niekada nesugrįžta. Tai, ką jis užsklendžia savyje, niekada nepasikeis, užantspauduojama amžiams“ (Dien., 62).

„...Viešpats man leido pažinti, kaip trokšta, kad siela pasižymėtų veiklia meile, ir dvasioje išvydau, kaip daugybė sielų šaukia mums: duokite mums Dievą, ir manyje užvirė apaštalės kraujas. Nepagailėsiu jo, bet iki paskutinio lašo atiduosiu už nemirtingas sielas, nors galbūt fiziškai Dievas to nepanorės, bet dvasioje man tai yra įmanoma ir ne mažiau nuopelninga“ (Dien., 1249).

„Trokštu eiti per visą pasaulį ir kalbėti sieloms apie didžiulį Dievo gailestingumą. **Kunigai, padėkite man tai padaryti...**“ (Dien., 491).

„Pasakyk mano kunigams, kad užkietėję nusidėjėliai sutrupės nuo jų žodžių, kai kalbės apie neapbrėpiamą mano gailestingumą, apie gailestį, kuris yra jiems mano širdyje. Kunigams, kurie skelbs ir šlovins mano gailestingumą, **duosiu nuostabios stiprybės ir patepsiu jų žodžius, ir pajudinsiu širdis, kurioms jie kalbės**“ (Dien., 1521).

„Dukra mano – žvelk į mano gailestingumo bedugnę ir atiduok šiam mano gailestingumui garbę ir šlovę, o tai padaryk tokiu būdu: surink visus nusidėjėlius iš viso pasaulio ir panardink juos į mano gailestingumo bedugnę“ (Dien., 206).

„Kai pasinėriau į maldą ir jungiausi su visomis Mišiomis, kurios šią akimirką buvo aukojamos visame pasaulyje, per visas šias Mišias maldavau Dievo gailestingumo pasauliui, o ypač vargšams nusidėjėliams, **kurie šią akimirką miršta**. Ir šią akimirką viduje gavau Dievo atsakymą, kad tūkstantis sielų gavo malonę dėl mano maldos, kurią atnešiau Dievui. Nežinome, kiek turime išgelbėti sielų savo malda ir auka, todėl visada melskimės už nusidėjėlius“ (Dien., 1783).

VISUOTINIAI ATLAIDAI UŽ DIEVO GAILESTINGUMO VAINIKĖLIO KALBĖJIMĄ 2002 m. sausio 12 d. Apaštališkosios penitenciarijos aktas

Visuotiniai atlydai įprastinėmis sąlygomis (t. y. sakramentinė išpažintis, Eucharistinė Komunija ir malda už Šventąjį Tėvą) Lenkijoje suteikiami tikinčiajam, kuris visiškai laisvas nuo bet kokios nuodėmės pamaldžiai sukalba Dievo Gailestingumo vainikėlį bažnyčioje arba koplyčioje priešais viešai išstatytą arba tabernakulyje paslėptą Švenčiausiąjį Eucharistijos Sakramentą.

Jeigu tikintieji dėl ligos (ar kitos rimtos priedausties) negali išeiti iš namų, bet sukalba Dievo Gailestingumo vainikėlį su pasitikėjimu ir trokšdami gailestingumo sau bei pasirenge jį parodyti kitiems, įprastomis sąlygomis taip pat įgyja visuotinius atlydus, pagal taisykles „turintiems kliūčių“, nurodytas 24 ir 25 Atlydų sąrašo (Enchiridion Indulgentiarium) normose. Kitais atvejais suteikiami tik daliniai atlydai. Šie nurodymai išlieka amžinai svarbūs, nepaisant bet kokių prieštaraujančių potvarkių.

ŠV. SESERS FAUSTINOS MALDOS

„O Jėzau, ant kryžiaus nukryžiuotasis, maldauju Tavęs, suteik man malonę, kad visada ir visur vykdyčiau švenčiausiąją Tavo Tėvo valią. O kai ši valia man atrodys sunki ir sunkiai įvykdoma, tuomet Tavęs maldauju, Jėzau, tegul iš Tavo žaizdų išsilieja jėga ir stiprybė, o mano lūpos tegul kartoja: teesie Tavo valia, Viešpatie. (...) Jėzau gailestingiausias, suteik man malonę pamiršti save, kad visa gyvenčiau sieloms, padėdama Tau atlikti išgelbėjimo darbą pagal švenčiausiąją Tavo Tėvo valią ...“ (Dien., 1265).

„Trokštu visa persikeisti į Tavo gailestingumą ir būti gyvu Tavo atspindžiu, o Viešpatie; tegu ši svarbiausia Dievo savybė, tai yra neišmatuojamas Jo gailestingumas, per mano širdį ir sielą pasiekia mano artimus.

Padėk man, Viešpatie, kad mano akys būtų gailestingos, kad niekada neįtarinėčiau ir neteisčiau pagal išorę, bet įžvelgčiau tai, kas artimo sieloje yra gražu, ir ateičiau jiems į pagalbą.

Padėk man, Viešpatie, kad mano klausa būtų gailestinga, kad pasilenkčiau prie artimo poreikių, kad mano ausys nebūtų abejingos artimo kančioms ir aimanomams.

Padėk man, Viešpatie, kad mano liežuvis būtų gailestingas, kad neigiamai nekalbėčiau apie artimus, bet kiekvienam turėčiau paguodos ir atleidimo žodį.

Padėk man, Viešpatie, kad mano rankos būtų gailestingos ir pilnos gerų darbų, kad mokėčiau daryti artimui vien gera, o sau prisiimti sunkesnius, labiau varginančius darbus.

Padėk man, Viešpatie, kad mano kojos būtų gailestingos, kad visuomet skubėčiau su pagalba artimui, nugalėdama savo nuovargį ir išsekimą. (...)

Padėk man, Viešpatie, kad mano širdis būtų gailestinga, kad būčiau jautri visoms artimo kančioms.

(...) Tegul manyje pailsi Tavo gailestingumas, o mano Viešpatie“ (Dien., 163).

„O didžio gailestingumo Dieve, nesibaigiantis Gerume, štai šiandien visa žmonija iš savo skurdo tamsybių šaukiasi Tavo gailestingumo, Tavo gailėsčio, o Dieve, šaukiasi galingu skurdžiaus balsu. Maloningasis Dieve, neatmesk šios žemės tremtinių maldos.

O Viešpatie, nesuvokiamas Gerume, kuris pažįsti mūsų skurdą ir žinai, kad savo jėgomis iki Tavęs pakilti esame nepajėgūs, – maldaujame Tavęs, pralenk mus savo malone ir nepaliaujamai gausink mumyse savo gailestingumo, kad mes ištikimai vykdytume Tavo šventą valią visą gyvenimą ir mirties valandą. Tegul Tavo gailestingumo visagalybė mus uždengia nuo mūsų išgelbėjimo priešų priespaudos, idant mes su pasitikėjimu, kaip Tavo vaikai, lauktume Tavo paskutiniojo atėjimo...”

(Dien., 1570).

MALDOS VAISIAI

„Melsdamasi siela apsiginkluoja bet kokiai kovai. Kad ir kokios būsenos yra siela, privalo melstis. Tyra ir graži siela turi melstis, kad neprarastų savo grožio; šio tyrumo siekianti siela turi melstis, nes kitaip jo nepasieks; ką tik atsivertusi siela turi melstis, nes kitaip vėl suklyps; nuodėminga siela, nuodėmėse paskendusį turi melstis, kad galėtų prisikelti. Ir nėra sielos, kuri neturėtų melstis, nes per maldą liejasi visos malonės“ (Dien., 146).

„Jėzus leido man pažinti, kokia štikima siela turi būti maldai, nepaisant sunkumų ir sausros, ir pagundų, nes kaip tik nuo tokios maldos dažnai priklauso didelių Dievo planų išsipildymas; o jei nebūsime išvermingi tokioje maldoje, gadiname tai, ką Dievas norėjo atlikti per mus arba mumyse. Tegul šiuos žodžius prisimena kiekviena siela: O būdamas sunkumuose dar labiau meldžiasi“ (Dien., 872).

„Privalome dažnai melstis į Šventąją Dvasią išminties malonės. Išmintį sudaro: tyrinėjimas, protingas apmąstymas ir drąsus pasiryžimas. **Paskutinis sprendimas visada priklauso mums**“ (Dien., 1106).

DEVYNDIENIS DIEVO GAILESTINGUMUI

„Devyndienis Dievo Gailestingumui, kurį man Jėzus liepė užrašyti ir melstis prieš Gailestingumo Šventę prasideda Didįjį Penktadienį. Trokštu, kad per šias devynias dienas vestum sielas prie mano gailestingumo versmės, kad jos pasisemtų jėgų ir atgaivos bei visų malonių, reikalingų gyvenimo sunkumuose, o ypač mirties valandą.

Kiekvieną dieną atsivesi prie mano širdies vis **kitą sielų būrį ir parduosini jas mano gailestingumo jūroje**. O aš visas šias sielas nuvesiu į savo Tėvo namus. Tai darysi šiame ir būsimame gyvenime. Ir jokiai sielai, kurią atvesi prie mano gailestingumo šaltinio, nieko neatsakysiu. Kiekvieną dieną prašysi mano Tėvą per karčią mano kančią malonės šioms sieloms.

PIRMOJI DIENA

Šiandien atvesk man visą žmoniją, o ypač visus nusidėjėlius, ir parduosink juos mano gailestingumo jūroje. Taip paguosi mane, giliai liūdintį dėl prarastų sielų.

Gailestingiausias Jėzau, kurio savybė yra mūsų gailėtis ir mums atleisti, žiūrėk ne į mūsų nuodėmes, bet į mūsų pasitikėjimą begaliniu Tavo gerumu ir priimk mus į savo gailestingiausios Širdies buveinę, ir neišleisk mūsų iš jos per amžius. Maldaujame Tavęs per Tavo meilę, kuri Tave sieja su Tėvu ir Šventąja Dvasia.

Amžinasis Tėve, pažvelk gailestinga akimi į visą žmoniją – o ypač į vargšus nusidėjėlius – kuri yra uždaryta gailestingiausioje Jėzaus Širdyje, ir dėl Jo sopulingos kančios parodyk mums savo gailestingumą, kad Tavo gailestingumo visagalybę šlovintume per amžių amžius. Amen.

[Dievo Gailestingumo vainikėlis] (Vainikėlis – p. 16)

„Pasakė man Viešpats, kad tas vainikėlis būtų kalbamas devynias dienas prieš Gailestingumo šventę. Prasidėti turi Didįjį Penktadienį. **Per šį devyndienį suteiksiu sieloms visas malones**“ (Dien., 796).

ANTROJI DIENA

Šiandien atvesk man kunigų bei vienuolių sielas ir panardink jas į neišmatuojamą mano gailestingumą. Jie davė man stiprybės išverti karčią kančią, per juos kaip latakais žmonėms liejasi mano gailestingumas.

Gailestingiausias Jėzau, iš kurio kyla visa, kas gera, pagausink mumyse malonę, idant vertai darytume gailestingumo darbus, kad tie, kurie į mus žiūri, šlovintų gailestingumo Tėvą, kuris yra danguje.

Amžinasis Tėve, pažvelk gailestinga akimi į savo vynuogyno išrinktųjų būrį, į kunigų sielas bei vienuolių sielas, ir gausiai apdovanok juos savo palaiminimu, o dėl jausmų savo Sūnaus Širdies, kurioje jie yra uždaryti, gausiai suteik jiems savo šviesos, idant galėtų kitus vesti į šlovę per amžius amžinuosius. Amen.

[Dievo Gailestingumo vainikėlis]

TREČIOJI DIENA

Šiandien atvesk man visas pamaldžias bei ištikimas sielas ir panardink jas mano gailestingumo jūroje; šios sielos mane guodė kryžiaus kelyje, buvo paguodos lašas kartėlio jūroje.

Gailestingiausias Jėzau, kuris gausiai teiki visiems malonių iš savo gailestingumo lobyno, priimk mus į savo gailestingiausios Širdies buveinę ir neišleisk mūsų iš jos per amžius. To maldaujame Tavęs dėl nesuvokiamos Tavo meilės, kuria Tavo Širdis liepsnoja dangiškajam Tėvui.

Amžinasis Tėve, pažvelk gailestinga akimi į ištikimas sielas kaip į savo Sūnaus paveldą ir dėl Jo sopulingos kančios suteik jiems palaiminimo bei apgaubk juos savo nuolatine globa, kad neprarastų meilės ir šventojo tikėjimo lobio, bet su visu angelų ir šventųjų būriu šlovintų Tavo gailestingumą per amžius amžinuosius. Amen.

[Dievo Gailestingumo vainikėlis]

KETVIRTOJI DIENA

Šiandien atvesk man pagonis ir tuos, kurie manęs dar nepažįsta. Ir apie juos galvojau savo karčios kančios metu, o būsimasis jų uolumas paguodė mano širdį. Panardink juos mano gailėstingumo jūroje.

Gailėstingiausias Jėzau, kuris esi viso pasaulio šviesa, priimk į savo gailėstingiausios Širdies buveinę visus pagonis, kurie Tavęs dar nepažįsta; tegul juos apšviečia Tavo malonės spinduliai, kad ir jie kartu su mumis šlovintų Tavo gailėstingumo stebuklus, ir neišleisk jų iš savo gailėstingiausios Širdies buveinės.

Amžinasis Tėve, pažvelk gailėstinga akimi į pagonių ir tų, kurie Tavęs dar nepažįsta, sielas, kurios yra uždarytos gailėstingiausioje Jėzaus Širdyje. Patrauk juos į Evangelijos šviesą. Šios sielos nežino, kokia didžiulė laimė yra Tave mylėti; padaryk, kad ir jie šlovintų Tavo gailėstingumo dosnumą per amžius amžinuosius. Amen.

[Dievo Gailėstingumo vainikėlis]

PENKTOJI DIENA

Šiandien atvesk man eretikų bei atskilusiųjų sielas ir panardink juos mano gailėstingumo jūroje; karčios kančios metu jie draskė mano kūną ir širdį, tai yra mano Bažnyčią. Kai grįžta į vienybę su Bažnyčia, gyja mano žaizdos, ir taip palengvina mano kančią.

Gailėstingiausias Jėzau, kuris esi pats gerumas, Tu neatsakysi šviesos Tavęs prašantiems, priimk į savo gailėstingiausios Širdies buveinę eretikų bei atskilusiųjų sielas ir savo šviesa patrauk juos vienybėn su Bažnyčia ir neišleisk jų iš savo gailėstingiausios Širdies buveinės, bet padaryk, kad ir jie šlovintų Tavo gailėstingumo dosnumą.

Amžinasis Tėve, pažvelk gailestinga akimi į eretikų ir atskilusiųjų sielas, kurie iššvaistė Tavo gėrybes ir piktnaudžiavo Tavo malonėmis, užsispyrusiai laikydamiesi savo klaidų. Žvelk ne į jų klaidas, bet į savo Sūnaus meilę ir Jo karčią kančią, kurią iškentė dėl jų, nes ir jie yra uždaryti gailestingiausioje Jėzaus Širdyje. Padaryk, kad ir jie šlovintų didžiulį Tavo gailestingumą per amžius amžinuosius. Amen.

[Dievo Gailestingumo vainikėlis]

ŠEŠTOJI DIENA

Šiandien atvesk man romias ir nuolankias sielas bei mažų vaikų sielas ir panardink jas į mano gailestingumą. Šios sielos labiausiai panašios į mano širdį, jos stiprino mane skausmingoje mano agonijoje; mačiau jas kaip žemiškus angelus, kurie budės prie mano altorių, – ant jų išlieju malonių sroves. Mano malonę priimti pajėgi tik nuolanki siela, nuolankias sielas apdovanoju savo pasitikėjimu.

Gailestingasis Jėzau, kurs pats pasakei: mokykitės iš manęs, nes esu romus ir nuolankios širdies – priimk į gailestingiausios savo Širdies buveinę romias bei nuolankias sielas ir mažų vaikų sielas. Šios sielos žavi visą dangų ir ypač patinka dangiškajam Tėvui, jos yra puokštė prieš Dievo sostą, kurios kvapu pats Dievas džiaugiasi. Šios sielos turi nuolatinę buveinę gailestingiausioje Jėzaus Širdyje ir nepaliaujamai gieda meilės bei gailestingumo himną per amžius.

Amžinasis Tėve, pažvelk gailestinga akimi į romias, nuolankias sielas ir į mažų vaikų sielas, kurios yra uždarytos gailestingiausios Jėzaus Širdies buveinėje. Šios sielos yra panašiausios į Tavo Sūnų, šių sielų kvapas kyla nuo Žemės ir siekia Tavo sostą. Gailestingumo ir visokio gerumo Tėve, maldauju Tave: dėl Tavo meilės bei palankumo šioms sieloms laimink visą pasaulį, idant visos sielos drauge giedotų šlovindamos Tavo gailestingumą per amžius amžinuosius. Amen.

[Dievo Gailestingumo vainikėlis]

SEPTINTOJI DIENA

Šiandien atvesk man sielas, kurios ypač garbina ir šlovina mano gailingumą, ir panardink jas į mano gailingumą. Šios sielos labiausiai sielvartavo dėl mano kančios ir labiausiai persiėmė mano dvasia. Jos yra gyvas mano gailingos širdies atspindys. Būsimajame gyvenime šios sielos švies ypatinga šviesa, nė viena nepateks į pragaro ugnį, kiekvieną ypač ginsiu jos mirties valandą.

Gailingiausias Jėzau, kurio Širdis yra pati meilė, priimk į savo gailingiausios Širdies buveinę sielas, kurios ypač garbina ir šlovina Tavo gailingumo didybę. Šios sielos yra gailingos paties Dievo stiprybe; per didžiausius vargus ir prieštaravimus eina pirmyn pasitikėdamos Tavo gailingumu, šios sielos nebus griežtai teisiamos, bet mirties valandą jas apglėbs Tavo gailingumas.

Amžinasis Tėve, pažvelk gailingumo akimis į sielas, kurios garbina ir šlovina svarbiausią Tavo savybę, tai yra neišmatuojamą Tavo gailingumą – kurios yra uždarytos gailingumo darbų, o jų siela, kupina džiaugsmo, gieda gailingumo giesmę Aukščiausiam. Maldauju Tavęs, Dieve, parodyk savo gailingumą pagal jų viltį ir pasitikėjimą Tavimi, tegul jiems išsipildo pažadas Jėzaus, kuris pasakė: Sielas, kurios garbins šį neišmatuojamą mano gailingumą, aš pats ginsiu gyvenime, o ypač mirties valandą kaip savo garbę. Amen.

[Dievo Gailingumo vainikėlis]

AŠTUNTOJI DIENA

Šiandien atvesk man sielas, kurios yra skaistyklos kalėjime, ir panardink jas į mano gailingumo bedugnę. Tegul mano kraujo srovės atvėsins jų karštį. Visas šias sielas aš labai myliu, jos atsilygina mano teisingumui; tu gali suteikti joms palengvinimą. Imk iš mano Bažnyčios lobyno visus atlaidus ir aukok už jas... O, jei žinotum jų kančią, nuolat už jas aukotum dvasinę išmaldą ir mokėtum jų skolą mano teisingumui.

Gailestingiausias Jėzau, kuris pats sakei, kad nori gailestingumo, štai atvedu į Tavo gailestingiausios Širdies buveinę skaistyklos sielas – sielas, kurias tu labai myli, bet kurios privalo atlyginti Tavo gailestingumui – tegul vandens ir kraujo srovės, kurios ištryško iš Tavo Širdies, užgesina skaistyklos ugnies liepsnas, kad ir ten būtų garbinamas Tavo gailestingumas.

Amžinasis Tėve, pažvelk gailestinga akimi į skaitykloje kenčiančias sielas, kurios yra uždarytos gailestingiausioje Jėzaus Širdyje. Maldauju Tave dėl Jėzaus, Tavo Sūnaus, sopulingos kančios ir dėl viso sielvarto, kuriuo buvo užlieta Jo švenčiausia siela, parodyk savo gailestingumą sieloms, į kurias žvelgi teisingai; nežiūrėk į jas kitaip, tik per Jėzaus, brangiausio Tavo Sūnaus, žaizdas, nes tikime, kad Tavo gerumas ir gailestingumas yra neišmatuojamas. Amen.

[Dievo Gailestingumo vainikėlis]

DEVINTOJI DIENA

Šiandien atvesk man drungnas sielas ir panardink jas į mano gailestingumo bedugnę. Šios sielos skaudžiausiai žeidžia mano širdį. Didžiausią pasibjaurėjimą mano sielai sukėlė Alyvų sode drungna siela. Dėl jos pasakiau: Tėve, atitolink nuo manęs šią taurę, jei tokia yra Tavo valia. – Paskutinis gelbėjimosi ratas joms yra griebtis mano gailestingumo.

Gailestingiausias Jėzau, kuris esi pats gailestingumas, į Tavo gailestingiausios Širdies buveinę atvedu drungnas sielas, tegul šioje tyros Tavo meilės ugnyje sušyla šios suledėjusios sielos, kurios panašios į lavonus ir kelia Tau pasišlykštėjimą. O Jėzau gailestingiausias, pasitiek savo šventą meilę, nes Tu viską gali.

Amžinasis Tėve, pažvelk gailestinga akimi į atvėsusias sielas, kurios yra uždarytos gailestingiausioje Jėzaus Širdyje. Gailestingumo Tėve, maldauju Tave dėl Tavo Sūnaus kančios kartumo ir trijų valandų Jo agonijos ant kryžiaus, leisk, kad ir jos šlovintų Tavo gailestingumo bedugnę. Amen“

(Dien., 1209-1229).

[Dievo Gailestingumo vainikėlis]

ŠV. SESERS FAUSTINOS TESTAMENTAS

„Atvelykis [Gailestingumo švente]. Šiandien vėl pasiaukojau Viešpačiui kaip deginamoji auka už nusidėjėlius. Jėzau mano, jei jau artėja mano gyvenimo pabaiga – kuol nuolankiausiai Tavęs maldauju, priimk mano mirtį vienybėje su Tavimi kaip deginamąją auką, kurią šiandien, būdama aiškios sąmonės ir visiškai pritariant valiai, aukuju trejopu tikslu:

Pirma – kad Tavo gailestingumo darbas pasklistų po visą pasaulį ir kad Dievo Gailestingumo šventė būtų iškilmingai patvirtinta ir švenčiama.

Antra – kad nusidėjėliai bėgtų prie Tavo gailestingumo, patirdami neapsakomų šio gailestingumo rezultatų, o ypač mirštančiųjų sielos.

Trečia – kad visas Tavo gailestingumo darbas būtų įvykdytas pagal Tavo norą ir už vieną žmogų, kuris šiam darbui vadovauja..“

(Dien., 1680).

2000 m. balandžio 30 d. Vatikane popiežius Jonas Paulius II kanonizavo seserį Faustyną Kowalską ir įsteigė dieviškojo gailėstingumo šventę visai Bažnyčiai.

Jono Pauliaus II pamokslo ištraukos pristatytos sesers Faustinos kanonizacijos diena:

„Faustina, mūsų amžiaus Dievo dovana, lenkų dovana visai Bažnyčiai, išmelsk mums Dievo gailėstingumo pažinimo slėpinį. Padėkite mums patirti jį asmeniškai ir drąsiai duokite liudijimus apie jį tarp žmonių. Tavo šviesos ir vilties kilni žinia tegul sklinda per visą pasaulį, tegul skatina nusidėjėlius atsiversti, tegul užgesina ginčus ir neapykantą, tegul suteikia gebėjimą žmonėms ir tautoms aktyviai išreikšti tarpusavio broliškus jausmus“.

MALDA PRAŠANT MALONIŲ ŠVENTOSIOS SESERS FAUSTINOS UŽTARIMU

*O Jėzau, kuris šventąją Faustinę išrinkai
didžia begalinio Tavo gailėstingumo garbintoja,
leisk man, jai užtariant ir jeigu tai neprieštarauja Tavo valiai,
patirti Tavo malonę, kurios Tavęs prašau.
Aš, nuodėmingas, nesu vertas Tavo gailėstingumo,
bet pažvelk į sesers Faustinos dvasios auką
ir jos pasiaukojimą ir apdovanok už jos dorybę,
išklausydamas prašymų, su kuriais,
jai tarpininkaujant, patikliai į Tave kreipiuosi.*

Tėve mūsų..., Sveika, Marija..., Garbė Dievui Tėvui..

2002 m. rugpjūčio 17 d. Krokuva, popiežius Jonas Paulius II pašventino Dievo Gailestingumo šventovę ir patikėjo pasaulio likimą Dievo Gailestingumu.

Fot. M. Zubrzycki

Popiežius Jonas Paulius II Dievo Gailestingumo šventovėje
Krokuvoje-Łagiewniki

„Lenkiją ypač pamilau, ir jei bus klusni mano voliai, išaukštinsiu ją, padarysiu galingą ir šventą. Iš jos kils kibirkštis, kuri paruoš pasaulį paskutiniam mano atėjimui” (Dien., 1732).

PASAULIO LIKIMO

*Dieve, gailestingasis Tėve,
Savo meilę mums apreiškęs per
Savo Sūnų Jėzų Kristų
ir suteikęs mums
ją Šventosios Dvasios pavidalu,
mūsų Guodėjau,
Tau šiandien patikime pasaulio
ir kiekvieno žmogaus likimą.
Pažvelk į mus nusidėjėlius,
padėk mums įveikti mūsų silpnybes,
nugalėk visą blogį,
leisk visiems Žemės gyventojams
patirti Tavo gailestingumą,
kad Tavyje, Vienas Trejybėje Dieve,
jie visada atrastų vilties šaltinį.
Amžinasis Tėve, dėl skaudžios kančios
ir prisikėlimo Tavo Sūnaus,
būk gailestingas mums
ir visam pasauliui. Amen.*

Popiežius Jonas Paulius II

*Štai tau regima pagalba Žemėje.
Jis tau padės įvykdyti
mano valią Žemėje (Dien., 53).*

*Jo pastangomis nauja
šviesa nušvis Dievo Bažnyčioje
sieloms paguosti (Dien., 1390).*

II SKYRIUS

PALAIMINTASIS KUNIGAS MYKOLAS SOPOČKA (1888-1975)

Palaimintasis kunigas Mykolas Sopočka (Michał Sopoćko), šventosios sesers Faustinos nuodėmklausys ir dvasios tėvas, buvo betarpiškai susijęs su Gailestingojo Jėzaus apsiareiškimų paslaptimi. Dievas jam skyrė nepaprastai svarbų vaidmenį – įgyvendinti sesei Faustinai patikėtą misiją. Šiai veiklai jis pašventė beveik visą savo gyvenimą.

Mykolas Sopočka gimė 1888 m. lapkričio 1 d. Vilniaus krašte, Naujasėdyje, kilmingoje, patriotines tradicijas puoselėjančioje šeimoje. Nors tėvai sunkiai vertėsi, vis dėlto pasirūpino jo pagrindiniu išsilavinimu. Morali tėvų laikysena, jų gilus pamaldumas ir tėviška meilė teigiamai paveikė dvasinį Mykolo ir jo brolių bei seserų vystymąsi. Sopočků šeimoje tvyranti atmosfera jau nuo vaikystės įžiebė Mykolo širdyje uolų pamaldumą ir troškimą tapti kunigu ir pasišvęsti Dievo tarnystei.

1910 m. Mykolas Sopočka pradėjo ketverių metų studijas Vilniaus dvasinėje seminarijoje ir baigė jas gaudamas rektoriaus paskirtą paramą. Kunigystės šventimus jis priėmė 1914 m. birželio 15 d.

Pirmieji kunigiškos
tarnystės Vilniuje metai

Kunigas Mykolas Sopočka buvo paskirtas dirbti vikaru į šalia Vilniaus esančią Tabariškių parapiją. Be jam priklausančių pareigų, jo paties iniciatyva, jis pasisiūlė vadovauti sekmadieninei jaunimo katechezei. Pirmieji jo ganytojiškos veiklos metai buvo apvainikuoti pirmosios komunijos, kurią priėmė apie 500 vaikų, išskilmėmis.

1915 m. vasarą per Tabariškes praėjo vokiečių-rusų⁵ karo frontas. Kunigas Sopočka, nepaisydamas karo veiksmų keliamų pavojų, vadovavo tam metui skirtoms pamaldoms, taip pat nuolatos aktyviai dalyvavo parapijiečių gyvenime. Jis įsijungė į pasaulietinę veiklą, gretimose vietovėse pradėjo atidarinėti mokyklas. Po kurio laiko dėl to jį ėmė sekti okupacinė vokiečių valdžia, nors iš pradžių ji toleravo ir netgi materialiai rėmė kunigo veiklą. Laikui bėgant sistemingai buvo trukdoma kun. Sopočkai išvažiuoti į Vilnių ir prisikviesti į organizuojamas mokyklas naujų mokytojų. Galiausiai jis buvo priverstas išvykti iš Tabariškių.

1918 m. iš tuometinės Vilniaus bažnytinės valdžios gavęs leidimą, kun. Sopočka išvyko į Varšuvos universitetą studijuoti teologijos. Dėl ligos ir politinės situacijos Lenkijoje jis negalėjo pradėti mokslų.

Kai pasveikęs grįžo į Varšuvą ir norėjo pradėti studijuoti, paaiškėjo, kad dėl karo veiksmų universitetas uždarytas. Tada jis pasisiūlė dirbti savanoriu lenkų kariuomenės sielovadoje. Lenkijos kariuomenės Karo lauko vyskupas paskyrė jį karo kapelionu ir nukreipė ganytojiškai tarnystei į tuo metu Varšuvoje besikuriančią Karo lauko ligoninę. Praėjus mėnesiui, jo paties prašymu, jis buvo išsiųstas į frontą, į Vilniaus pulką. Čia tuojau pat ėmėsi ganytojiškos veiklos – patarnavo fronte kovojantiems kareiviams. Jis ne tik teikė sakramentinius patarnavimus, bet ir pagalbą sužeistiems, nepatekusiems į ligoninę, esantiems labai sunkios būklės kareiviams.

Kartu su kovojančia kariuomene nuėjusiam ilgą ir varginantį kelią, kunigui Sopočkai vėl sustreikavo sveikata. Jis buvo paguldytas gydytis į karo ligoninę, kurioje per tas keletą sveikatos stiprinimo savaitių jis vis tiek teikė dvasinę globą kitiems ligoniams. Pasibaigus reabilitacijai, jam buvo paskirtos karo kapeliono pareigos Varšuvos karininkų mokykloje.

Jis privalėjo kiekvieną savaitę pravesti įvairių pakraipų karininkams ir puskarininkiams religinius–moralinius pokalbius bei aptarnauti dvi karines ligonines. Skaitydamas paskaitas, kun. Sopočka kėlė dogmatikos ir Bažnyčios istorijos klausimus, analizavo katekizmą ir aktualias, su karine tarnyba susijusias temas. Jo aptariama religinė–moralinė ir patriotinė problematika buvo vyresnybės teigiamai įvertinta. Karo ministerija išspausdino jo paskaitų medžiagą ir įpareigojo karininkus su ja supažindinti visų būrių šauktinius.

Kunigas Sopočka – karo kapelionas Varšuvos karininkų mokymo stovykloje

1919 m. Spalį, nepaisant besitęsiančio karo, buvo atnaujinta universiteto veikla. Kunigas Sopočka įstojo į moralinės teologijos skyrių bei pradėjo lankyti teisės ir filosofijos paskaitas. Nuo to laiko kunigas Sopočka privalėjo savo laiką skirti studijoms ir tarnystei kariuomenėje. Be to, jis dar užsiėmė visuomenine veikla. Prižiūrėjo Broliškos kareivių pagalbos (buvo jos pirmininku), kareivių užteigos bei našlaičiais likusių kariškių šeimų vaikų mokyklos veiklą.

1920 m. vasarą kunigas buvo fronto lūžio liudininku, o tuojau po to, jau Varšuvoje, išgyveno didvyrišką jos gynybą ir pergalę prieš sovietų apgultį. Praėjus daugeliui metų, savo prisiminimuose kun. Sopočka komentuos šį įvykį kaip nepaprastą Dievo apvaizdos pasireiškimą ir Lenkijai parodytą, tikinčiųjų išmelstą, Dievo gailestingumo ženklą, nes tą rugpjūtį minios meldėsi bažnyčiose.

Eidamas karo kapeliono pareigas ir studijuodamas moralinę teologiją, jis pradėjo dar vienas, papildomas studijas Pedagoginiame institute.

1923 m. gavo teologijos magistro laipsnį ir ėmė plačiau domėtis pedagogika. Neigiamos alkoholio įtakos mokinių gebėjimų vystymuisi tyrimų rezultatai paskatino jį parašyti diplominį darbą tema „*Alkoholizmas ir mokyklinis jaunimas*“, apvainikavusį kun. Sopočkos studijas Pedagoginiame institute.

Vilniaus vyskupas Jurgis Matulaitis⁶ (Jerzy Matulewicz), žinodamas kunigo kapeliono nuopelnus ir atliktus darbus, apie jo teologinį ir pedagoginį išsilavinimą, ketino pakviesti jį dirbti į savo vyskupiją. Iš pradžių norėjo jam patikėti ganytojiškos ikimokyklinio jaunimo globos organizavimą. Kunigas Mykolas priėmė šį vyskupo pasiūlymą ir grįžo dirbti į Vilnių. Formalus sprendimas buvo priimtas 1924 m. rudenį. Jo įgaliotas kunigas Sopočka tapo Vilniaus krašto Karinio ganytojiško regiono vadovu, jo valdose buvo 12 savarankiškų dalinių, kuriuose tarnavo daugiau kaip 10 000 kareivių. Kun. Sopočkos perkėlimas į Vilnių buvo jo paaukštinimas pareigose, bet kartu ant jo pečių užgriuvo sudėtingesnės užduotys ir didesnė atsakomybė. Karo kapelionų konferencijos metu buvo nutarta, kad kiekviename kariuomenės dalinyje šalia sakramentinių patarnavimų nors kartą per dvi savaites bus organizuojami religiniai–moraliniai pokalbiai. Ganytojišką kun. Sopočkos – karo kapeliono – darbą teigiamai įvertino ir maršalas Juzefas Pilsudskis (Józef Piłsudski)⁷.

Kun. Sopočka taip pat vykdė vyskupo jam paskirtą užduotį – organizuoti ikimokyklinio jaunimo ganytojišką ugdymą, pakvietė bendradarbiauti mokytojus. Tokiu būdu kunigui pavyko įkurti keletą lenkų jaunimo draugijų. Be daugybės ganytojiškų pareigų, kunigas Sopočka toliau tęsė neakivaizdines studijas Varšuvos universiteto Teologijos fakultete ir rašė disertaciją moralinės teologijos tema „*Šeima ir teisė Lenkijos žemėse*“.

Disertaciją jis apsigynė 1926 m. kovo 1 d. Gavęs daktaro laipsnį, jis ketino rašyti kitą, habilitacinį darbą. Mokslinės veiklos vykdymui jam prireikė užsienio kalbų. Dėl šios priežasties kunigas pradėjo studijuoti ir išmoko vokiečių, anglų, prancūzų kalbas. Kunigo Sopočkos rusų kalba vedama katechezė ir karo kapeliono mokymai kareiviams taip pat kėlė didelį tikinčiųjų susidomėjimą.

1927 ir 1928 metais kun. Sopočkaitis, vis dar einančiam ganytojiškam vadovo pareigoms kariuomenėje, buvo paskirtas dar vienas labai atsakingas Dvasinės seminarijos dvasios tėvo postas ir Vilniaus universiteto Pastoralinės teologijos katedros vedėjo pareigos.

Šios naujos pareigos privertė jį palaiapsniui pasitraukti iš karinės ganytojiškos tarnystės. Eidamas seminarijos dvasios tėvo pareigas, jis kartu vadovavo Eucharistiniam Marijos solidacijos rateliui, Šv. Pranciškaus trečiajam vienuolynui ir Misijų klero sąjungos klierikų rateliui. Dar vienas papildomas, kun. Sopočkaitis gyvenant Vilniuje, nuolat atliekamas darbas buvo vienuolijos seserų išpažinčių klausymas. Sumažinus karinės sielovados darbo krūvį, kunigas vykdė seminarijos dvasios tėvo pareigas, dėstė ir dirbo mokslinį darbą.

Kunigas Sopočka su Vilniaus Stepono Batoro universiteto studentais, 1929 m.

Kadangi tais laikais labai trūko atitinkamų vadovėlių, pats parengė savo dėstomų dalykų konspektus, kurie vėliau, studentų padauginti, ilgus metus buvo pagalbine studijų medžiaga. Moksliniai kun. Sopočkaitis tyrimai visų pirma buvo susiję su jo habilitaciniu darbu, kuriame nagrinėjo auklėjimo ir dvasinio ugdymo problemas.

Norėdamas surinkti savo darbui medžiagos įvairiose užsienio bibliotekose, 1930 m. jis išvyko į Vakarų Europą. Ši kelionė kun. Sopočkai buvo labai vaisinga ir mokslo, ir religijos prasme. Jos metu jis aplankė ir daugybę kulto vietų bei religinio gyvenimo centrų.

Kunigas rašė ne tik savo habilitacinį darbą, bet ir mokslinius, ir mokslo populiarinamuosius straipsnius pastoralinės teologijos tema, straipsnius bažnytinei enciklopedijai, skaitė mokslinius referetus ir rašė publicistiką. Vis labiau pasišvėsdamas moksliniam darbui, paprašė karo lauko vyskupo ir arkivyskupo, kad atleistų jį iš kapeliono ir dvasios tėvo pareigų. Po tam tikro laiko jo prašymas buvo patenkintas.

Nuo 1932 m. rugsėjo kun. Sopočka apsigyveno pas seseris vizitietes, kur galėjo ramiai baigti rašyti habilitacinį darbą „*Dvasinio ugdymo tikslas, objektas ir subjektas pagal M. Lenčyckį (M. Łęczycycki)*“. Darbą apsigynė 1934 m. gegužės 15 d. Po to Religinių konfesijų ir viešo švietimo ministerija jam paskyrė docento pareigas Varšuvos universitete, o vėliau jį perkėlė į tas pačias pareigas Vilniaus Stepono Batoro universiteto Pastoralinės teologijos katedroje.

Nuo 1932 m. kun. Sopočka buvo Dievo Motinos gailėstingumo seserų, tuomet turėjusių savo namus Vilniuje, nuodėmklausys. Čia 1933 m. gegužę jis sutiko seserį Faustina Kovalską, kuri tapo jo penitente. Šis susitikimas pasirodė esąs lemtingas visam likusiam kun. Sopočkos gyvenimui ir jo būsima misijai. Sesuo Faustina, atradusi išsilavinusį nuodėmklausį ir dvasios tėvą, vis dažniau pradėjo kalbėti jam apie savo išgyvenimus, susijusius su Gailėstingąjo Išganytojo apsireiškimais. Kunigas, neturėdamas pakankamai laiko klausytis ilgų sesers išpažinčių, patarė jai užrašinėti savo dvasines patirtis. Turėdamas laisvesnio laiko pradėjo skaitinėti sesers užrašus. Taip atsirado šv. Sesers Faustinos dvasinis „*Dienoraštis*“.

Sesuo Faustina apie savo regėjimuose, kuriuos patyrė prieš atvykdamą į Vilnių ir Vilniuje, išgirstus Viešpaties Jėzaus paliepimus informavo kun. Sopočką. Pagrindiniai reikalavimai buvo: nutapyti Gailėstingiausiąjį Išganytoją vaizduojantį paveikslą, pradėti stengtis, kad pirmąjį sekmadienį po Velykų būtų įsteigta Gailėstingumo šventė ir įkurta naują vienuolių bendruomenę. Po kurio laiko paaiškėjo, kad šių uždavinių įgyvendinimą Dievo apvaizda patikėjo kun. Sopočkai.

1934 m. liepą kun. Sopočka tapo Vilniaus šv. Mykolo bažnyčios rektoriumi. Vėlesniais metais šis faktas buvo itin svarbus. Juk šioje bažnyčioje 1937 m. balandžio 4 d., remiantis aiškiu Viešpaties Jėzaus paliepimu, buvo pašventintas ir eksponuotas pirmas Gailestingojo Jėzaus paveikslas.

Sesuo Faustina išvyko iš Vilniaus 1936 m. kovą. Tačiau ir toliau kunigas Sopočka palaikė su ja ryšį laiškais, taip pat aplankydavo ją Krokuvoje ir toliau įgyvendino jiems patikėtą bendrą misiją – atskleisti pasauliui Dievo gailestingumo slėpinį.

Remdamasis Bažnyčios mokymu, ieškojo teologinių Dievo gailestingumo egzistavimo argumentų, taip pat pagrindo, kad galėtų įsteigti regėjimuose lieptą Gailestingumo šventę. Savo tyrimų rezultatus ir šventės įsteigimo argumentus jis pateikė keliuose teologinių leidinių straipsniuose, taip pat atskiruose darbuose Dievo gailestingumo tema.

1936 m. birželį Vilniuje išleido pirmą brošiūrą „*Dievo gailestingumas*“ su Gailestingiausiojo Kristaus atvaizdu viršelyje. Tą publikaciją išsiuntinėjo visiems į Episkopatą Čenstakavoje (Częstochowa) susirinkusiems vyskupams. Tačiau iš nė vieno jų jis negavo atsakymo. Antrą brošiūrą „*Dievo gailestingumas liturgijoje*“ išleido 1937 m. Poznanėje (Poznań).

Su Dievo gailestingumo idėja siejosi taip pat ir naujos bažnyčios tokiu pavadinimu statyba Vilniuje. 1938 m. buvo įkurtas bažnyčios statymo komitetas, gana greitai gavęs vaivadijos valdžios ir arkivyskupo R. Jalbzykovskio leidimą. Tačiau prasidėjus karui ir į Vilnių įžengus Sovietų armijai⁸, susidarė nauja politinė padėtis, niekais pavertusi visą pradėtą veiklą. Sovietų kariuomenė išgrobstė sukauptas statybines medžiagas. Dingo ir bankuose laikyti bažnyčios statybai skirti pinigai. 1940 m. kunigas Sopočka dar stengėsi gauti okupacinės valdžios leidimą bent koplyčios statybai, tačiau jo negavo.

Nuolat didesnius Europos plotus apimantis karas ir su juo kartu plintantis blogis įstūmė į itin sunkią padėtį daugybės tautų žmones ir vis labiau stiprino jų įsitikinimą, kad pasaulis privalo melsti Dievo gailestingumo. Taigi kunigas Sopočka su dar didesniu užsidegimu pradėjo skelbti Dievo gailestingumo idėją, nes tik per ją matė pasaulio išsigelbėjimą. Sopočką kvietė skaityti paskaitų kunigai klebonai iš Vilniaus, taip pat ir iš provincijos.

Į kun. Sopočkos Vilniaus arkikatedroje sakomus gavėnios pamaldų pamokslus apie Dievo gailėstingumą suplaukdavo minios tikinčiųjų iš viso miesto ir paskui apie tuos pamokslus būdavo plačiai kalbama visame Vilniuje. Tuo metu kunigas Sopočka kaip tik pradėjo rašyti traktatą apie Dievo gailėstingumo idėją ir būtinybę įsteigti jo garbei skirtą šventę: „*De Misericordia Dei deque eiusdem festo instituendo*“. Imtis šio darbo dar prieš karą jį skatino kardinolas Augustas Hlondas⁹ (August Hlond), kuriam kun. Sopočka buvo pateikęs savo mokslinius tyrinėjimus Dievo gailėstingumo klausimais.

1940 m. birželį Lietuvą vėl užėmė Sovietų armija¹⁰, o po mėnesio šalis buvo okupuota ir, kaip penkiolikta respublika, inkorporuota į Sovietų Sąjungą. Kunigas Sopočka buvo priverstas nutraukti jau esamų grupių, kurias jis globojo, susitikimus. Neturėjo galimybės išleisti ir traktato apie Dievo gailėstingumą. Jam pagelbėjo Jadvyga Osinska, klasikinės filologijos žinovė, kuri redagavo traktatą. Su savo pažįstamais ji slapta kopijavo ir daugino visą medžiagą. O paskui pasistengė, kad atskiri traktato egzemplioriai atsidurtų asmenų, turinčių galimybę išvykti iš Vilniaus, rankose. Tokiu keliu kun. Sopočkos veikalas pateko į daugelį šalių, o svarbiausia – pas Europos ir pasaulio vyskopus.

Už skelbiamą Dievo gailėstingumo idėją ir jo kulto platinimą kunigą Sopočką persekiojo sovietų valdžia. Apie gresiantį pavojų jį perspėjo registracijos biuro tarnautoja, ir kunigas išvengė arešto. Kad būtų saugiau, jis išvyko iš Vilniaus. Pavojui praėjus, jis sugrįžo į Vilnių ir vėl pradėjo vesti seminarus dvasinėje seminarijoje, kurioje, nepaisant sunkių materialinių sąlygų ir patalpų trūkumo, prasidėjo 1940-1941 m. mokslo metai. Jis ir vėl apsigyveno prie Šv. Mykolo bažnyčios, kurioje jau buvo pakabintas vis didesne garbe apgaubiamas Gailėstingiausiojo Jėzaus paveikslas.

1941 m. birželio 22 d. prasidėjo vokiečių-sovietų karas. Greitai Vilnius ir vėl buvo okupuotas. Prasidėjo diskriminacija, ypač – žydų. Kunigas Sopočka jau prieš karą vadovavo į jį besikreipiančių žydų katechezei ir padėdavo jiems pasiruošti krikštui. Jo pastangų dėka buvo pakrykštyta apie šešiasdešimt penkis asmenis. Kunigas Sopočka juos rėmė ne tik dvasiškai, bet ir materialiai. Už tokį elgesį jam grėsė labai rimtos nuobaudos ir netgi mirties bausmė. Gestapas aptiko jo veiklos pėdsakų, suėmė jį ir laikė kelias dienas areštinėje.

1941 m. pabaigoje okupacinis vokiečių teroras dar labiau sustiprėjo. Paskutinį advento sekmadienį jie, neva dėl tariamos epidemijos, uždarė visas Vilniaus bažnyčias, o paskui, 1942 m. kovo 3 d., pradėjo plačią, prieš dvasininkiją nukreiptą, veiklą. Jie areštavo daugybę dvasinės seminarijos profesorių ir alumnų, ir beveik visus Vilniuje dirbančius kunigus. Tuo pat metu ir kun. Sopočka buvo suorganizuota pasala. Bet jis, savo tarnaitės perspėtas, pasiekė Arkivyskupijos kuriją ir pranešė vyskupui apie gresiantį pavojų. Paprašė atleisti jį nuo dvasinės seminarijos paskaitų ir paprašė jį palaiminti, kol slapstysis.

Persirengęs išvyko iš Vilniaus į už keturių kilometrų esančius Juodšilius, kur buvo įsikūręs seserų uršuliečių vienuolynas. Seserys jį apgyvendino jų nuomojamame, pamiškėje stovinčiame name. Gestapas ieškojo jo visoje Lietuvoje, ypač klausinėjo klebonijose ir kitų kunigų.

Juodšiliuose pas seseris uršulietes
Kunigas Sopočka pakeitė pavardę ir savo išvaizdą

Patikimų asmenų dėka jis gavo pasą Vaclavo Radzievičiaus (Wacław Rodziewicz) pavarde. Nuo to laiko kun. Sopočka buvo laikomas dailide ir staliumi, gaminančiu vietos žmonėms įvairiausius paprastus įnagius ir kitus padargus. Kiekvienos dienos rytą jis aukojo šv. Mišias, o paskui turėjo daug laisvo laiko maldai ir apmąstymams. Kas porą savaičių jis vykdavo į Juodšilius pas seseris atlikti išpažinties. Kunigas Sopočka ir toliau užsiėmė moksliniu darbu, o reikiamą literatūrą pristatydavo Osinska ir jos bičiulės.

1944 m. rudenį, nepaisydamas nepaprastai sunkių buitės sąlygų, arkivyskupas Jalbžikovskis¹¹ įsakė pradėti skaityti paskaitas dvasinėje seminarijoje.

Po dviejų slapstymosi metų į Vilnių sugrįžo ir kun. Sopočka, pradėjo vesti jam skirtus užsiėmimus. Kartu su kitais profesoriais ir alumnais kiekvieną savaitgalį jis važiuodavo į kaimo parapijas ir rinko seminarijos studentams paaukottus žemės ūkio produktus, kurių reikėjo, kad šie galėtų išgyventi. Kunigas Sopočka savo ganytojišką darbą atliko ir už Vilniaus ribų, nuolatos skelbdamas Dievo gailėstingumo idėją.

Nors prieš religiją ir nusistačiusi respublikos valdžia iš pradžių toleravo kunigų atliekamą sielovadą, po kurio laiko pradėjo palaipsniui riboti jo darbą, ypač jaunimo ir vaikų katechezę. Susitikimai parapijose buvo organizuojami paslapčia, bet informacija apie juos vis tiek pasiekdavo valdžią. Dėl to kunigas Sopočka greitai buvo iškvieštas į komisariatą. Neabejotinai jam grėsė tam tikros sankcijos ir netgi tremtis į Sibirą¹².

1947 m. liepą kun. Sopočka gavo iš jau Balstogėje įsikūrusio arkivyskupo R. Jalbžykovskio išganingą kvietimą atvykti dirbti į Lenkiją. Taigi jis nutarė kuo greičiau išvykti iš Vilniaus, juolab kad jau ėjo į pabaigą laikas, skirtas lenkų tautybės žmonių repatriacijai iš Lietuvos. Prieš išvykdamas į Balstogę, nepraradęs tuščių vilčių, kad su Vilniumi išsiskirs tik trumpam, jis aplankė Aušros Vartų Gailėstingosios Dievo Motinos koplyčią ir 1947 m. rugpjūčio pabaigoje su paskutiniu oju lenkų transportu išvyko iš miesto. Atkeliavęs į Balstogę kun. Sopočka iš karto nuvyko pas arkivyskupą Jalbžykovskį, norėdamas gauti nurodymus savo būsimai veiklai.

1947 m. spalį prasidėjo užsiėmimai Balstogės dvasinėje seminarijoje. Kunigas Sopočka čia skaitė tokias pačias paskaitas kaip ir Vilniuje: katechetiką, pedagogiką, psichologiją ir filosofijos istoriją.

Kun. Sopočkos darbas seminarijoje neapsiribojo vien paskaitomis. Jis taip pat buvo alumnų nuodėmklausys. Daugybę kartų dvasios tėvo prašomas jis organizavo jiems rekolekcijas. Užsiėmė religine-visuomenine ir šviečiamąja sielovada. Svarbi jo veiklos dalis – švietėjiškasis darbas visuomenės blaivumo klausimais. Brangiausias ir svarbiausias jam buvo Dievo gailėstingumo kulto platinimo darbas. Į jį jis labiausiai buvo įsigilinęs, jam pasišventęs ir iki galo ištikimas. Nepasidavė bažnyčios pasipriešinimui aprobuoti šį kultą, nes jis plito spontaniškai, iš apačių, o ne pagal nustatytą bažnytinę tvarką. Šį nenorą aprobuoti kultą dar labiau kurstė pasirodančios įvairios publikacijos, kuriose ne visada būdavo teisingai suvokiamas Dievo gailėstingumas. Kunigas Sopočka nuolatos paneigdavo klaidingas interpretacijas ir kantriai aiškındavo teologinius šio kulto pagrindus.

Tuo tarpu rugsėjo pabaigoje jis išvažiavo kelioms dienoms į Myslībužą (Lenkija), kur Jadvyga Osinska ir Izabelė Naborovska, pirmosios Kongregacijos motinos, jau buvo pradėjusios organizuoti vienuoliškosios bendruomenės gyvenimą. Tai buvo pirmas susitikimas su seserimis po jų išvykimo iš Vilniaus. Nuo to laiko su naujos Kongregacijos seserimis jis palaikė nuolatinį ryšį, teikė joms patarimų, dvasinę ir materialinę paramą.

Kunigas Sopočka su dvasios seserimis 1970 m.

Panašiai kaip ir Vilniuje, taip ir Balstogėje, kunigas Sopočka buvo seserų vienuolių nuodėmklausys. Be kitų vienuolių, jis klausė išpačinčių ir Šventosios Šeimos seserų kongregacijos seserų, kurios tada turėjo savo namus Poleskos gatvėje. Teikdamas joms dvasinį patarnavimą, jis pastebėjo, kad galėtų šią savo veiklą praplėsti ir užsiimti aplinkinių gyventojų sielovada. Jo pastangų dėka 1957 m. lapkričio 27-ąją, Kristaus Karaliaus iškilmų dieną, Seserų vienuolyne buvo pašventinta Šventosios šeimos koplyčia.

Išėjęs į pensiją kun. Sopočka visam laikui apsigyveno pas Šventosios Šeimos seseris ir čia teikė dvasinius patarnavimus. Turtinga kunigo asmenybė, jo dvasingumas, nepaprastos gyvenimo patirties kupinas autoritetas ir didelis asmeninis kuklumas traukė tikinčiuosius. Baigiantis šeštajam dešimtmečiui, kun. Sopočka ėmėsi iniciatyvos statyti Balstogėje naują bažnyčią. Padengęs iš savo santaupų beveik pusę sumos, jis nupirko bažnyčios statybai sklypą su jame esančiais namais.

Su projektuojama bažnyčia jis siejo dar Vilniuje puoselėtus planus pastatyti Dievo gailėstingumui skirtą šventovę, bet ir šį kartą jis turėjo susitaikyti su savo užmačių žlugimu.

1958 m. kunigiškas rekolekcijas vedančiam kunigui Sopočkai sutriko veido nervas. Nuo to laiko, norėdamas garsiau kalbėti didesnei auditorijai, privalėjo įdėti labai daug pastangų. Jo sveikatai labai pakenkė ir avarija, įvykusi 1962 m. vasarį, Zakopanėje (Zakopane), kur jis dalyvavo pastoralinės teologijos profesorių suvažiavime. Taigi kunigui Sopočkai būtina buvo išėiti į pensiją, ir šis faktas jį labai pritrenkė. Jis, visada kupinas veiklos, turintis daugybę darbų ir pareigų, pirmą kartą gyvenime, išskyrus slapstymosi laiką Juodšiliuose, turėjo begales neriboto laiko, kurį galėjo disponuoti kaip išmanydamas.

Kunigiškus patarnavimus jis teikė Šventosios Šeimos koplyčioje Poleskos gatvėje 42, o juos atlikęs, vis dažniau prisėsdavo prie pradėtų Dievo gailėstingumo idėjai skirtų veikalų. O kai tik ėmė keistis su šia tema susijusi bendra atmosfera, jis jai pasišventė su dar didesne aistra. Turėdamas daug laiko, jis pradėjo rašyti mokslinį Dievo gailėstingumo idėjos pagrindų veikalą. Buvo sukaupęs daugybę medžiagos, turėjo daug jau parašytų straipsnių ir naujų apmąstymų. Taigi pradėjo uoliai rašyti. Taip atsirado daug veikalų, bet svarbiausias yra keturių tomų „*Dievo gailėstingumas Jo darbuose*“. Šis veikalas buvo išverstas ir į anglų kalbą. Vakaruose gyvenančių, Dievo gailėstingumo kultui pasišventusių asmenų dosnumo dėka, pirmasis tomas lenkų kalba buvo išleistas Londone 1959 m., o likusieji trys – Paryžiuje, septintajame dešimtmetyje.

Tokį kun. Sopočkos užsidegimą ir atsidavimą šiam darbui ypač skatino viena svarbi aplinkybė – faktas, kad nuolatos plito Dievo gailėstingumui skirtos pamaldos ir vis daugiau teologų domėjosi šia idėja. Kitas esminis akstinas ir paskatinimas šiam Dievo gailėstingumui skirtam misionieriškam darbui buvo 1965 m. Krokuvos arkivyskupo Karolio Wojtyłos (Karol Wojtyła) pradėtas informacinis sesers Faustinos Kovalskos procesas. Į šį procesą kaip liudininkas buvo įtrauktas ir kunigas Sopočka.

Kunigas Sopočka sulaukė gražių jubiliejų – kunigiškos tarnystės 60-mečio. Daugelio šiose išskilmėse dalyvavusių nuomone, toks garbingo, didžiai Dievo tarnystei nusipelnusio kunigo pagerbimas buvo gero kai pavėluotas – ypač jeigu kalbama apie jo nuopelnus platinant Dievo gailėstingumo kultą.

Vienintelis jo visokeriopų nuopelnų Bažnyčiai ir Balstogės arkivyskupijai pripažinimo ženklas buvo parodytas 1972 m., pačioje gyvenimo pabaigoje: jam suteiktas Metropolinės bazilikos kapitulos gremialinio kanauninko titulas.

Kunigas Sopočka visą savo gyvenimą buvo tvirtus dvasinius pagrindus turintis veiklos žmogus. Kai prasidėjo fizinės negalios ir susilpnėjo sveikata, dvasios sfera tapo jo veiklos ir tarnystės Dievo reikalams plotmė. „Dienoraštyje“ užrašytos skaitytų veikalų citatos liudija, kad jis būtent šitaip suprato savo paskutinę tarnystę:

„Senatvę reikia priimti kaip pašaukimą didesnei Dievo ir žmonių meilei. Seniems žmonėms Dievas turi naujų planų – priverčia juos įsigilinti į save, atskleisdamas jiems jų pačių vidinį gyvenimą, pastatydamas veidu į veidą. Vienintelis veiksmingas aktas, kurį tuomet sugebame atlikti, yra malda. Toks veiksmingas pasyvumas – tai laikas, kai viskam pasirengiama, kai viskas nusprendžiama, viskas iki galo išsigrynina.

Dangus bus „TĖVE MŪSŲ“ kalbėjimas“.

Nuoroda:

Prof. Henryk Ciereszko leidinys – „Dievo gailėstingumo apaštalas tėvas Michaelas Sopočko“.

Namas, kuriame kun. Sopočka praleido paskutiniuosius savo gyvenimo metus, dabar priklauso Gailestingojo Jėzaus seserų kongregacijai. Kunigo Sopočkos bute yra įrengtas jo memorialinis kambarys, Balstogė, Poleska g. 42.

Atminties kamera
Kun. Sopočko

Nors būta abipusių ir kunigo, ir Didžiosios Lenkijos Gožuve jo įkurtos Gailestingojo Jėzaus seserų kongregacijos seserų pastangų, kad paskutiniuosius savo gyvenimo metus kunigas praleistų šios vienuolijos namuose, kunigas, baimindamasis, kad dėl atsiradusių sveikatos negalavimų sunkiai pritaps naujoje aplinkoje, priėmė sprendimą niekur nevykti. Balso togėje jis liko iki savo gyvenimo pabaigos, paliktas mokinių, kurių nė vienas nenorėjo imtis jo misijos.

Kunigas Sopočka mirė šeštadienio vakarą, 1975 m. vasario 15-ąją, šventojo Faustino, sesers Faustinos Kovalskos globėjo, dieną, savo kambaryje Poleskos gatvėje, nesulaukęs, kol Bažnyčia įteisins naujas Dievo gailestingumo kulto formas.

1959 m. Šventojo Oficiumo kongregacija (šiandien Tikėjimo mokslo kongregacija) tam, kad nepasklistų klaidingos sampratos, uždraudė Dievo gailestingumo kultą vaizduojančių paveikslų ir tekstų sklaidą tokiais pavidalais, kokius nurodė sesuo Faustina. Kunigas Sopočko nuolankiai pakluso šiam sprendimui ir daugiau pasišventė moksliniam darbui, stengdamasis pagrįsti šio kulto teologinius pamatus.

Tik praėjus trejiems metams po kun. Sopočkos mirties – 1978 m. balandžio 15 – buvo atšaukta naujas Dievo gailestingumo kulto formas draudžianti Notifikacija:

Šventoji Kongregacija įvertinusi daug 1959 metais nežinomų originalių dokumentų, apsvarsčiusi visiškai pasikeitusias aplinkybes, atsižvelgdama į daugelio Lenkų Ordinarių nuomonę, skelbia, kad draudimai, nurodomi cituojamojoje Notifikacijoje, jau yra negaliojantys.

2008 m. rugsėjo 28 d. Dievo Gailestingumo šventovėje Balstogėje įvyko tėvo Mykolo Sopočko beatifikacija. Šventosios Mišios Beatifikacijai vadovavo popiežiaus delegatas, arkivyskupas Angelo Amato, Beatifikacijos ir kanonizacijos kongregacijos prefektas. Jis atliko beatifikacijos aktą skaitydamas popiežiaus Benedikto XVI dekretą, paskelbtą Vatikane 2008 m. rugsėjo 26 d.

...Mes, turėdami savo apaštališkąją galią, leidžiame, kad garbingasis Dievo tarnas Mykolas Sopočko, presbiteris, savo gyvenimą paskyręs Dievo Gailestingumo skelbimui, duodamas kunigiško šventumo pavyzdį, nuo šiol būtų palaimintas ir paskelbtume, kad bus švenčiama jo šventė. kasmet vasario 15 d., jo gimimo Dangui dieną, Įstatymo nustatytose vietose ir būdu.

Popiežius Benediktas XVI
ceremonijos dalyvius
pasveikino per žiniasklaidą.

Arkivyskupo Edvardo Ozorovskio, Balstogės metropolito, ganytojiško laiško kunigo Sopočko beatifikacijos proga fragmentas.

Jėzus Kristus patikėjo užduotį atgaivinti tiesą apie Dievo gailestingumą trimis žmonėms: seseriai Faustinai Kowalskai, tėvui Mykolui Sopočko ir Jonui Pauliui II. Sesuo Faustina buvo pirmoji Kristaus apreiškimų gavėja. Kunigas Michaelas buvo pirmasis, kuris patikėjo tuo, ką ji perdavė. Jonas Paulius II buvo pirmasis popiežius, kuris padarė tai, ką Jėzus Kristus rekomendavo per seserį Faustina.

Sarkofagas su palaimintojo kunigo Mykolo Sopočkos palaikais.
Balstogė (Lenkija), Palaimintojo kunigo Mykolo Sopočkos aikštė 1

Dievo Gailėstingumo šventovė, Balstogė (Lenkija)

MALDA PRAŠANT MALONIŲ PALAIMINTASIS KUNIGAS MYKOLO SOPOČKOS UŽTARIMU

*Gailėstingasis Dieve,
Tu palaimintąjį kun. Mykolą Sopočką
padarei savo begalinio Gailėstingumo
apaštalu ir uoliu Marijos,
Gailėstingumo Motinos, garbintoju.
Padaryk, kad norėdama(s) išgarsinti
Tavo Gailėstingumą ir sužadinti pasitikėjimą
Tavo tėvišku gerumu, gaučiau malonę,
kurios, Mykolui Sopočkai užtariant,
Tavęs prašau per Kristų mūsų Viešpatį. Amen.*

Tėve mūsų..., Sveika, Marija..., Garbė Dievui Tėvui...

*Prie Viešpaties Jėzaus
kojų regėjau savo nodėmklausį,
o už jo – daugybę aukščiausiųjų dvasininkų,
kurių drabužių nekada nebuvo mačiusi,
tik vizijoje...*

*Mačiau iš Ostijos išeinančius šiuos du spindulius,
kokie yra šiame paveiksle,
jie glaudžiai vienas su kitu susijungė,
bet nesusimaišė,
ir atėjo į mano nuodėmklausio rankas,
o paskui į tų dvasininkų rankas,
o iš jų rankų pasiekė žmones
ir sugrįžo į Ostiją... (Dien., 344).*

Dievo Apvaizda šventosios sesers Faustinos misijoje ypatingą vaidmenį skyrė jos nuodėmklausiuvi ir dvasiniam vadovui – kunigui Mykolui Sopočkai. Kai 1933-1936¹³ metais sesuo Faustina gyveno Vilniuje, kunigas buvo nepakeičiamas jos pagalbininkas, padedantis atskleisti jos vidinių išgyvenimų ir regėjimų prasmę. Jo skatinama ji parašė dienoraštį, išskirtinę vertę turintį katalikų mistikos dokumentą. Jame vaizduojamas ir Mykolas Sopočkos kunigiško gyvenimo šventumas, ir jo darbas įgyvendinantis Viešpaties Jėzaus nurodymus.

Kunigas Mykolas Sopočka

„Tai yra kunigas pagal mano širdį (...). Per jį sėju paguodą kenčiančioms, išvargintoms sieloms; per jį man patiko paskelbti savo gailingumo garbę“ (Dien., 1256).

„Jo mintis yra glaudžiai suvienyta su mano, todėl būk rami dėl mano darbo, neleisiu jam suklysti, o tu nieko nedaryk be jo leidimo“ (Dien., 1408).

Gailingąjo Jėzaus paveikslas nutapytas, jo iškėlimas viešam garbinimui, Dievo Gailingumo vainikėlio skleidimas, pirmosios pastangos įsteigti Gailingumo šventę bei įkurti naują vienuolių kongregaciją – visa tai vyko Vilniuje kunigo Mykolo Sopočkos pastangomis. Nuo to laiko bendri, maldomis ir kančiomis apvainikuoti darbai spinduliuoja visam pasauliui.

„Matydama kun. Sopočkos atsidavimą ir darbą dėl šio reikalo, stebėjau jo kantrybę ir nuolankumą; visa tai daug kainavo – ne tik vargų ir įvairių nemalonumų, bet ir daug pinigų, tačiau visa tai padengė kun. dr. Sopočka. Matau, kad Dievo Apvaizda paruošė jį šiam darbui įvykdyti anksčiau, nei to prašiau Dievo. O, kokie keisti yra Tavo keliai, Dieve, ir laimingos tos sielos, kurios eina paskui Dievo malonės balsą“ (Dien., 422).

„O mano Jėzau, Tu matai, kokia esu dėkinga kunigas Sopočkai, taip pastūmėjusiam Tavo darbą į priekį. Ši siela, tokia nuolanki, mokėjo ištvirti visas audras ir nenusivylė dėl nemalonumų, bet ištikimai atsiliepė į Dievo kvietimą“ (Dien., 1586).

„Kartą kalbėdamasi su savo sielos vadovu vidumi išvydau jo sielą, apimtą didžiulės kančios, tokios kančios, kad nedaugelį sielų Dievas paličia tokia ugnimi. Ši kančia išplaukia iš šio darbo. Bus akimirka, kai šis darbas, kurio Dievas taip prašo, pasirodys tarsi visiškai sunaikintas – **o paskui Dievas pradės veikti su didžiule jėga, kuri paliudys jo tikrumą.** Tai bus naujas Bažnyčios spindėjimas, nors nuo seno joje esantis. Kad Dievas yra gailestingas, niekas negali paneigti; Jis trokšta, kad visi tai žinotų; prieš ateidamas kaip Teisėjas nori, kad sielos pažintų Jį kaip gailestingumo Valdovą.

Kai ta pergalė prasidės, mes jau būsime naujame gyvenime, kur nėra kančių, bet pirmiausiai tavo siela bus pamaitinta kartėliu, matydama žlungančias tavo pastangas. Tačiau šis žlugimas bus tik tariamas, nes Dievas, ką kartą nusprendė, nepakeis; ir nors žlugimas bus tariamas, kančia bus tikra. Kada tai įvyks – nežinau, kiek tęsis – nežinau“ (Dien., 378).

„Jėzau, juk tai Tavo reikalas, kodėl su juo elgiesi taip, jog atrodo lyg jam kliudytum, nors iš tiesų trokšti, kad vykdytų. Parašyk, kad dieną ir naktį žvelgiu į jį, o jei leidžiu sunkumus, tai dėl to, kad pagausinčiau jo nuopelnus. **Atlyginu ne už sėkmingą rezultatą, o už kantrybę ir dėl manęs priiimtus vargus**“ (Dien., 86).

„Jėzus leido man pažinti, kaip viskas priklauso nuo Jo valios, duodamas man gilią ramybę dėl viso šio darbo. Klausyk, dukra mano, nors visi iš mano valios kylantys darbai susiduria su didžiuliais kentėjimais, bet pamąstyk, ar kuris iš jų patyrė daugiau sunkumų negu mano tiesioginis darbas – Atpirkimo darbas. Neturėtum pernelyg jaudintis dėl sunkumų. Pasaulis nėra toks stiprus, kaip atrodo, jo jėgos yra labai ribotos“ (Dien., 1642–1643).

„Matau kunigą Sopočką, kaip jo protas yra užsiėmęs ir dirba dėl Dievo norus Bažnyčios vyresniųjų akivaizdoje, kad įvykdytų Dievo norus. (...) Tokios ištikimybės Dievui, kokia pasižymi ši siela, nebuvau sutikusi”
(Dien. 1390).

Savo paskelbtuose moksliniuose darbuose kun. dr. Mykolo Sopočka pateikė naujų Dievo gailėstingumo kulto maldin-gumo formų teologinius pagrindus, tų formų, kurias uoliai pats skleidė, aktyviai užsiimdamas evangelizacija ir bendruo-menine veikla. Jis parašė kongregacijos formavimo laiškus pirmajai seserų vienuolijai, kuri vėliau peraugo į Gailėstingą Jėzaus se-serų kongregaciją, o vėliau – remdamasis sesers Faustinos ap-mąstymais ir pasiūlymais – suredagavo kongregacijos konsti-tucijas. Pagal jos tekstus jis kūrė ir skelbė Dievo gailėstingumo prašančias maldas, o po šv. sesers Faustinos, su kuria kunigas Sopočka bendravo iki jos gyvenimo pabaigos, mirties, kunigas Sopočka nuosekliai vykdė sesers regėjimuose nurodytas užduotis.

Ištraukos iš kun. Mykolo Sopočkos „Dienoraščio“:

„Yra tiesų, kurias žinome, kurias dažnai ištariame ir jas girdime, bet jų nesuprantame. Taip nutiko ir man, – kalbu apie tiesą, skelbiančią Dievo gailėstingumą. Tiek kartų esu apie šią tiesą kalbėjęs savo pamoksluose, mažčiau apie ją per rekolekcijas, kartojau bažnytinėse maldose – ypač psalmėse – bet nesupratau šios tiesos reikšmės ir neišsigilinau į jos prasmę, kad tai ji yra tikroji išorinės Dievo veiklos esmė. Ir tik paprasta Gailėstingosios Dievo Motinos seserų (magdaliečių) kongregacijos sesuo Faustina intuityviai prasitarusi man apie šią tiesą, trumpai ir dažnai ją kartodama, paskatino mane ją domėtis, tirti, studijuoti ir dažnai apie ją mąstyti.

(...) iš pradžių nelabai žinojau, apie ką kalbama, klausiausi, negalėjau patikėti, svarsčiau, tyrinėjau, tariausi su kitais – tik po kelerių metų su-pratau šios misijos iškilumą, šios idėjos didybę ir pats įsitikinau šio, tiesą pasakius, seno, bet primiršto, apleisto ir mūsų laikais atnaujinimo reika-laujančio didžiulio gyvasties kupino kulto veiksmingumu“.

Ištraukos iš kun. dr. Mykolo Sopočkos keturių tomų veikalo
„DIEVO GAILESTINGUMAS JO DARBUOSE“

DIEVO GAILESTINGUMAS

„Žmonių mintys apie Dievą yra labai miglotos, nes *Dievo niekas niekada nėra matęs (Jn 1, 18)*.

(...) Jeigu niekada nebūtume regėję saulės ir apie ją spręstume tik iš apniukusią dieną prasiskverbiančios šviesos, nesugebėtume susidaryti tikslios nuomonės apie šį šviesos šaltinį. Arba jeigu niekada nebūtume matę baltos šviesos ir tik mėgintume ją pamatyti per septynias vairovorykštės spalvas, negalėtume jos iš tikrųjų pažinti. Panašiai mes patys negalime susidaryti nuomonės ir apie Dievą, bet galime pažinti Jo tobulumą, atsiskleidžiantį per Jo kūrinį nuolatinį kartojimąsi ir dalijimąsi, nors Dieve jie visi yra gryna, paprasta vienovė.

Dievas – tobuliausioji būtybė – yra skaisčiausioji ir paprasčiausioji dvasia, kitaip tariant neturinti jokių sudedamųjų dalių.

(...) Neįmanoma įsigilinti į visas Dievo tobulybės: jų yra labai daug ir sunku jas pažinti. (...) Iš visų šių tobulybių Viešpats Jėzus išskiria vieną, iš kurios kaip iš šaltinio išteka viskas, kas mus ištinka žemėje, ir kurioje Dievas nori būti šlovinamas visą amžinybę. Tai yra Dievo gailestingumas: *Būkite gailestingi, kaip ir jūsų Tėvas gailestingas (Lk 6, 36)*.

Dievo gailestingumas – tai Jo veikimo tobulybė, skirta žemesniosioms būtybėms tam, kad jos būtų išvestos iš dvasinio skurdo ir būtų pašalinti jų trūkumai – tokia yra Jo valia daryti gera visiems, kurie kenčia dėl kokių nors trūkumų ir patys nesugeba jų pašalinti. Pavienis gailestingumo aktas yra užuojauta, o nuolatinė gaileščio būseną – gailestingumas.

Dievo santykis su kūriniais pasireiškia per jų trūkumų šalinimą ir didesnių arba mažesnių tobulybių suteikimą. Savaimė apsprendtas, nuo jokių aplinkybių nepriklausomas tobulybių dalijimas yra Dievo gerumo veiksmas, gerumo, kuris kiekvienam dalija dovanas savo nuožiūra.

Matydami visišką Dievo nesavanaudiškumą dalijant gėrybes, teigiame, kad Jis tai daro iš savo dosnumo. Dievo budėjimą, kad pasitelkę dovanotas gėrybes pasiektume išskirtinį, mums skirtą tikslą, mes vadiname apvaizda.

Tobulybių dalijimas pagal iš anksto nustatytą planą ir tvarką bus teisingumo veiksmai. Galiausiai tobulybės dalijimas kūriniams tam, kad jie būtų išvesti iš skurdo ir netektų savo trūkumų, yra Gailestingumo veiksmai.

Ne kiekvienoje būtyje trūkumas yra skurdo apraiška, nes juk kiekvienam kūrinui priklauso tik tai, ką Dievas anksčiau numatė ir skyrė. Juk tai, kad avis neturi proto, nėra jos nelaimė, kaip faktas, kad žmogus neturi sparnų, nerodo jo skurdo. Tačiau nelaimė ir vargas yra žmogus be proto arba paukštis be sparnų. Visa, ką Dievas daro dėl kūrinijos, daro pagal deramą numatytą ir užtvirtintą tvarką, kuri yra Dievo teisingumas. Bet kadangi ši tvarka buvo priimta visiškai geranoriškai ir niekas jos Dievui neprimetė, todėl tokios, o ne kitokios tvarkos įvedime reikia taip pat įžvelgti Gailestingumo veiksmus.

Pavyzdžiui, Mozės, plaukiančio krepšyje per Nilo upės vandenį, išgelbėjimą, suprantamą visiems, nepriklausomai nuo bet kokių aplinkybių, pavadinsime Dievo geraširdiškumu. Bet jeigu atkreipsime dėmesį į Dievo nesavanaudiškumą išgelbėti kūdikį, nes juk Jam to nereikėjo, o ir pats kūdikis to nenusipelnė, tai suvoksime, kad tai vien Dievo begalinio dosnumo apraiška. Mozės išgelbėjimą, įvykdytą tik todėl, kad jo padedamas Dievas nusprendė išvesti izraelitus iš Egipto, pavadinsime Dievo teisingumu. Upėje palikto, apleisto vaiko, kuriam gresia įvairiausi pavojai, sergėjimą priskiriame Dievo apvaizdai. Galiausiai apleisto vaiko išvedimas iš skurdo ir gausių nepriteklių, tobulybės jam skyrimas per atitinkamą gyvenimo, augimo, auklėjimo, lavinimosi sąlygų suteikimą yra Dievo gailestingumo apraiška.

Kadangi kiekviename iš šio pavyzdžio pateiktų momentų pirmiausia mus šokiruoja vaiko bejėgiškumas ir įvairiausi nepritekliai, tai galime sakyti, kad Dievo geraširdiškumas yra kuriantis ir duodantis Gailestingumas; Dievo dosnumas – tai Gailestingumas, gausiai apdovanojantis nesant jokių nuopelnų; Dievo apvaizda – tai budintis Dievo gailestingumas; Dievo teisingumas – Gailestingumas, atlyginantis daugiau, nei nusipelnę, baudžiantis mažiau, nei užsitarnautą; ir galų gale Dievo meilė – Gailestingumas, atleidžiantis žmogaus skurdą ir kviečiantis mus savęs link. Kitaip tariant, Dievo gailestingumas yra pagrindinis Dievo veikimo išorėje motyvas, kuris yra kiekvieno Kūrėjo kūrinio ištakose.

DIEVO GAILESTINGUMO KULTAS

„Viešpaties Jėzaus meilė mums yra dieviška ir žmogiška, nes juk Jis turi ir dievišką, ir žmogišką prigimtį ir valią. Todėl Švenčiausiąją Jėzaus Širdį galima laikyti trigubos Jo meilės mums simboliu: dieviškosios, dvasinės žmonių ir žmogiškųjų jausmų. Švenčiausiosios Jėzaus Širdies kultu pirmiausia šloviname Viešpaties Jėzaus žmogiškąją meilę žmonių giminei, taip pat ir Jo mums skirtą dieviškąją meilę, kuri kaip meilė skurdui, yra Dievo gailestingumas. Taigi šiuo kultu mes šloviname tik Dievo gailestingumo pėdsaką – jis atsiranda tik per santykį su Juo. Dievo gailestingumo kulte artimesni materialūs dalykai yra kraujas ir vanduo, ištekėję iš atverto, ant kryžiaus kybančio Išganytojo šono. Jie yra Bažnyčios simboliai. (...) Tas kraujas ir vanduo nuolatos teka Bažnyčioje dvasią apvalančių malonių (per krikšto ir atgailos sakramentą) ir gyvasties teikiančių malonių (per Altoriaus Sakramentą) pavidalu, o jų šaltinis yra apaštalams Išganytojo suteikta Šventoji Dvasia.

(...) Formalus veiksnys šiame kulte, taigi jo motyvas, yra nesibai-giantis Dievo Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios gailestingumas puolusiam žmogui. Tai Dievo meilė žmonių giminei plačiąja prasme, nes tai nėra tobulai pasirinkta meilė, o tik gailesčio kupina meilė skurdui.

(...) Taigi galime daryti išvadą, kad Dievo gailestingumo kultas yra logiška Jėzaus Širdies kulto pasekmė, kulto, su kuriuo jis buvo susijęs, o dabar egzistuoja atskirai ir su juo nesitapatina, nes turi kitą materialų ir formalų objektą ir visiškai kitą tikslą: jis siejasi su visais trimis Šventosios Trejybės Asmenimis, o ne vien su Antruoju, kaip aname kulte, taip pat labiau atitinka šiuolaikinio žmogaus, kuriam reikia pasitikėjimo Dievu, psichikos būseną. „Jėzau, Pasitikiu Tavimi“, o per Tave pasitikiu ir Tėvu, ir Šventąja Dvasia.

Dievo gailestingumui skirtos pamaldos – gailestingumui, kuriuo Dievas apdovanoja mus per atgailos sakramentą – priklauso toms pamaldoms, kurios tinka visoms sieloms. Nes jos stengiasi garbinti Gailestingiausiąją Išganytoją ne kokioje nors ypatingoje būsenoje ar paslapyje, bet jo visuotiniame gailestingume, kuriame visos paslaptys randa giliausius savo paaiškinimus. (...) Nes mūsų šlovinimas yra nukreiptas į garbinamą Žmogaus Dievo Asmenį. Tai išreiškia nuoširdus aktas: „Jėzau, Pasitikiu Tavimi“, sieloje pažadinantis nuodėmingumo ir menkumo pojūtį bei pasitikėjimo dorybę, kuri yra mūsų išsteisinimo pagrindas“.

PASITIKĖJIMAS

Pasitikėjimas yra lemiamas veiksnys Dievo gailestingumui patirti. Natūralus pasitikėjimas – tarsi tikintis kito žmogaus pagalbos – žmogaus gyvenime yra didžiulis svertas. Bet tikėdamiesi žmonių pagalbos dažnai nusiviliame. Tačiau tas, kas pasitiki Dievu, niekada nebus apvilts.

Tą, kuris Viešpačiu pasitiki, lydės ištikima meilė (Ps 32, 10).

(...) atsisveikinimo kalboje, pasakytoje po paskutinės vakarienės, Viešpats Jėzus, davęs paskutinius nurodymus ir perspėjęs apaštalus apie jiems gresiantį spaudimą, kokį jie turėsia patirti dėl Jo vardo, pabrėžia pasitikėjimą, kaip būtiną ištvėrmės ir jiems į pagalbą ateisiančio Dievo gailestingumo sąlygą: *Pasaulyje jūsų priespauda laukia, bet jūs būkite drąsūs: aš nugalėjau pasaulį! (Jn 16, 33)*. Tai yra paskutiniai, prieš kančią ištarti Išganytojo žodžiai, kuriuos užrašė Jo mylimas Apaštalas, trokšdamas priminti visiems visų laikų tikintiesiems, koks svarbus yra pasitikėjimas, jis ne tik patartinas, bet ir būtinas, nes Išganytojas taip prisakė.

Kodėl Dievas taip labai mums siūlo pasitikėjimą? Nes jis yra Dievo gailestingumui atiduodama pagarba. Kas tikisi Dievo pagalbos, tas pripažįsta, kad Jis yra visagalis ir geras, kad gali ir nori mums padėti ir kad, visų pirma, Jis yra gailestingas. *Niekas nėra geras, tik vienas Dievas (Mk 10, 18)*. Mes privalome Dievą pažinti teisingai, nes neteisingas Dievo pažinimas atšaldo mūsų santykius su Juo ir stabdo Jo gailestingumo malones.

(...) Mūsų dvasinis gyvenimas, visų pirma, priklauso nuo to, kaip mes suvokiame Dievą, kokį Jį susikuriame. Jeigu susikursime neteisingą supratimą apie Aukščiausiąjį Viešpatį, mūsų santykiai su Juo bus nederami, o mūsų pastangos, siekiančios juos pagerinti – bevaisės. Jeigu mes Jo iki galo nesuvokiame, mūsų dvasiniame gyvenime bus daug trūkumų ir netobulumų. Jeigu ta samprata pagal žmogiškas galimybes bus teisinga, mūsų dvasia, be jokios abejonės, augs šventume ir šviesoje.

Taigi Dievo suvokimas yra raktas į šventumą, nes reguliuoja mūsų santykius su Dievu ir Dievo su mumis. Dievas mus pasirinko savo vaikais, bet mes iš tikrųjų, deja, nesielgiame kaip vaikai: tik žodžiais esame Dievo sūnūs ir dukros, o veiksmais mes neparodome savo vaikiško pasitikėjimo savo geruoju Tėvu.

(...) Pasitikėjimo stoka trukdo Dievui apreikšti mums Jo geradarystę, ji yra tarsi tamsus, saulės spinduliams prasiskverbti neleidžiantis debesis, tarsi šaltinio vandeniui neleidžianti laisvai tekėti užtvanka.

(...) Niekas nesuteikia Dievo galybei didesnės garbės, kaip kad tai, jog Dievas padaro visagaliais tuos, kurie Juo pasitiki. Bet kad mūsų pasitikėjimas niekada mūsų neapviltų, jis turi pasižymėti tam tikromis, paties gailestingumo Karaliaus nurodytomis savybėmis.

(...) Pasitikint Dievu negalima pernelyg pasitikėti savimi, savo talentais, savo sumanumu, nei savo jėgomis, nes tada Dievas atsisakys pagelbėti ir leis mums įsitikinti, kokie iš tikrųjų esam nevykę. Dievo reikaluose turėtume nepasitikėti savimi ir būti įsitikinę, kad mes patys veikdami savarankiškai sugebame tik iškreipti arba netgi sunaikinti Dievo planus.

Pasitikėjimas Dievu privalo būti stiprus ir ištvomingas, be abejonių ir silpnybių. Taip pasitikėjo Abraomas, ketindamas paaukoti savo sūnų. Taip pasitikėjo kankiniai. Nors į audrą patekusiems apaštalams pritrūko šios dorybės ir todėl Viešpats Jėzus jiems papriekaištavo: *Ko jūs tokie bailūs, mažatikiai? (Mt 8, 26).*

Stipriai pasitikint reikia vengti silpnadvasiškumo ir išūlumo. Silpnadvasiškumas yra visų bjauriausia pagunda, nes jeigu prarasime drąsą geriems darbams, greitai įkrisime į nusikaltimų bedugnę. Išūlumas taip pat yra labai pavojingas (pvz., proga nusidėti), kai tikimės, kad Dievas mus išgelbės. Tai yra Viešpaties Dievo gundymas, kuris gundytojams paprastai tragiškai baigiasi.

Pasitikėjimas turi būti susietas su ilgesiu, kitaip tariant, troškimu pamatyti Dievo pažadus ir troškimu susijungti su mūsų numylėtuju Išganytoju. (...) Dievo ilgesys privalo atitikti Dievo valią, būti labai nuolankus ne tik jausmo prasme, bet ir valios, kuri turi skatinti mus nuolatiniam darbui ir visiškam pasiaukojimui Dievui. Juk pasitikėjimo kupiną ilgėsį reikia pagrįsti nuoširdžia atgaila už nuodėmes, nes kitaip jis tebtų iliuzija. Pasitikėjimas, visų pirma, yra Dievo gailestingumui atiduota pagarba, gailestingumui, kuris pasitikėjusįjį apdovanoja stiprybe ir drąsa, reikalinga didesniems sunkumams įveikti.

(...) Pasitikėjimas Dievu pašalina kiekvieną liūdesį ir slogią nuotaiką, o širdį, net ir pačiomis sunkiausiomis gyvenimo sąlygomis, pripildo didelio džiaugsmo.

(...) Pasitikėjimas teikia tokios vidinės ramybės, kokios pasaulis negali suteikti. Pasitikėjimas atveria kelią visoms dorybėms.

Yra tokia legenda apie tai, kaip visos dorybės nutarė palikti daugybe nusikaltimų išniekintą žemę ir grįžti į dangiškąją tėvynę. Kai jos priartėjo prie dangaus vartų, durininkas įleido visas, išskyrus pasitikėjimą, kad žemėje, tarp šitiek pagundų ir kančių pasilikę vargšai žmonės nepultų į neviltį. Taigi pasitikėjimui teko grįžti atgal, o paskui jį sugrįžo ir visos kitos dorybės.

Pasitikėjimas ypač guodžia mirštantį žmogų, kuriam paskutinę akimirką prieš akis prabėga visos jo gyvenimo nuodėmės, ir jį suima baisi neviltis. Todėl mirštantiesiems reikia pasiūlyti atitinkamus pasitikėjimo aktus, reikia jiems kalbėti apie artėjančią tėvynę, kurioje gailestingumo Karalius su džiaugsmu laukia pasitikinčiųjų Jo gailestingumu. Pasitikėjimas užtikrina dovaną po mirties – tai liudija daugybė šventųjų pavyzdžių.

Ypač iškalbingas Dizmo – ant kryžiaus šalia Viešpaties Jėzaus mirštančio piktadarijo, kuris paskutinę savo gyvenimo akimirką su pasitikėjimu kreipėsi į Jį ir išgirdo palaimingą tvirtinimą: *Šiandien su manimi būsi rojuje (Lk. 23, 43)*.

(...) Prakeiktas žmogus, kuris pasitiki žmogumi ir laiko kūną savo stiprybe, kurio širdis nutolsta nuo Viešpaties. Jis bus kaip krūmokšnis dykumoje ir nieko gero nematys (Jer 17, 5–6). Tai šiuolaikinio pasaulio vaizdas, pasaulio taip labai pasitikinčio savimi, savo protu, savo jėga ir savo išradimais, kurie, užuot jam teikę laimę, kelia susinaikinimo abejonių.

Žinoma, išradimai yra geri dalykai ir atitinka Dievo valią, nes Jis yra pasakęs: *Būkite vaisingi ir dauginkitės, pripildykite žemę ir valdykite ją!*“ (Pr 1, 28), bet negalima pasitikėti vien savo protu, pamiršus Kūrėją, jam priklausančią pagarbą ir pasitikėjimą Juo.

Pasitikėjime Dievu kasdieniuose ir amžinybės reikaluose, kentėdami, pavojaus atvejais ir kai būsime visų apleisti. Pasitikėjime net ir tada, kai mums atrodo, kad ir Dievas mus apleido, kai Jis mūsų nepaguodžia, kai neišklauso, kai prislegia mus sunkiu kryžiumi. Tada reikia labiausiai pasitikėti Dievu, nes tai yra išbandymo laikas, patirties laikas, kurį turi ištvirti kiekviena siela.

TIKĖJIMO DVASIA

Sustiprink mūsų tikėjimą (Lk 17, 5).

Taip apaštalai prašė Išganytojo sustiprinti jų tikėjimą, suprasdami, kad tikėjimas yra malonė, Dievo gailestingumo dovana, kurios šiaip jau patys nėra verti ir todėl nuolankiai prašo šios dovanos kaip pačios didžiausios geradarystės. Išganytojas atsakė: *Jei turėtumėte tikėjimą kaip garstyčios grūdėlį ir įsakytumėte šitam šilkmedžiui: Išsirauk ir pasisodink jūroje – tai jis paklausytų jūsų (Lk 17, 6).* Taip Kristus kalba apie tikėjimo galią, norėdamas sužadinti mokinių norą trokšti tikėjimo ir jo prašyti.

(...) Tikėjimas yra pripažinimas tiesa to, ką Dievas mums apreiškė ir perteikė per Bažnyčią, kad patikėtume, tai yra pagarba, kurią mūsų protas be jokių abejonų Dievo skelbiamomis tiesomis atiduoda Viešpačiui. (...) *Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas nenuėina pas Tėvą kitaip, kaip tik per mane (Jn 14,6).* Priimdami šį Kristaus liudijimą ir pavesdami Jo žodžiams savo protą, mes atliekame tikėjimo aktą, kurį dažnai kartodami tobuliname tikėjimo dvasią. Tam, kad gimtume iš Dievo ir būtume Dievo vaikais, reikia priimti Kristų ir Juo tikėti.

(...) Per krikštą gauta gyvenimo malonė yra grūdas, iš kurio turi išaugti krikščionio šventumas, nes tikėjimas yra pagrindas ir šaknys. Taip kaip medis sau jėgų semiasi iš šaknų, taip krikščionio gyvenimas iš tikėjimo: jis yra neatsiejama viso gyvenimo, visos dvasinės pažangos ir tobulumo aukštumų sąlyga. (...) Kai mes gyvename tikėjimu, kai jis yra visos mūsų veiklos šaknys ir šaltinis, tada mūsų gyvenimas, nepaisant išorinių ir vidinių sunkumų, nepaisant tamsos, prieštaravimų ir pagundų, įgauna stiprybės ir pastovumo. Nes tada mes viską vertiname taip, kaip Dievas vertina, mes dalyvaujame nekintamume – Dievo nuolatiniame buvime.

Ne tik dvasinių pratybų metu tobulinkime ir stiprinkime tikėjimą atitinkamais aktais, bet ir kasdieniauose darbuose. Į viską žiūrėkime tikėjimo akimis, tada išvengsime šablono, kuris yra vienas iš didžiausių mūsų gyvenimo pavojų.

Kasdien nuo ryto iki vakaro prisotinkime tikėjimo net ir smulkiausias savo veiksmus, ir kuo daugiau pažengsime savo tikėjime, kuo tikėjimas bus stipresnis, uolesnis ir veiksmingesnis, tuo gausesnis bus mūsų džiaugsmas ir ramybė, nes, atsivėrus platesniems horizontams, sustiprės mūsų viltis, dar galingesnė bus Dievo ir artimo meilė“.

GAILESTINGUMO DORYBĖ – PAREIGA DARYTI GAILESTINGUMO DARBUS

„Gailestingumo dorybė yra žmonių brolybės saitas, budri, visus kenčiančius gelbstinti ir paguodžianti motina; ji yra Dievo apvaizdos atvaizdas, nes jos akys mato visų poreikius; ji yra visų pirma Dievo gailestingumo atvaizdas, kaip kad sakė Išganytojas: *Būkite gailestingi, kaip ir jūsų Tėvas gailestingas (Lk 6, 36)*.

Mes privalome suprasti, kad ši dorybė yra mums ne tik siūloma, bet ji yra griežta kiekvieno krikščionio pareiga. Daugelis žmonių neteisingai suvokia gailestingumo dorybę; jie galvoja, kad, darydami gailestingumo darbus, teikia tik nuo mūsų valios ir geros širdies priklausomą malonę ir auką. Tačiau yra visiškai kitaip.

Gailestingumo dorybė nėra tik patarimas, kurio galima laikytis arba nesilaikyti ir dėl to nenusidėti; tai yra griežtas įstatymas ir pareiga. Nuo jo vykdymo niekas negali išsisukti. Tai liudija Šventasis Raštas, proto balsas ir mūsų brolybės santykiai. Ši dorybė jau Senajame Testamente buvo griežta visų pareiga. Mozės knygose skaitome: *Kadangi krašte beturčių niekad netrūks, todėl įsakau: „Ištiesk ranką vargšui ir beturčiui artimui savo (Įst 15, 11)*.

(...) Dar stipriau apie mums skirtą gailestingumo pareigą kalbėjo Išganytojas. Aprašydamas Paskutinį Teismą, į teisėjo lūpas jis įdeda tokių nuosprendį: *Eikite šalin nuo manęs, prakeiktieji, į amžinąją ugnį, kuri prirengta velniui ir jo angelams (Mt 25, 41)*. (...) Vienintelė priežastis – gailestingumo darbų savo artimui stoka: *Nes aš buvau išalkęs ir jūs manęs nepavalgydinote, buvau ištroškęs ir manęs nepagirdėte, buvau keleivis ir manęs nepriglaudėte, nuogas – neaprengėte, ligonis ir kalinys – ir jūs manęs neaplankėte... Iš tiesų sakau jums: kiek kartų taip nepadarėte vienam iš šitų mažiausiųjų, né man nepadarėte (Mt 25, 42–45)*.

Po tokių Viešpaties Jėzaus žodžių turbūt nereikia įrodinėti, kad gailestingumo dorybė yra griežta pareiga, nes teisingasis Dievas negali bausti už tai, kas nebuvo prisakyta. (...) Nesuskaičiuojami Šventojo Rašto fragmentai, kuriuose kalbama apie laikiną atpildą už artimui parodytą gailestingumą. (...) daug daugiau palaiminimų ir malonių Viešpats Jėzus pažada gailestingiesiems: *Duokite, ir jums bus duota (...) Kokiu saiku seekite, tokiu jums bus atseikėta (Lk 6, 38)*.

(...) Atpildas už gailingumą nesibaigia laikiniais dalykais. Šimteriopai vertingesnės yra dvasinės gėrybės, kuriomis Dievas apdovanoja tą dorybę ir kurios yra nusakomos žodžiais: Dievo atleidimas ir Jo malonė. Tai aukščiausias gėris, brangiausias lobis, vertingiausias perlas, kurį galima lengvai atrasti darant artimiesiems gailingumo darbus.

Jeigu ką nors ištiko jo tikėjimo susilpnėjimo nelaimė ir dabar jis klaidžioja gyvenime tarsis akklasis, tebūna gailingas ir be jokios abejonės šiame kelyje suras prarastą dangiškąją šviesą. O jeigu kas nors dar nesuspėjo pažinti Dievo gailingumo ir todėl negali juo sekti, tegul pradeda daryti gailingus darbus savo artimiesiems, ir tada tikrai patirs Išganytojo pasakytus žodžius: *Palaiminti gailingieji, nes jie sulauks gailingumo (Mt 5, 7).*

(...) Gailingumo dorybė, kaip kad sako Šventasis Raštas, išmeldžia mums malonę ir šviesą, apvalo mus nuo nuodėmių, nukreipia mus prie atgailos sakramento, išgelbėja sielą nuo mirties arba, kitaip tariant, nuo amžinojo pasmerkimo: *Iš tikrųjų išmalda visiems, ją duodantiems, yra vertinga atnaša Aukščiausiojo akivaizdoje (Tob 4, 11).*

(...) Tam, kad už gailingumo darbus gautume amžinąjį atpildą, jie privalo išpildyti tam tikras sąlygas, būtent: juos privalome atlikti vien su gryna intencija, noriai, nuolatos ir visiškai nepaisant, kokiam asmeniui juos darysime.

(...) Kokia didelė garbė pavaduoti Dievą liudijant žemėje Jo gailingumą ir padedant mūsų broliams išbristi iš skurdo, pašalinant jų fizinius arba moralinius trūkumus!

(...) Kokia laimė, kad Dievas tokiu paprastu būdu leidžia mums atlikti atgailą už mūsų nuodėmes ir užsitarnauti amžinąjį atpildą!“

***Šventumas – tai ne saujelės išrinktųjų privilegija,
bet visų be išimties – didžiausių nusidėjėlių.***

***Evangelijos esmė
– skelbti ne tai, kad nusidėjėliai privalo tapti geri,
o kad Dievas yra geras nusidėjėliams.***

MALDA YRA DIEVO GAILESTINGUMO KELIAS

„Nesibaigiančio Gailestingumo kupinas Dievas parengė kiekvienam iš mūsų gausybę malonių, dovanų, vaisių ir palaiminimų, bet tam, kad mes juos gautume, reikia mūsų maldos, išreiškiančios mūsų norą gauti tas nesuskaičiuojamas Dievo gailestingumo apraiškas.

(...) Vienas iš dviejų ant kryžiaus kybančių piktadarių meldžiasi ir eina į dangų, o kitas piktžodžiauja ir žūsta. (...) Malda visiems yra būtina: nusidėjėliams ir teisuoliams. Be maldos nusidėjėliai nenutrauks pančių nuo savo įsisenėjusių įpročių ir nesulauks Dievo gailestingumo. Be maldos teisuoliai nepadarys pažangos dorybės kelyje ir ilgai neišsilaikys jos aukštumose, bet greitai pasiduos pagundai ir suklops.

(...) Dievas visada yra Viešpats savo soste, o žmogus visada tik kūrinys prie Jo kojų. Ten ir yra žmogaus vieta, ir tik ten klūpodamas jis įgauna tikrąją savo vertę ir džiaugsmą: *Prašykite ir gausite, kad jūsų džiaugsmui nieko netrūktų (Jn 16, 24)*. (...) Štai kokią savo Gailestingumo begalybę žada tiems, kurie melsis. Jie ne tik gaus tai, ko prašo, bet dar šiame gyvenime jie patirs džiaugsmo pilnatvę.

Ar tik mes patys meldžiamės?

(...) Mūsų pašventimą, kuriame maldai yra skiriamas ypač svarbus vaidmuo, mums teikia Šventoji Dvasia, taigi nuo Jos ta malda ir turi tam tikru būdu labiausiai priklausyti: *Ir nė vienas negali išstarti: „Jėzus yra Viešpats“, jei Šventoji Dvasia nepaskatina (1 Kor 12, 3)*.

Ji mums parodo Jos kilnumą, būtinybę ir galią, kartu įliedama į mūsų širdis tam tikrą maldos ilgesį. Kitaip tariant, Ji suteikia maldos dvasią, kuri yra viena iš būtiniausių maldos veiksmingumo sąlygų.

(...) Ji persismelkia į mūsų širdies gelmes ir geriausiai žino, ko reikia mūsų išganymui. Ji mums pasufleruoja būtent tai, ko turime melsti ir kas mums padeda tobulėti. Ji mus taip pat moko gero meldimosi būdo, suteikdama mums pamaldumo, uolumo, pasitikėjimo ir ištvermės.

(...) Štai kaip glaudžiai Šventoji Dvasia yra susijusi su malda, kuri yra kelias į Dievo gailestingumą, o kartu ir pati savo veiksmingumo prasme yra to Gailestingumo vaisius.

(...) Melstis ir patirti gailestingumą – tai tas pats, kas turėti Dievo Širdį ir sielos išganymą. (...) Melstis reikia paprastai, būti tokiu, koks esi, su savo sugebėjimais ir priemonėmis, kokių tau Dievas suteikė.

(...) Be to, maldoje reikia turėti išradėjo talentą, semti ją iš sielos, iš į antgamtinį lygmenį pakilusios širdies gelmių.

(...) Nežinau, kokios puikybės turi būti pilnas besimeldžiantis žmogus, kad apie savo maldos kokybę spręstų pagal savo daromas nepaprastas pastangas. Juk mes patys iš savęs nesugebame to padaryti, nes Šventoji Dvasia, Jėzaus Kristaus Dvasia sumažina mūsų negalią ir meldžiasi mumyse neišraiškingais atsidūsėjimais. Jeigu iš Jos, iš širdies, eina malda, ji prasiskverbia į dangų ir viską išmeldžia.

Reikia visuomet melstis ir nepaliauti (Lk 18, 1).

Visuomet melstis

(...) nevaržyti savęs maldaknygėmis, o greičiau melstis tikėjimo dvasia, atsiduodant Dievo valiai, garbinant Jo esybę, Jo grožį, Jo didybę ir gerumą – štai kas nėra iliuzija.

(...) Ne visada galime turėti naujų minčių, bet visada galime nukreipti į Dievą savo jausmus, kuriuose susijungia visos dvasios jėgos. Taip meldamiesi šventieji atliko didžiulius darbus, visą pasaulį apkeliavo ir darbus paversdavo malda“.

***Visa žmonijos istorija yra kupina Dievo pastangų
užmegzti pokalbį su žmogumi.***

***Jeigu liausiesi kalbėti Dievui [melstis], nesutiksi
Jėzaus ir neišgirsi Jo tau kalbančio.***

KRYŽIAUS KELIAS

Ištraukos iš kun. dr. Mykolo Sopočkos knygos
„DIEVO GAILESTINGUMAS JO DARBUOSE“

Kryžiaus kelio nuotraukos ant "Jasna Góra" ant kalvų Čenstakavoje (Lenkija)

I STOTIS JĖZUS NUTEISIAMAS MIRTI

*Garbiname Tave, Viešpatie Jėzau Kristau, ir šloviname Tave,
kad šventuoju kryžiumi atpirkai pasaulį.*

„Man gėda, Viešpatie, stotis prieš Tavo šventąjį veidą, nes labai mažai esu į Tave panašus. Tu tiek dėl manęs iškentėjai plakamas, kad vien nuo tos kančios galėjai numirti, jeigu ne Dangiškojo Tėvo valia ir nuosprendis, jog turėsi mirti ant kryžiaus. Bet man net ir mažos namiškių padarytos nuoskaudos ir nemalonumai yra sunkiai pakeliami dalykai.

Tu manęs gailėdamas tiek kraujo praliejai, o man kiekvienas pasiukojimas ir pasišventimas savo artimui atrodo sunkus. Kai Tave plakė, Tu su nenusakomu kantrumu, tylėdamas iškentei visus kirčius, o aš dejuoju ir skundžiuosi vos tik man tenka iškentėti dėl Tavęs kokį nors negalavimą arba artimojo man skirtą panieką“.

GAILESTINGAS VIEŠPATIE, PADĖK MAN SU PASITIKĖJIMU EITI PASKUI TAVE

Kurs už mus kaltus kentėjai, Jėzau Kristau, pasigailėk mūsų.

II STOTIS JĖZUS PAIMA NEŠTI KRYŽIŲ

*Garbiname Tave,
Viešpatie Jėzau
Kristau,
ir šloviname Tave,
kad šventuoju kryžiumi
atpirkai pasaulį.*

„Su gilia užuojauta eisiu paskui Jėzų! Kantriai iškęsiu šiandien patirtą nemalonumą, nes jis tik menkniekis norint pagerbti Jo kelią į Golgotą. Juk už mane Jis eina mirti! Už mano nuodėmes kenčia! Argi galiu būti tam abejingas? Tu, Viešpatie, nereikalauji, kad kartu su Tavimi neščiau Tavo sunkų kryžių, tik nori, kad kasdien kantriai neščiau savo mažus kryželius. Bet aš lig šiol to nedariau. Man gėda, aš gailiuosi savo silpnadvasiškumo ir nedėkingumo. Apsisprendžiu viską, ką iš savo gailėstingumo man skirsi, su pasitikėjimu priimti ir su meile pakelti“.

GAILESTINGAS VIEŠPATIE, PADĖK MAN SU PASITIKĖJIMU EITI PASKUI TAVE

Kurs už mus kaltus kentėjai, Jėzau Kristau, pasigailėk mūsų.

III STOTIS

JĖZUS PIRMA KARTĄ PARPUOLA PO KRYŽIUMI

*Garbiname Tave, Viešpatie Jėzau Kristau, ir šloviname Tave,
kad šventuoju kryžiumi atpirkai pasaulį.*

„Viešpatie, Tu užsikrovei sau kraupią naštą – visų laikų viso pasaulio nuodėmes. Šioje šiurpinančioje visų žmonių nuodėmių galybėje ir mano nesuskaičiuojamos nuodėmės sunki našta prislėgė Tave ir pargriovė ant žemės. Todėl senka Tavo jėgos. Toliau nepajėgi nešti šios sunkenybės ir klumpi po ja ant žemės.

Dievo Avinėli, kuris iš savo gailestingumo, per savo Kryžiaus naštą naikini pasaulio nuodėmes, nuimk nuo manęs sunkią mano nuodėmių naštą ir uždek Tavo meilės ugnį, kad jos liepsna niekad neužgestų“.

GAILESTINGAS VIEŠPATIE, PADĖK MAN SU PASITIKĖJIMU EITI PASKUI TAVE

Kurs už mus kaltus kentėjai, Jėzau Kristau, pasigailėk mūsų.

IV STOTIS JĖZUS SUTINKA SAVO MOTINĄ

*Garbiname Tave,
Viešpatie Jėzau
Kristau,
ir šloviname Tave,
kad šventuoju kryžiumi
atpirkai pasaulį.*

„Švenčiausioji Motina, Mergele Marija, pasidalink savo sielos gailėsčiu su manimi!

Myliu Tave, Skausmingoji Motina, einanti tuo keliu, kuriuo keliavo mylimiausias Tavo Sūnus – gėdos, pažeminimų keliu, paniekos ir praieksmų keliu. Įrašyk mane savo Skaisčiausiojoje širdyje ir kaip Gailėstingumo Motina išprašyk man malonę, kad eidamas paskui Jėzų ir Tave nepalūžčiau tame dygliuotame kalvarių kelyje, kurį ir man Dievo gailėstingumas yra paskyręs“.

GAILESTINGAS VIEŠPATIE, PADĖK MAN SU PASITIKĖJIMU EITI PASKUI TAVE

Kurs už mus kaltus kentėjai, Jėzau Kristau, pasigailėk mūsų.

V STOTIS
SIMONAS KIRĖNIETIS PADEDA JĖZUI NEŠTI KRYŽIŲ

*Garbiname Tave,
Viešpatie Jėzau
Kristau,
ir šloviname Tave,
kad šventuoju kryžiumi
atpirkai pasaulį.*

„Man, kaip ir Simonui, kryžius yra nemalonus dalykas. Iš prigimties jis baugina mane, bet aplinkybės verčia mane prie jo pratintis.

Nuo šiol stengsiuosi nešti savo kryžių nusiteikęs kaip Kristus. Sekdamas gailestingiausiojo Išganytojo pavyzdžiu, nešiu jį už savo nuodėmes, už kitų žmonių nuodėmes, už skastykloje kenčiančias sielas. Taip keliausiu karališkuoju Kristaus keliu, netgi ir tuomet, kai mane apsups priešiška nusiteikusių, besišaipančių žmonių minia“.

GAILESTINGAS VIEŠPATIE, PADĖK MAN SU PASITIKĖJIMU EITI PASKUI TAVE

Kurs už mus kaltus kentėjai, Jėzau Kristau, pasigailėk mūsų.

VI STOTIS VERONIKA NUŠLUOSTO JĖZUI VEIDĄ

*Garbiname Tave,
Viešpatie Jėzau
Kristau,
ir šloviname Tave,
kad šventuoju kryžiumi
atpirkai pasaulį.*

„Viešpats Jėzus dabar jau nepatiria kančių, todėl negaliu jam paduoti drobulės, kad nusišluostytų prakaitą ir kraują. Bet kenčiantis Išganytojas nuolatos gyvena savo mistiškame kūne, savo kryžiaus prislėgtuose broliuose, tai yra sergančiuose, mirštančiuose, vargšuose ir tuose, kuriems labai reikia drobulės prakaitui nusišluostyti. Juk Jis yra pasakęs: *Iš tiesų sakau jums, kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų mano brolių, man padarėte (Mt 25, 40)*. Taigi budėsiu prie sergančiojo ir mirštančiojo su tikra meile ir kantrybe tam, kad nušluostyčiau jam prakaitą, kad jį sustiprinčiau ir paguosčiau“.

GAILESTINGAS VIEŠPATIE, PADĖK MAN SU PASITIKĖJIMU EITI PASKUI TAVE

Kurs už mus kaltus kentėjai, Jėzau Kristau, pasigailėk mūsų.

VII STOTIS JĖZUS PARPUOLA ANTRĄ KARTĄ PO KRYŽIUMI

*Garbiname Tave, Viešpatie Jėzau Kristau, ir šloviname Tave,
kad šventuoju kryžiumi atpirkai pasaulį.*

„Viešpatie, (...) kaip gali vis dar pakęsti mane nusidėjėlių, ižeidinėjantį Tave begalę kartų kasdienėmis nuodėmėmis? Tai galiu paaiškinti tik tikėdamas Tavo neišsenkančiu gailėstingumu, tuo, kad vis dar lauki, kad pasikeisiu.

Apšviesk mane, Viešpatie, savo malonės šviesa, kad galėčiau pažinti visus savo klystkeliuos ir blogus polinkius, privertusius Tave suklupti po kryžiumi antrą kartą, ir padėk man nuo šiol sistemingai jų vengti. Be Tavo malonės nesugebėsiu jų atsikratyti. Todėl prašau ir tikiu, kad Tavo gailėstingumas man padės tai padaryti“.

GAILESTINGAS VIEŠPATIE, PADĖK MAN SU PASITIKĖJIMU EITI PASKUI TAVE

Kurs už mus kaltus kentėjai, Jėzau Kristau, pasigailėk mūsų.

VIII STOTIS JĖZUS GUODŽIA VERKIANČIAS JERUZALĖS MOTERIS

*Garbiname Tave,
Viešpatie Jėzau
Kristau,
ir šloviname Tave,
kad šventuoju kryžiumi
atpirkai pasaulį.*

„Ir man yra skirtas Dievo gailestingumo laikas, bet jis ribotas. Tam laikui pasibaigus, ateis teisingumo diena, apie kurią Viešpats Jėzus rūščiau kalba. (...) Mane slegia daug nusikaltimų, todėl vystu ir džiūstu baimės kupinas, bet seksiu Kristaus pėdomis, nuoširdžiai atgailausiu ir sąžiningai atliksiu man teisingai paskirtą bausmę. Šiai atgailai mane skatina Dievo galingumas ir pareiga Jam tarnauti. Šiai atgailai mane skatina neišsemiamas Jėzaus gailestingumas, Jėzaus, kuris šlovės karūną iškeitė į erškėčių vainiką ir išėjo manęs ieškoti, o suradęs – priglaudė prie savo širdies“.

GAILESTINGAS VIEŠPATIE, PADĖK MAN SU PASITIKĖJIMU EITI PASKUI TAVE

Kurs už mus kaltus kentėjai, Jėzau Kristau, pasigailėk mūsų.

IX STOTIS

JĖZUS TREČIĄ KARTĄ PARPUOLA PO KRYŽIUMI

*Garbiname Tave, Viešpatie Jėzau Kristau, ir šloviname Tave,
kad šventuoju kryžiumi atpirkai pasaulį.*

„Už mane Jėzus kenčia ir už mane parpuola po kryžiumi! Kur aš šiandien būčiau be šių Išganytojo kančių? Tik Išganytojas išplėšia mus iš pragaro bedugnės.

(...) Todėl už visa, ką šiandien turime ir kas esame antgamtinė prasme, esame dėkingi vien Viešpaties Jėzaus kančiai. Net mūsų kryžiaus nešimas be malonės nieko nereiškia. Tik Išganytojo kančia mūsų apgailėstavimą padaro vertingą, o atgailą veiksmingą. Tik Jo gailestingumas, apsireiškęs tris kartus parpuolus po kryžiumi, yra mano išganyto garantija“.

GAILESTINGAS VIEŠPATIE, PADĖK MAN SU PASITIKĖJIMU EITI PASKUI TAVE

Kurs už mus kaltus kentėjai, Jėzau Kristau, pasigailėk mūsų.

X STOTIS JĖZUI NUPLĖŠIA DRABUŽIUS

*Garbiname Tave,
Viešpatie Jėzau
Kristau,
ir šloviname Tave,
kad šventuoju kryžiumi
atpirkai pasaulį.*

„Ši baisi paslaptis vyko Švenčiausiosios Motinos akivaizdoje, ji viską matė, girdėjo ir viską stebėjo. Galima įsivaizduoti, kokias vidines kančias ji išgyveno, matydama savo baisiai susigėdusį Sūnų, kruviną ir nuogą, ragaujantį kartų gėrimą, į kurį ir aš pyliau kartėlio, nusidėdamas besaikiu valgymu ir gėrimu.

Nuo šiol trokštu ir pasižadu, Dievo malonės padedamas, laikytis protingo susilaikymo šioje srityje, kad mano sielos nuogybė nežeistų nei Viešpaties Jėzaus, nei jo Nepalytėtosios Motinos akių“.

GAILESTINGAS VIEŠPATIE, PADĖK MAN SU PASITIKĖJIMU EITI PASKUI TAVE

Kurs už mus kaltus kentėjai, Jėzau Kristau, pasigailėk mūsų.

XI STOTIS JĖZUS PRIKALAMAS PRIE KRYŽIAUS

*Garbiname Tave, Viešpatie Jėzau Kristau, ir šloviname Tave,
kad šventuoju kryžiumi atpirkai pasaulį.*

„Mintyse sustokime ant Golgotos kalno prie Viešpaties Jėzaus kryžiaus ir apmąstykime šią kraupią sceną.

Tarp dangaus ir žemės kybo Išganytojas, kybo už miesto, savo liaudies atstumtas, kybo kaip nusikaltėlis tarp kitų dviejų nusikaltėlių, – tai baisiai nykus, skausmingas visų apleisto žmogaus vaizdas. Bet iš tikrųjų Jis panašus į tautas užkariaujančią vadą – ne kalaviju, ne ginklu, bet kryžiumi – ne sunaikinti jas norėdamas, o išgelbėti. Nes juk kryžius nuo tada taps Dievo šlovės, teisingumo ir nesibaigiančio gailėstingumo įrankiu“.

GAILESTINGAS VIEŠPATIE, PADĖK MAN SU PASITIKĖJIMU EITI PASKUI TAVE

Kurs už mus kaltus kentėjai, Jėzau Kristau, pasigailėk mūsų.

XII STOTIS JĖZUS MIRŠTA ANT KRYŽIAUS

*Garbiname Tave,
Viešpatie Jėzau
Kristau,
ir šloviname Tave,
kad šventuoju kryžiumi
atpirkai pasaulį.*

„Niekas kitas, tik Gailestingoji Motina buvo šalia per visą šį aukojimąsi tokių stebuklingų, deramų jausmų ir minčių kupina, lygiai taip pat kaip per pradėjimą ir gimimą Ji atstovavo visai žmonijai, karštai šlovinama ir mylédama Dangiškąjį Viešpatį, taip pat šlovina savo Sūnaus mirusį, ant kryžiaus kybantį kūną, aprauda jį, bet nepamiršta ir savo globojamų vaikų.

Jų atstovas yra Apaštalas Jonas ir ką tik atsivertęs mirštantis piktdarys, kuriam Ji išprašė Sūnaus užtarimo. Užtark ir mane, Gailestingoji Motina, prisimink ir mane, kai mirdamas atiduosiu Tėvui savo dvasią“.

GAILESTINGAS VIEŠPATIE, PADĖK MAN SU PASITIKĖJIMU EITI PASKUI TAVE

Kurs už mus kaltus kentėjai, Jėzau Kristau, pasigailėk mūsų.

XIII STOTIS JĖZUS NUIMAMAS NUO KRYŽIAUS

*Garbiname Tave, Viešpatie Jėzau Kristau, ir šloviname Tave,
kad šventuoju kryžiumi atpirkai pasaulį.*

„Gailiausiasis Išganytojau, kokia širdis sugebės atsispirti veržliai ir triuškinančiai įtaigai, su kuria kalbi mums per nesuskaičiuojamas mirusio, ant Tavo Skausmingosios Motinos kelių gulinčio, Tavo kūno žaizdas?

(...) bet kokio Tavo veiksmo pakaktų permaldauti, kad nebūtų įvykdytas teisingumas ir bausmė už įžeidimus. Bet Tu pasirinkai šį Atpirkimo kelią tam, kad parodytum didelę mūsų sielos kainą ir savo beribį gailingumą, kad net didžiausias nusidėjėlis su pasitikėjimu ir nuolankumu galėtų kreiptis į Tave ir gautų atleidimą taip, kaip jį gavo mirštantis piktadarys“.

GAILESTINGAS VIEŠPATIE, PADĖK MAN SU PASITIKĖJIMU EITI PASKUI TAVE

Kurs už mus kaltus kentėjai, Jėzau Kristau, pasigailėk mūsų.

XIV STOTIS JĖZUS LAIDOJAMAS KAPE

*Garbiname Tave, Viešpatie Jėzau Kristau, ir šloviname Tave,
kad šventuoju kryžiumi atpirkai pasaulį.*

„Gailestingumo Motina, pasirinkai mane savo vaiku, kad tapčiau Jėzaus broliu, Jėzaus, kurį apraudi palaidojusi kape!

(...) Nekreipk dėmesio į mano silpnumą, nepastovumą ir aplaidumą, dėl kurių visą laiką apgailėstauju ir kurių nuolatos atsižadu. Bet prisimink Viešpaties Jėzaus valią, Jis mane atidavė Tavo globai. Todėl įvykdyk savo apaštališką misiją, nors esu jos nevertas, priderink Išganytojo malones mano silpnybėms ir būk visados man Gailestingumo Motina!“

GAILESTINGAS VIEŠPATIE, PADĖK MAN SU PASITIKĖJIMU EITI PASKUI TAVE

Kurs už mus kaltus kentėjai, Jėzau Kristau, pasigailėk mūsų.

JĖZAUS PRISIKĖLIMAS IŠ NUMIRUSIŲJŲ

„Viešpaties Jėzaus prisikėlimas iš numirusiųjų yra pasaulio Išganytojo gyvenimo ir darbų karūna.

(...) Tai, ką Išganytojas pradėjo ant Taboro kalno, dabar tapo tikrove: savo kūnui suteikė švytintį grožį, jį visiškai sudvasino, padarė subtilų ir skaidrų, visiškai priklausomą nuo savo valios. (...) Ir mes ilgimės šlovinjojo gyvenimo, kūno sudvasinimo, išorės formų sudvasinimo. Trokštame išgyventi Velykas, norime iškovoti sielai pergalę prieš mūsų kūno žemiškus geidulius ir pasiekti laimingą nemirtingumą.

(...) Ar prisikelsime iš numirusiųjų? Kad labiau šia tiesa tikėtume, prisiminkime, kad tai yra mūsų tikėjimo dogma:

Bet pirmiausia jau šiame gyvenime privalome dvasiškai priskelti iš numirusiųjų. (...) Yra dvasiškai mirusiųjų, juos galima pavadinti gyvais lavonais. Šv. Raštas apie juos sako: *Aš žinau tavo darbus: tave vadina gyvu, o tu esi lavonas. (...) Aš nerandu tavo darbų, kurie būtų atlikti mano Dievo aki-vaizdoje (Ap 3, 1–2)*. Kiekvienas, kuris vien pasauliui gyvena, dirba, kuria ir ieško žemiškos šlovės, yra miręs. Tai žemiškojo gyvenimo tragedija, pasaulietinio gyvenimo, netikinčiųjų gyvenimo tragedija.

(...) Taip kaip iš tuščiaavidurės gilės neišauga ažuolas, taip iš tuščio, bevaisio, bedvasio gyvenimo neišaugs amžinasis gyvenimas. Todėl jau dabar žemėje privalau gyventi su mintim apie amžinybę, taigi – antgamtinį gyvenimą. Taigi privalau pagal tikėjimo tiesas mąstyti, norėti, kentėti, kovoti, džiaugtis ir mylėti.

(...) *...jūs liudysite (J 15, 27)*. Šie apaštalams pasakyti žodžiai yra ir man skirti. Privalau liudyti Kristų savo gyvenimu ir kasdieniu elgesiu, tai turi būti dorybės ir šventumo liudijimas, žodžių ir darbų liudijimas, galbūt kraujo ir kančios liudijimas ar bent jau gailėstingumo artimo dvasiai ir kūnui liudijimas. Žinau, kad pats nesugebėsiu to padaryti.

Todėl Šventoji Dvasia, pagelbėk man! Aš suvokiu, kad privalau liudyti, bet be Tavo įkvėpimo nesugebu. Sukurk manyje naują dvasią!

Rojaus šlovės šviesa nušviesk mano blykštantį veidą! Suteik man sparnus, kad pakilčiau į linksmybių viršūnę, kad savo valtį išplukdyčiau į giliuosius vandenis, kad nenuskėsčiau prie kranto!“

Šventoji Dvasia, suteik man tvirto pasitikėjimo malonę, atsižvelgdama į Viešpaties Jėzaus nuopelnus, ir baimės kupiną malonę, atsižvelgdama į mano silpnumą.

Kai skurdas pasibels į mano namus:

Jėzau, Pasitikiu Tavimi.

Kai užklups liga arba bus man skirtas luošumas:

Jėzau, Pasitikiu Tavimi.

Kai atstums pasaulis ir jo neapykanta nuolatos mane lydės:

Jėzau, Pasitikiu Tavimi.

Kai juodas šmeižtas suteps mane ir pripildys kartėlio:

Jėzau, Pasitikiu Tavimi.

Kai mane apleis bičiuliai ir skaudins žodžiais ir darbais:

Jėzau, Pasitikiu Tavimi.

Meilės ir gailestingumo Dvasia, būk mano priebėga, saldi paguoda, palaiminga viltis, kad sunkiausiais savo gyvenimo atvejais niekada nepaliaučiau Tavimi pasitikėti!"

***Lemiamas veiksnys norint patirti
Dievo gailestingumą yra pasitikėjimas.***

***Pasitikėjimas Dievu turi būti stiprus ir ištvermingas,
be abejonių ir silpnybių.***

MANO PRISIMINIMAI APIE A. A. SESERĮ FAUSTINĄ

kun. Mykolas Sopočka – šventosios sesers Faustinos
nuodėmklausys ir dvasios tėvas (Ištraukos)

„Seserį Faustina pažinau vasarą (1933-ųjų liepą arba rugpjūtį), kai ji, Gailestingosios Dievo Motinos seserų kongregacijoje Vilniuje (Senator-ska g. 25), kur tuo metu buvau paprastas nuodėmklausys, atėjo išpažinties. Ji atkreipė mano dėmesį savo nepaprastai subtilia sąžine ir išskirtiniu susivienijimu su Dievu.

Artimiau susipažinęs su seserim Faustina supratau, kad joje veikia paslėptos Šventosios Dvasios dovanos, bet tam tikromis, gana dažnomis akimirkomis, jos pasireiškia akivaizdžiai, suteikdamos intuicijos, kuri apimdavo jos dvasią, sužadindavo meilės protrūkius, iškilus didingus pasišventimo ir savęs išsižadėjimo aktus. Ypač dažnai pasireiškėdavo gebėjimų, proto ir išminties dovanų veikimas, per kuriuos Sesuo Faustina aiškiai matė žemiškųjų dalykų menkystę ir kančios bei pažeminimų svarbą – pažindavo Dievo privalumus, o ypač Jo nesibaigiantį Gailestinumą.

Kartais ji įsižiūrėdavo į nepasiekiamą, laimę teikiančią šviesą; tam tikrą laiką jos žvilgsnis skėsdavo toje neapsakomą laimę teikiančioje šviesoje, iš kurios iškildavo einančio Kristaus paveikslas: dešiniąja ranka Jis laimino pasaulį, o kairiąją kėlė suėmęs savo apsiaustą prie širdies; iš po pakelto apsiausto tryško du spinduliai – baltas ir raudonas. Tokius ir kitokius pojūčių ir proto regėjimus Sesuo Faustina turėjo jau keletą metų ir girdėjo antgamtinius žodžius, kuriuos suvokė klausos pojūčiu, vaizduote ir protu.

Abejodamas, kad tai gali būti sesers Faustinos iliuzijos, haliucinacijos ar klaidingi įsivaizdavimai, kreipiausi į Motinėlę Ireną, kad man papasakotų, kas tokia yra sesuo Faustina, kokia Kongregacijos, Seserų ir Vyresniųjų nuomonė apie ją, ir prašiau patikrinti jos psichinę ir fizinę sveikatą. Gavęs ją labai gerai visais klausimais vertinantį atsakymą, dar kurį laiką vis dėlto nutariau palaukti, nes iki galo netikėjau, svarsčiau, meldžiausi ir tyrinėjau, taip pat tariausi su labai šviesiais kunigais, ką daryti, neatskleisdamas apie ką konkrečiai kalbama.

O juk kalbama buvo apie tariamai tvirtų Viešpaties Jėzaus reikalavimų įgyvendinimą, reikalavimų nutapyti sesers Faustinos regimą paveikslą bei pirmąjį sekmadienį po Velykų įsteigti Dievo Gailestin-gumo šventę. Greičiau smalsumo, koks tas paveikslas bus, nei tikėjimo sesers Faustinos regėjimų tikrumu vedamas, nutariau pradėti organizuoti paveikslo tapymą. Pakalbėjau su tame pačiame kaip ir aš name gyvenančiu dailininku Eugeniušu Kazimirovskiu*, ir jis už tam tikrą sumą sutiko nutapyti paveikslą.

(...) Darbas vyko kelis mėnesius ir galiausiai 1934 m. birželį ar liepą paveikslas buvo nutapytas. Sesuo Faustina skundėsi, kad paveikslas nėra toks gražus, kokį ji regi, bet Viešpats Jėzus ją nuramino ir pasakė, kad pakankamai geras yra toks, koks yra, ir pridūrė: *Duodu žmonėms indą, su kuriuo jie turės ateiti pas mane malonių. Tas indas yra šis paveikslas su užrašu: Jėzau, pasitikiu Tavimi.*

(...) Sesers Faustinos regėjimų pasekmės jos dvasiai, kaip ir kitų žmonių sieloms, pranoko bet kokius lūkesčius. Jeigu iš pradžių sesuo Faustina šiek tiek buvo sutrikusi, abejojo, ar įmanoma įgyvendinti nurodymus ir vengė jų, pamažu nurimo ir pasiekė visiško saugumo, tikrumo ir gilaus vidinio džiaugsmo būseną: ji tapo vis labiau nuolaidi ir klusni, vis labiau susivienijusi su Dievu ir kantri, besąlygiškai visur ir visada paklūstanti Jo valiai.

(...) Gana tiksliai ji numatė sunkumus ir netgi persekiojimus, kuriuos turėsiu patirti skleisdama Dievo Gailestingumo kultą ir stengdamasis, kad pirmasis sekmadienis po Velykų būtų paskelbtas to paties pavadinimo švente (tai buvo kur kas lengviau pakelti žinant iš anksto, kad šiuo klausimu nuo pat pradžių tokia buvo Dievo valia). Rugsėjo 26-oji, ji numatė savo mirtį, pasakė man, kad mirs po dešimties dienų, ir mirė spalio 5 dieną. Dėl laiko stokos negalėjau atvykti į jos laidotuves“.

Balstogė (Lenkija), 1948-01-27

* Marcinas Eugeniušas Kazimirovskis - pirmojo Gailestingojo Jėzaus paveikslo atgamintojas, p. 165

***Nutapyk paveikslą pagal piešinį,
kurį matai, su užrašu:
Jėzau, pasitikiu Tavimi (Dien., 47).***

Kunigo Mykolo Sopočko kuris aktyviai padėjo tapyti paveikslą (Šio kūrinio donoras). Kazimirovskio prašymu jis apsilvilko alba, kad tapytojas galėtų tiksliai perteikti Sesuo Faustinos nurodymus dėl Viešpaties Jėzaus figūros ir Jo chalato dizaino.

Paveiksle Kristus pavaizduotas vaikščiojantis tamsiame fone su balta suknele su juostele ties juosmeniu. Jis laimina dešine ranka, o kairiaisiais/dviem pirštais pusiau atidengia chalata šalia savo širdies (nematomos), su spinduliais, sklindančiais iš Jo (žiūrovo dešinėje – baltas, o kairėje – raudonas), įvairiomis kryptimis, bet daugiausia – į žiūrovą. Sesuo Faustina pastebėjo, kad dešinė ranka nesiekia per aukštai, o kairė koja buvo šiek tiek į priekį, rodo judėjimą ir ilgą ir šiek tiek sulenktą chalata. Viešpaties Jėzaus malonaus ir gailingos veido išraiška, dešinės rankos pirštai tiesūs ir laisvai susikibę, o kaire ranka nykštis ir smilius, laikantys pusiau atidarytą chalata, spinduliams, kurios atrodo ne kaip kabantys kaspiniai, o nutrūkstantys šviesos pluoštai, nukreipti į žiūrovą ir aplinkinius objektus, kad spinduliai būtų skaidrūs, kad būtų galima matyti varčią ir chalata, iki spindulių prisotinimo raudonomis ir baltomis spalvomis, kurios yra didžiausios šaltinyje (prie širdies), o po to pamažu mažėja ir sklaidosi...

XI 24 d. kunigo Mykolo Sopočko rašyto laiško fragmentas. 1958 m

*Yra viena kaina,
už kurią perkamos sielos
– tai yra kentėjimai,
sujungti su mano kančia
ant kryžiaus (Dien., 324).*

*Mano žvilgsnis iš šio paveikslo
yra toks kaip žvilgsnis
nuo kryžiaus (Dien., 326).*

*Duodu žmonėms indą,
su kuriuo turi ateiti malonių
prie gailestingumo šaltinio.
Šis indas yra paveikslas su užrašu:
Jėzau, pasitikiu Tavimi (Dien., 327).*

*Per šį paveikslą sieloms teiksiu daug malonių,
todėl tegul jis bus prieinamas
kiekvienai sielai (Dien., 570).*

III SKYRIUS

PIRMASIS GAILESTINGOJO JĖZAUS PAVEIKSLAS

Plockas „1931 m. vasario 22 d. vakare, kai buvau celėje, išvydau Viešpatį Jėzų, vilkintį baltu drabužiu. Viena ranka pakelta palaiminimui, kita lietė drabužį ant krūtinės. Iš drabužio, prasivėrusio ant krūtinės, ėjo du dideli spinduliai, vienas raudonas, o kitas baltas. Tylėdama žvelgiau į Viešpatį, mano siela buvo persmelkta baimės, bet sykiu ir didžiulio džiaugsmo. Po akimirkos man Jėzus pasakė: Nutapyk paveikslą pagal piešinį, kurį matai, su užrašu: Jėzau, pasitikiu Tavimi.

(...) Pažadau, kad ta siela, kuri garbins šį paveikslą, nepražus. Taip pat pažadau jau čia, Žemėje, pergalę prieš priešus, o ypač mirties valandą.

(...) Trokštu, kad būtų Gailestingumo šventė. Noriu, kad tas paveikslas, kurį nutapysi teptuku, būtų iškilmingai pašventintas pirmą sekmadienį po Velykų, **ir tas sekmadienis turi būti Gailestingumo šventė**. Trokštu, kad kunigai skelbtų šį didžiulį mano gailestingumą nusidėjėlių sieloms. Tenebijo prisiartinti prie manęs nusidėjėlis.

(...) Kartą, nuvarginta šių įvairių sunkumų, kuriuos patyriau dėl to, kad Jėzus man kalba ir reikalauja tapyti tą paveikslą, stipriai pasiryžau prieš amžinuosius įžadus prašyti tėvo Andrašo¹⁴, kad atleistų mane nuo šių vidinių įkvėpimų ir pareigos tapyti tą paveikslą. Išklausęs išpažinties, tėvas Andrašas man taip atsakė: Nuo nieko sesers neatleidžiu, ir negalima seseriai vengti šių vidinių įkvėpimų, bet apie viską sesuo privalo pasakoti savo nuodėmklausiu, būtinai, absoliučiai būtinai, nes kitaip nueis sesuo klystkeliais, nepaisant didelių Dievo malonių. Laikinau esu sesers nuodėmklausys, tačiau tegul sesuo žino, kad privalo turėti nuolatinį nuodėmklausį, tai yra sielos vadovą. Labai dėl to nuliūda. Maniau, kad nuo visko būsiu laisva, o įvyko atvirkščiai – aiškus liepimas vykdyti Jėzaus norus. Ir vėl vargas, nes neturiu nuolatinio nuodėmklausio.

(...) Tačiau Jėzaus gerumas yra beribis, žadėjo man regimą pagalbą Žemėje, ir gavau [ją] netrukus Vilniuje. Šią Dievo pagalbą atpažinau kun. Sopočkos asmenyje. Dar prieš atvažiuodama į Vilnių pažinau jį vidiniu regėjimu. Vieną dieną regėjau jį mūsų koplyčioje tarp altoriaus ir klausyklos. Tuomet išgirdau sieloje balsą: **Štai tau regima pagalba Žemėje. Jis tau padės įvykdyti mano valią Žemėje**“ (Dien., 47-53).

Viešpaties Jėzaus pavesta užduotis seseriai Faustina buvo tiesiog neįgyvendinama, nes sesuo neturėjo jokių dailininkės sugebėjimų. Ji stengėsi paklusti Dievo valiai ir ieškojo kitos sesers pagalbos, manydama, kad kita sesuo galėtų nutapyti paveikslą. Deja, nieko iš to neišėjo.

Kadangi Viešpats Jėzus ją ragino nedelsiant imtis šios užduoties, o nuodėmklausiai ir jos vyresnioji valdžia nenorėjo ja tikėti, sesuo Faustina atsidadė labai keblioje padėtyje ir patyrė didžiulę asmeninę kančią. Būdama Plocke (ilgiau nei dvejus metus), o paskui Varšuvoje, sesuo Faustina nuolatos mąstė apie neįvykdomą Viešpaties Jėzaus reikalavimą, juolab kad Jis leido jai suvokti, kokia didi Dievo planuose yra ši, jai pavesta, užduotis.

„Staiga išvydau Viešpatį, kuris man pasakė: Žinok tai, jei apleisi šio paveikslo tapymą ir visą gailėstingumo darbą, teismo dieną atsakysi už daugelį sielų“ (Dien., 154).

Sesuo Faustina po to, kai davė amžinuosius įžadus, buvo perkelta į vienuolyną Vilniuje (1933 m. gegužės 25 d.). Čia ji sutiko jau anksčiau jai žadėtą pagalbininką – nuodėmklausį ir dvasios tėvą kun. Mykolą Sopočką, kuris mėgino įgyvendinti Viešpaties Jėzaus reikalavimą.

Kunigas Sopočka iš dalies supažindino dailininką su sesers Faustinos misija ir įpareigojo laikyti ją paslapyje. Šis žymus, vertinamas ir itin išsilavinęs profesionalus tapytojas prof. Eugeniušo Kazimirovskio, tapydamas Gailėstingą Jėzaus atvaizdą, atsisakė savo paties meninės koncepcijos ir stengėsi drobėje sąžiningai perteikti sesers Faustinos nurodymus. Ji pusę metų bent kartą per savaitę ateidavo į dailininko dirbtuvę ir nurodydavo tam tikrus trūkumus, reikiamus pakeitimus. Sesuo Faustina stengėsi, kad Gailėstingą Jėzaus atvaizdas būtų tiksliai toks, kokį ji matė savo regėjimuose.

Tapant paveikslą aktyviai dalyvavo kunigas Sopočka – jis buvo kūrinio rėmėjas, taip pat, dailininko prašomas, pozavo jam apsivilkęs alba.

Tas prie drobės kartu praleistas laikas tapo gera proga įsigilinti į atvaizdo prasmę. Atsiradusius ginčytinus klausimus išspręsdavo pats Viešpats Jėzus (Dien. 299; 326; 327; 344). Labai iškalbingas buvo sesers Faustinos pokalbis su Viešpačiu Jėzumi tapomo paveikslo tema:

„... kai buvau pas tą dailininką, kuris tapo šį paveikslą, ir pamačiau, kad nėra toks gražus kaip Jėzus, labai dėl to nuliūdau, tačiau paslėpiau tai giliai širdyje. (...) vyresnioji liko mieste sutvarkyti įvairių reikalų, namo grįžau viena. Iškart nuėjau į koplyčią ir labai daug verkiau. Tariau Viešpačiui: Kas Tave nutapys tokį gražų, koks esi? – Tada išgirdau tokius žodžius: Ne dažų ar teptuko grožyje yra šio paveikslo didybė, bet mano malonėje“ (Dien., 313).

Šis pokalbis skleidžia antgamtinę malone apdovanotos asmenybės nuoširdumą, asmenybės, **kuri savo mistiniuose išgyvenimuose matė prisikėlusio Išganytojo grožį.**

Viešpats Jėzus daugybę kartų pasirodė seseriai Faustina tokiu pavidalu, koks buvo nutapytas paveiksle (Dien., 473; 500; 560; 613; 657), taip pat daugybę kartų reikalavo, **kad paveikslas, kuriam šventumo suteikė gyvu savo apsireiškimu**, būtų prieinamas viešam garbinimui.

Kun. Sopočkos dėka Gailestingąjo Išganytojo atvaizdas buvo išstatytas Vilniaus Aušros Vartuose, Gailestingumo Motinos koplyčios lange ir per iškilmingas jubiliejinių 1900-ųjų Pasaulio Atpirkimo metinių pabaigtuves, 1935 m. balandžio 26–28 dienomis pirmą kartą buvo viešai garbinamas. Paskutinę iškilmių dieną, pirmąjį sekmadienį po Velykų, pamaldose dalyvavo ir sesuo Faustina. Pamokslą apie Dievo gailestingumą, taip kaip reikalavo Viešpats Jėzus, pasakė kun. Sopočka.

„Tris dienas šis paveikslas buvo viešai rodomas ir viešai garbinamas, nes buvo pakabintas viršutiniame Aušros Vartų lange, todėl iš tolo matomas. Tas tris dienas Aušros Vartuose buvo iškilmingai švenčiamos Pasaulio Atpirkimo jubiliejaus pabaigtuvės – 1900 metų nuo Išganytojo kančios. Dabar matau, kad atpirkimo darbas susijęs su gailestingumo darbu, kurio trokšta Viešpats“ (Dien., 89).

„Kai šis paveikslas buvo išstatytas, **išvydau gyvą Jėzaus rankos judesį, kuris nubrėžė didžiulį kryžiaus ženklą.** Tą pačią dieną vakare (...) išvydau, kaip šis paveikslas slinko virš miesto, o miestas buvo uždengtas tinklais. Kai Jėzus praėjo, perpjovė visus tinklus, o paskui nubrėžė didžiulį švento kryžiaus ženklą ir išnyko“ (Dien., 416).

Gailestingumo Motinos Šventovė Vilniuje. Dabartinis Aušros Vartų koplyčios ir galerijos vaizdas.

„Kai buvau Aušros Vartuose per šias iškilmes, per kurias buvo iškabintas paveikslas, dalyvavau pamoksle, kurį sakė mano nuodėmklausys, šis pamokslas buvo apie Dievo gailestingumą, buvo pirmasis, ko taip seniai troško Viešpats Jėzus. Kai pradėjo kalbėti apie didžiulį Viešpaties gailestingumą, **paveikslas tapo gyva figūra** ir spinduliai skverbėsi į susirinkusių žmonių širdis, tačiau nevienodai, vieni gavo daugiau, kiti mažiau. Mano sielą užliejo didelis džiaugsmas, matant Dievo malonę“ (Dien., 417).

Jubiliejinės iškilmės Aušros Vartuose seseriai Faustina buvo ženklas ir anksčiau žadėtų malonių išsipildymas – **viešas Dievo gailestingumo galios apsireiškimas**.

„Kai baigėsi pamaldos ir kunigas paėmė Švenčiausiąjį Sakramentą, kad palaimintų, tada išvydau Viešpatį Jėzų **tokį, koks yra šiame paveiksle**. Viešpats suteikė palaiminimą, ir šie spinduliai pasklido po visą pasaulį. Išvydau nepasiekiamą šviesą krištolo būsto pavidalu, nuausto iš jokiam kūrinui ar dvasiai nepasiekiamos šviesos bangų. Į šią šviesą vedė trejos durys – ir tą akimirką Jėzus įėjo į šią šviesybę toks, koks yra šiame paveiksle, – pro antrąsias duris, į vienybės vidų“ (Dien., 420).

1937 m. balandžio 4 d. Vilniaus metropolitui arkivyskupui Romualdai Jalbžykovskuiui leidus, Gailestingiausiojo Išganytojo Jėzaus atvaizdas buvo pašventintas ir pakabintas Vilniaus šv. Mykolo bažnyčioje šalia didžiojo altoriaus. Čia (iki 1948 m.) gražiai, prabanguose auksiniuose rėmuose išeksponuotas, garbinamas ir gausiai apdovanojamas, skleidė šventumą, o Dievo Gailestingumui skirtos pamaldos greitai išplito ir už Vilniaus ribų. Keisčiausiais būdais, nepaisant ribotų galimybių, pasiekė milijonus žmonių visame pasaulyje.

Vėliau laiške kun. Sopočkai sesuo Faustina rašo:

„Dievas leido man patirti, kad yra patenkintas tuo, kas jau padaryta. Pasinėjusi į malda, patirdama Dievo artumą, pajutau gilią sielos ramybę dėl viso šio nuveikto darbo. (...) O dabar, kas dėl tų paveikslų [mažų kopijų] (...) Žmonės po truputį jas perka, ir jau ne viena siela patyrė iš jų plaukiančią Dievo malonę. Šitai, kaip ir visa kita, pamažu įsibėgės. **Tie paveikslėliai ne tokie gražūs kaip tas didelis paveikslas.** Juos perka tie, kuriuos traukia Dievo malonė...“ (Krokuva, 1938 m. vasario 21 d.)

Dėl karo veikslių (1939-1945) ir Lietuvos inkorporavimo į TSRS kelias dešimtis metų Gailestingojo Jėzaus paveikslas buvo neprieinamas piligrimams. Nors daug kartų jam kilo pavojus (jis buvo slepiamas palėpėje, daugybę kartų susuktas į ritinį, laikytas netinkamomis sąlygomis, drėgnose ir šaltose patalpose, nemokšišškai restauruotas), bet, stebuklingai Apvaizdos globojamas, ištvėrė komunizmo laikus.

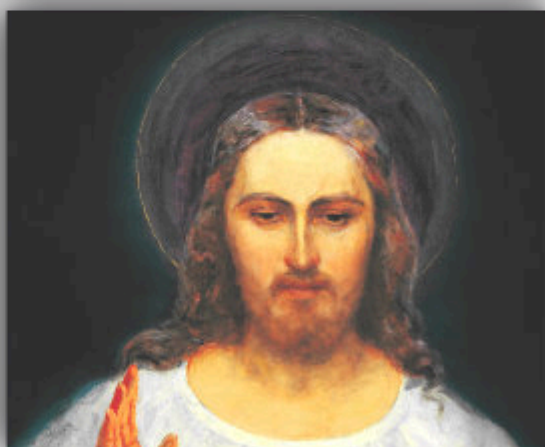
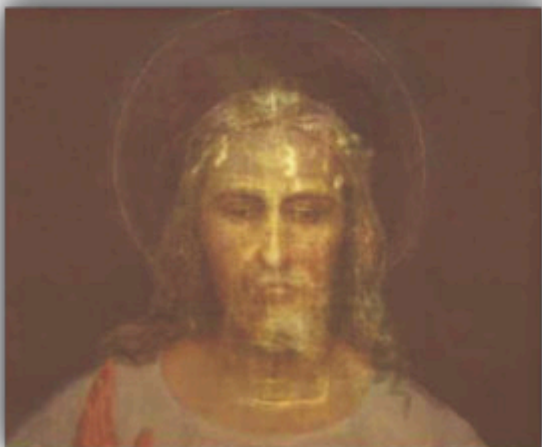
Savo piligriminės kelionės į Lietuvą metu 1993 m. rugsėjo 5 d. Vilniaus šv. Dvasios bažnyčioje prie Gailestingojo Jėzaus paveikslo meldėsi popiežius Jonas Paulius II. Kreipdamasis į tikinčiuosius šį paveikslą jis pavadino „ŠVENTUOJU ATVAIZDU“.

Regėjimų istorijoje yra tik vienas atvejis, kai Viešpats Jėzus išreiškė prašymą nutapyti paveikslą su Jo atvaizdu. Pats nurodė ir patvirtino meninį jo vaizdą – daugybę kartų pasirodydamas seseriai Faustinai tokiu pavidalu, koks buvo atkurtas nutapytoje drobėje. Pažadėdamas ypatingų malonių būsimiems šio atvaizdo garbintojams, Jis suteikė paveikslui nepaprastą religinę vertę.

„Per šį paveikslą sieloms teiksiu daug malonių, todėl tegul jis bus prieinamas kiekvienai sielai“ (Dien., 570).

„Šie du spinduliai reiškia kraują ir vandenį – baltas spindulys reiškia vandenį, kuris išteisina sielas; raudonas spindulys reiškia kraują, kuris yra sielų gyvenimas... Šie du spinduliai ištryško iš mano gailestingumo vidaus tada, kai mano mirštanti širdis buvo ietimi atverta ant kryžiaus. Šie spinduliai uždengia sielas nuo mano Tėvo pykčio. Laimingas, kas gyvens jų pavėsyje, nes jo nepasieks teisinga Dievo ranka“ (Dien., 299).

Kun. Sopočkos žodžiai (išlikę magnetofono juostelėse) rodo, kad jis suteikė seseriai Faustinai visišką bendradarbiavimo su dailininku laisvę. Tuose įrašuose ir paliktuose užrašuose jis asmeniškai patvirtina, kad paveikslas buvo nutapytas tiksliai taip, kaip nurodė sesuo Faustina. Kad buvo ypač stengiamasi atkurti atmintyje išlikusį **Šventąjį Išganytojo atvaizdą**, liudija tai, kad vaizdas Gailestingojo Jėzaus atvaizde puikiai atitinka figūros, suformuotos ant Turino užgaidos, dydį.

Animacija: www.faustyna.eu

GAILESTINGOJO JĖZAUS PAVEIKSLAS KROKUVOS (LENKIJA)

1943 m. – praėjus dešimčiai metų nuo pirmojo Gailestingojo Jėzaus paveikslo nutapymo Vilniuje ir šeši nuo sesers Faustinos mirties Krokovoje – į Dievo Motinos Gailestingumo seserų kongregaciją Krokovoje atvyko dailininkas Adolfas Hyla¹⁵ (Adolf Hyła). Jis norėjo nutapyti koki nors paveikslą ir padovanoti jį vienuolyno koplyčiai kaip padėkos auką už jo šeimos išgelbėjimą karo metu.

Seserys pasiūlė jam nutapyti Gailestingojo Jėzaus atvaizdą. Pateikė menininkui ir pavyzdį – pirmojo Eugeniušo Kazimirovskio su šv. sesers Faustinos pagalba nutapyto paveikslo reprodukciją. Dar pridėjo ir paveikslo aprašymą, esantį šv. sesers Faustinos „Dienoraštyje“. Tačiau dailininkas atliko jam pavestą darbą remdamasis tik savo asmeniniu sumanymu. Padovanotas paveikslas netilpo seserų koplyčios altoriuje, todėl motina Irena Kšyżanowska (Irena Krzyżanowska) užsakė antrą paveikslą. 1944 m. tas paveikslas buvo tėvo J. Andrašo SJ pašventintas ir pakabintas vienuolyno koplyčioje Krokovoje, kur garbinamas iki šių dienų.

Gailestingojo Jėzaus atvaizdą dailininkas nutapė pievos ir tolumoje matomų krūmų fone. Kunigo Sopočkos prašymu 1954 m. paveikslo fonas buvo uždažytas tamsia spalva, o po Viešpaties Jėzaus kojomis nutapytos grindys. Paveikslas, kurį Adolfas Hyla padovanojo kaip padėkos apžadą, buvo atiduotas Vroclavo parapinei Dievo Širdies bažnyčiai.

(Iš šv. sesers Faustinos „Dienoraščio“ prierašu).

Pasibaigus Antrajam pasauliniam karui (1939–1945 m.), pirmasis Eugeniušo Kazimirovskio su sesers Faustinos pagalba Vilniuje nutapytas Gailestingojo Jėzaus paveikslas atsidūrė TSRS teritorijoje, kur žiauriai persekiojami katalikai kelias dešimtis metų turėjo slėpti savo tikėjimą. Taip pat buvo slepiamas ir paveikslas ir nepaprasta jo atsiradimo istorija.

Galbūt tai, kad Lenkijoje išpopuliarėjo kitas paveikslas, Apvaizdos dėka padėjo nukreipti dėmesį nuo stebuklingojo „Šventojo Atvaizdo“ (kaip jį 1993 m. Vilniuje pavadino Jonas Paulius II), nes tada kitų, realių jo išsaugojimo galimybių nebuvo.

Be to, nemokšiškas konservavimas ir perdažymai ilgiems metams paslėpė meninę šio kūrinio vertę. Vieno iš konservatorių užteptas parafino sluoksnis, nors ir neblogai apsaugojo paveikslą nuo neigiamo drėgmės poveikio, laikui bėgant, pakeitė jo originalias spalvas. 2003 m. atliktus nuodugnų restauravimą ir pašalinus visus perdažymus, paveikslas atgavo aiškią savo paskirties išraišką. Tamsiame fone pasirodantis subtilus Gailestingojo Jėzaus pavidalas besimeldžiančiųjų dėmesį nukreipia į **gailestingumo spindulių šviesą**, išplaukiančią iš ant kryžiaus atvertos Širdies.

Seseriai Faustinai dalyvaujant nutapytas paveikslas
(E.Kazimirovskis, Vilnius, 1934 m.)

Paveikslas nutapytas praėjus 6 metams po
s. Faustinos mirties (A. Hyla, Krokava, 1944 m.)

„Mačiau iš Ostijos išeinančius šiuos du spindulius, kokie yra šiame paveiksle, jie glaudžiai vienas su kitu susijungė, bet nesusimaišė...“

(Dien., 344).

Kai pradėjo kalbėti [kun. Sopočka] apie didžiulį Viešpaties gailingumą, **paveikslas tapo gyva figūra. Ir spinduliai skverbėsi į susirinkusių žmonių širdis, tačiau nevienodai...**“ (Dien., 417).

„Šiandien išvydau Dievo garbę, kuri liejasi iš šio paveikslo. Daugybė sielų patiria malonių, nors garsiai apie jas nekalba. Nors įvairūs yra jo keliai, Dievui per jį teikiama garbė, o šėtono ir blogų žmonių pastangos dūžta ir virsta nieku. Nepaisant šėtono pykčio, Dievo gailingumas triumfuos visame pasaulyje ir bus garbinamas visų sielų“ (Dien., 1789).

„Šiandien mačiau į žemę įsmeigtus du stulpus, labai didelius, vieną iš-meigiau aš, o antrą kitas žmogus, S. M. [Sopočka Mykolas] (...). Šie du stulpai buvo vienas šalia kito prie paveikslo, ir išvydau šį paveikslą, pakabintą ant šių dviejų stulpų, labai aukštai. Akimirksniu ant šių dviejų stulpų atsirado didžiulė šventovė, ir viduje, ir išorėje. Mačiau ranką, baigiančią šią šventovę, bet žmogaus nemačiau. Didžiulė daugybė žmonių buvo lauke ir šventovėje, o iš gailingiausios Jėzaus Širdies išeinančios srovės liejosi ant visų“ (Dien., 1689).

“Kai gavau tą straipsnį apie Dievo gailingumą su tuo paveikslėliu, mane keistai persmelkė Dievo artumas. Kai pasinėriau į dėkojimo malda, staiga išvydau **Viešpatį Jėzų didžiulėje šviesoje, tokį, koks yra nutapytas**, ir prie Jėzaus kojų regėjau tėvą Andraszą ir kun. Sopočką, abu laikė rankose plunksnas, o iš tų plunksnų galųėjo blyksniai ir ugnis lyg žaibai, kurie taikė į didžiulę žmonių minią, kuri bėgdama buvo užspęsta nežinia kur. Vos [žmogus] būdavo paliestas šių spindulių, nususukdavo nuo minios ir tiesė rankas į Jėzų; vieni grįždavo su dideliu džiaugsmu. O kiti su didžiuliu skausmu ir gailėsčiu” (Dien., 675).

Adolfo Hylos nutapytas Gailestingojų Jėzaus paveikslas, be jokios abejonės, labai prisidėjo plėtojant Dievo Gailestingumo kultą. Tai liudija ir per jį gautos malonės. Tačiau jo populiarumas nė kiek nesumenkina pirmojo, Vilniuje nutapyto paveikslo vertės – **juk jis buvo sukurtas tiksliai pagal Viešpaties Jėzaus nurodymus**. Šis paveikslas galiausiai sulaukė jam deramos vietos pagrindiniame Vilniaus Dievo Gailestingumo šventovės altoriuje, kur viešai garbinamas vienuolių seserų ir gausių piligrimų maldomis.

Amžinoji adoracija Dievo Gailestingumo šventovėje Vilniuje
Tiesiogiai: www.gailestingumas.lt

„Pažadu, kad ta siela, kuri garbins šį paveikslą, neprąžus.
Taip pat pažadu jau čia, Žemėje, pergalę prieš priešus,
o ypač mirties valandą“ (Dien., 47).

Fot. Marian Palusziewicz

Iškilminga eisena per Vilniaus gatves su pirmuoju Gailestingajo Jėzaus atvaizdu 2016 m pasibaigus Nacionaliniam gailestingumo suvažiavimui kaip gailestingumo metų šventei.

Lietuvos bažnyčia norėjo ištesėti pažadą ir paprašyti Gailestingajo Jėzaus palaiminti miestą.

„Kai šis paveikslas buvo išstatytas, išvydau gyvą Jėzaus rankos judesį, kuris nubrėžė didžiulį kryžiaus ženklą. Tą pačią dieną vakare (...) išvydau, kaip šis paveikslas slinko virš miesto, o miestas buvo uždengtas tinklais. Kai Jėzus praėjo, perpjovė visus tinklus, o paskui nubrėžė didžiulį švento kryžiaus ženklą ir išnyko“ (Dien., 416).

GAILESTINGOJO JĖZAUS PAVEIKSLAS ISTORIJA

Namas, kuriame buvo tapomas pirmas Gailestingojo Jėzaus paveikslas.

Tolumoje – bažnyčia, sovietų valdžios paversta kalėjimu (veikusiu iki 2008 m.).

1934 m. pradžioje kun. Mykolas Sopočka pavedė nutapyti Gailestingojo Jėzaus paveikslą Vilniaus tapytojui prof. Eugeniušui Kazimirovskiui. Sesuo Faustina visą tą laiką, kol buvo tapomas paveikslas, gyveno Vilniuje ir ateidavo į tapytojo dirbtuves papasakoti jai perduotų detalių, kaip turėtų paveikslas atrodyti. Kunigas Sopočka pats asmeniškai rūpinosi, kad paveikslas būtų tapomas tiksliai pagal sesers nurodymus. Drobę, ant kurios turėjo būti nutapytas paveikslas, jis pritaikė prie anksčiau jam vienos parapijietės padovanotų rėmų. Paveikslas buvo tapomas apie pusę metų ir, kai jau buvo baigtas, kun. Sopočka, norėdamas pats sužinoti, kaip turėtų atrodyti užrašas ant paveikslo, paprašė seserį Faustina, kad ji paklaustų Viešpaties Jėzaus:

„Kartą nuodėmklausys manęs paklausė, kur turi būti šis užrašas, nes visa tai šiame paveiksle netelpa. Atsakiau, kad pasimelsiu ir kitą savaitę atsakysiu. Kai nuėjau nuo klausyklos – eidama pro Švenčiausiąjį Sakramentą – gavau vidinį suvokimą, koks turi būti šis užrašas. Jėzus man priminė, ką sakė pirmą kartą, tai yra kad šie trys žodžiai turi būti matomi. Šie žodžiai yra tokie: Jėzau, pasitikiu tavimi“ (Dien., 327).

Padiktuotą užrašą, esminį šio paveikslo elementą, kun. Sopočka iškalė papildomoje plokštelėje, kurią pritvirtino prie rėmo po paveikslu. Vėliau, laikydamasis aiškaus per seserį Faustina perduoto Viešpaties Jėzaus reikalavimo, kun. Sopočka pradėjo rūpintis, kad paveikslas būtų pakabintas Vilniaus šv. Mykolo bažnyčioje, kur jis pats ėjo rektoriaus pareigas. Ir taip 1937 m. balandžio 4 d., sutikęs Vilniaus metropolitui arkivyskupui Romualdai Jalbžykovskui, ekspertų teigiamai įvertintas, Gailestingojo Išganytojo paveikslas buvo pakabintas šalia pagrindinio altoriaus Šv. Mykolo bažnyčioje, kur tikintieji ištikimai ir deramai jį šlovino ir garbino apie vienuolika metų.

1941 m. gegužės 27 d. metropolito įsakymu sudaryta ekspertų komisija, kurią sudarė meno istorijos profesorius M. Morelovskis, dogmatikos profesorius kun. dr. L. Puchaty ir restauratorius kun. dr. P. Sledzevskis, konstatavo, kad *Paveikslas yra tikras meno kūrinys ir vertingas šiuolaikinės religinės dailės objektas.*

Paveikslas Šventojo
Mykolo bažnyčioje
(1937–1948 m.)

1948 m., kai komunistų valdžia uždarė Šv. Mykolo bažnyčią, paveikslas (be rėmo, prie kurio buvo pritvirtintas užrašas) paslaptimis nelegaliai buvo nupirktas iš lietuvių, šventovės inventorių išgabenančio darbininko. Dvi Dievo gailestingumo garbintojos (lenkė ir lietuvė)¹⁶, puikiai suprasdamos, kas joms gresia, jeigu sužinotų sovietų valdžia, išnešė iš bažnyčios į tūtą suvyniotą paveikslą ir paslėpė jį palėpėje, kad galėtų išlaukti tam tikrą, pavojingiausią laiką.

Paskui jos perdavė paveikslą Šv. Dvasios bažnyčiai, kur buvo deponuotas ir visas kitas likviduotos bažnyčios kilnojamasis turtas. Šv. Dvasios bažnyčios klebonas kun. Janas Ellertas nebuvo suinteresuotas nei saugoti, nei eksponuoti paveikslą – paslėpė jį bažnyčios užnugaryje esančiame archyve. Ir tik 1956 m. kun. Sopočkos bičiulis, iš sovietinio lagerio po kelerių kalėjimo metų į Vilnių sugrįžęs Juzefas Grasevičius¹⁷ (Józef Grasewicz), nutarė surasti paveikslą. Prieš tai jis susisieko su kun. Sopočka, labai išgyvenusiu, kad iki to laiko jam niekaip nepavyko ką nors sužinoti apie Gailestingąją Jėzaus paveikslo likimą.

Kunigas Grasevičius gavo leidimą sugrįžti į dvasiškojo ganytojo darbą Naujojoje Rūdoje. Prieš išvykdamas iš Vilniaus, paprašė Šv. Dvasios bažnyčios kleboną atiduoti paveikslą jo parapijai. Klebonas mielai sutiko. Kun. Grasevičius atsivežė paveikslą į Naująją Rūdą ir pakabino jį bažnyčioje. Tuo tarpu kun. Sopočka svarstė galimybę išgabenti paveikslą į Lenkiją, bet, sužinojęs, kad tai gali būti pavojinga, savo ketinimų atsisakė. Nors daug visokių administravimo permainų būta Naujosios Rūdos bažnyčioje, paveikslas joje kaboją apie trisdešimt metų.

Paveikslas
Naujosios Rūdos
(dabar Baltarusija)
bažnyčioje
(1956-1986 m.)

1970 m. Naujosios Rūdos vietos komunistų valdžia nutarė bažnyčią paversti sandėliu. Visas bažnyčios inventorius buvo pervežtas į kitą parapiją. Aukštai kabantis paveikslas, dėl iš pirmo žvilgsnio banalios priežasties (neturėta pakankamai ilgų kopėčių), liko apleistoje bažnyčioje.

Dėl tokios padėties sunerimęs, bet būdamas Lenkijoje, kun. Sopočka nieko negalėjo padaryti. Kunigas Grasevičius Sopočkos prašymo – perkelti paveikslą į kitą, saugią vietą – irgi negalėjo įvykdyti. Jis pats turėjo palikti parapiją, o nė vienas Baltarusijoje dirbantis kunigas paveikslo priimti neišdrįso. Gailestingą Jėzaus paveikslas ilgiems metams liko apleistoje me-dinėje bažnyčioje ir tik Dievo apvaizdos dėka jis ištvėrė visus pavojingus komunizmo laikus.

Rūpestis dėl paveikslo likimo neapleido kun. Sopočkos iki pat mirties. Jis daugybę kartų siuntė pasitikėjimo kupinus prašymus, kad paveikslas būtų pervežtas į Vilnių. Tačiau prašymas pakabinti paveikslą Vilniuje, Aušros Vartuose, ten, kur pirmą kartą buvo viešai garbinamas, buvo perduotas tik 1982 m., jau po kun. Sopočkos mirties.

Tuometinio Aušros Vartų vikaro kun. Tadeušo Kondrusevičiaus¹⁸ (Tadeusz Kondrusiewicz) nuomone, tai buvo neįmanoma įgyvendinti, todėl jis pasiūlė pakabinti paveikslą Šv. Dvasios bažnyčioje, kur tuo metu klebonavo kun. Aleksandras Kaškevičius (Aleksander Kaszkiewicz). Šis kunigas nors iš pradžių ir nenorėjo, bet galų gale sutiko pakabinti paveikslą. Taigi kun. Grasevičius nutarė pergabenti paveikslą į Vilnių.

Vieną 1986 m. lapkričio naktį, stengiantis, kad komunistai nesusi-domėtų nepaprasta paveikslo kilme, Naujosios Rūdų gyventojams, kurie rinkdavosi melstis į apleistą bažnyčią, nežinant originalo vietoje buvo pakabinta iš anksto paruošta paveikslo kopija. Gailestingosios (Aušros Vartų) Motinos vienuolijos seserims padedant, paveikslas buvo nuimtas, suvyniotas į tūtą ir tą pačią naktį pervežtas į Gardiną, o paskui – į Šv. Dvasios bažnyčią Vilniuje.

Šv. Dvasios bažnyčioje, kun. Kaškevičiaus paliepimu, paveikslas buvo restauruotas – pažeistos vietos buvo padengtos nauju dažų sluoksniu. Ši procedūra gerokai pakeitė Viešpaties Jėzaus veido išvaizdą. Ant paveikslo raudonais dažais užrašyta: JĖZAU, PASITIKIU TAVIMI. Kad paveikslas tilptų į altoriaus nišą, buvo užvyniotas jo apatinis kraštas, o viršuje prilipdyta papildoma dalis.

Tokie pakeitimai nederėjo su pirmine menine prof. Kazimirovskio kompozicija, kurią jis sukūrė drauge su seserimi Faustina ir kunigu Sopočka. Tai buvo brutalus įsikišimas, smarkiai sumenkinęs originalaus kūrinio vertę.

Vilniaus šv. Dvasios bažnyčios šoniniame altoriuje pakabintas paveikslas ilgus metus nekėlė niekieno susidomėjimo: nei piligrimų, nei bažnyčios vyresnybės. Kadangi jam eksponuoti sąlygos buvo netinkamos, įvyko neigiamų faktūros pokyčių. Tik tuometinio Šv. Dvasios bažnyčios klebono kun. Mirosłavo Grabovskio (Mirosław Grabowski) geranoriškumu 2001 m. liepą Gailestingąjo Jėzaus seserų vienuolija galėjo atidaryti Vilniuje naują būstinę ir pradėti globoti tą vienintelį, neįkainojamą Gailestingąjo Jėzaus atvaizdą paveikslą, **kuris buvo sukurtas per Dievo stebuklą – dalyvaujant ir padedant šv. seseriai Faustinei, jos maldoms ir kančioms.**

Paveikslas Vilniaus šv. Dvasios bažnyčioje (1987-2005 m.) prieš restauruojant ir restauravus

Lodzės Dievo gailestingumo garbintojų pasaulietinės grupės pastangomis ir Gailestingojo Jėzaus seserų pasiaukojimu 2003 m. balandį Vilniaus Gailestingojo Jėzaus seserų vienuolyno namų koplyčioje paveikslas buvo iš pagrindų restauruotas*. Nuo paveikslo pašalinti visi nereikalingi užteptų dažų sluoksniai ir dėl drėgmės atsiradusios dėmės, kurias anksčiau buvo bandoma panaikinti cheminėmis priemonėmis. Taip buvo grąžinta pirminė paveikslo forma ir originalus Gailestingojo Jėzaus veido atvaizdas.

Iš pagrindų atnaujintas paveikslas grįžo į Vilniaus lenkų parapijos Šv. Dvasios bažnyčią, kurioje šv. Mišios ir pamaldos laikomos tik lenkų kalba.

Norėdamas sukurti atitinkamas sąlygas individualiai maldos kontempliacijai – Gailestingojo Jėzaus atvaizdui adoruoti – kiekvienam bet kurios tautybės tikinčiajam jam patogiu laiku, Vilniaus metropolitas kard. Audrys Juozas Bačkis nusprendė perkelti Gailestingojo Jėzaus paveikslą į gretimą mažą Šv. Trejybės bažnytelę, rekonstruotą Dievo Gailestingumo šventovę. Šis įvykis žiniasklaidoje sukėlė kontraversiškų diskusijų bangą ir labai gerai pasitarnavo, kad būtų prisimintas pirmojo Gailestingojo Jėzaus paveikslo Vilniuje egzistavimas – jo atsiradimo istorija, kuri prasidėjo nuo išskirtinės Dievo Gailestingumo apraiškos, perduotos per šv. seserį Faustina.

Nuo 2005 m. rugsėjo pirmasis Gailestingojo Jėzaus paveikslas garbinamas Vilniaus Dievo Gailestingumo šventovėje, kur vienuolės seserys ir daugybė piligrimų savo kasdieninėse maldose ir **Išganytojo Šventojo Atvaizdo** adoracija paveda pasaulio likimą Dievo Gailestingumui. Tarnystę per pamaldas Gailestingumo šventovėje Vilniaus metropolitas paskyrė Gailestingojo Jėzaus seserų kongregacijai.

Pal. kun. Mykolo Sopočkos įkurta Gailestingojo Jėzaus seserų kongregacija, kaip atsakas į Viešpaties Jėzaus nurodymą, **Trokštu, kad tokia vienuolija būtų** (*Dien.*, 437) yra daugiatautė, veikli, kontempliuojanti, Gailestingojo Jėzaus kultą skelbianti bendruomenė. Jau keliasdešimt metų seserys ištikimai įgyvendina įkūrėjo joms perduotą charizmą – skelbia pasauliui Dievo Gailestingumo šlovę ir galią.

* Gailestingojo Jėzaus atvaizdo išsaugojimo dokumentai, p. 162–164

Gailestingojų Jėzaus seserų būstinei ir veiklai Vilniaus metropolitas skyrė (2004 m.) du pastatus Rasų g. 4a, anksčiau priklausiusius senajam seserų vizitiečių vienuolynui. Viename tų pastatų dabar įsikūręs vienuolynas, kitame – Palaimintojo Mykolo Sopočkos palaikomosios slaugos namai vėžinių ligų išstikties ligoniams. Nuniokoti pastatai atnaujinti ir pritaikyti vienuolyno ir slaugos veiklai įvairių šalių geradarių skirtomis aukomis.

Gailestingojų Jėzaus seserys ne tik patarnauja per pamaldas Dievo Gailestingumo šventovėje, bet nuo 2008 m. užsiima Vilniuje ir ligonių slaugymu – lanko ir padeda jiems jų namuose.

Slaugos namai
ir Gailestingųjų
Jėzaus seserų
vienuolyno
namai,
Vilnius,
Rasų g. 4a

2012 m. birželio 6 d. iškilmingai pašventinti pirmieji Lietuvoje palaikomosios slaugos namai. Vilniaus metropolitas kard. Audrys Juozas Bačkis savo išanginėje kalboje atkreipė dėmesį į ypatingą vietą – **Dievo Gailestingumo kulto atsiradimo lopšį**, kurie prisidėjo prie atminimo įamžinimo vietos, kurioje tarpukariu gyveno kun. Sopočka, dvasinis sesers Faustinos tėvas, taip pat ir tapytojas E. Kazimirovskis, nutapęs Gailestingojo Jėzaus atvaizdą pagal sesers Faustinos nurodymus. Dabar toje patalpoje, kur 1934-aisiais apie pusę metų buvo tapomas paveikslas, yra Gailestingojo Jėzaus seserų vienuolyno piligrimų lankoma koplyčia.

Vilniaus Gailestingojo Jėzaus seserų kongregacijos vienuolių namų koplyčia

Šių iškilmių proga popiežius Benediktas XVI atsiuntė laišką-palaiminimą Vilniaus metropolitui.

„...Tikėjimas būsimuoju nemirtingumu ir viltis prisikelti iš numirusiųjų visai kita šviesa nušviečia kančios ir mirties paslaptį ir pažadina neįtikėtinas tikinčiojo galias pasitikėti tik Dievu. Jo Šventenybė, meldamas gausių Šventosios Dvasios dovanų Gailestingojo Jėzaus seserims, gimstančios struktūros personalui bei savanoriams, ir tikėdamasis, kad ši, Kristus Gerojo Ganytojo pavyzdžiu sekanti, Mergelės Marijos užtarimą turinti veikla bus vaisinga, su didžiuliu džiaugsmu suteikia Jūsų Eminencijai, seserims vienuolėms, **o ypač visiems ligoniams ir jų šeimoms, Apaštališkąjį Palaiminimą...**“

Kai 1947 m. kunigas Mykolas Sopočka buvo priverstas palikti Vilnių, tikriausiai net nenujautė, kad kada nors šioje vietoje veikla, žodis ir malda įgyvendins gailestingumą.

*...kad Dievas trokšta,
jog būtų tokia vienuolija,
kuri skelbtų Dievo gailestingumą pasauliui
ir išprašytų jo pasauliui (Dien., 436).*

IV SKYRIUS

GAILESTINGOJO JĖZAUS SESERŲ KONGREGACIJA

- FAUSTINIEČIŲ

Vilnius, 1935 m. birželio 29-oji

„Kai kalbėjau su savo sielos vadovu apie įvairius dalykus, kurių Viešpats iš manęs norėjo, maniau, jog man atsakys, kad šių dalykų įvykdyti nepajėgsiu ir kad Viešpats Jėzus tokių varganų sielų, kokias aš esu, nenaudoja jokiems darbams, kuriuos nori atlikti. Tačiau išgirdau šiuos žodžius, kad kaip tik Dievas dažniausiai tokias sielas pasirenka įgyvendinti savo ketinimus. Vis dėlto šis kunigas yra vedamas Šventosios Dvasios, perprato mano sielos paslaptį ir slapčiausias paslaptis, kurios buvo tarp manęs ir Dievo, apie kurias jam dar niekada nekalbėjau, o nekalbėjau dėl to, kad pati jų gerai nesupratau ir Viešpats man aiškiai nenurodė, kad apie tai pasakyčiau. Ši paslaptis yra tokia, kad Dievas trokšta, jog būtų tokia vienuolija, kuri skelbtų Dievo gailestingumą pasauliui ir išprašytų jo pasauliui.

Kai šis kunigas manęs paklausė, ar neturėjau tokių įkvėpimų, atsakiau, kad aiškių nurodymų neturėjau, tačiau akimirksniu į mano sielą prasišverbė kažkokias šviesas ir man atėjo suvokimas, kad Viešpats kalba per jį; veltui gyniausi, kad negavau aiškaus nurodymo, nes pokalbiui baigiantis išvydau tarpduryje Viešpatį Jėzų, tokį, koks nutapytas šiame paveiksle, ir Jis man pasakė: **Trokštu, kad tokia vienuolija būtų.**

(...) Kitą dieną per šv. Mišias išvydau neapsakomai gražų Jėzų. Pasakė man, kad trokšta, jog ši vienuolija būtų kuo greičiau įkurta – ir tu joje gyvensi kartu su savo bendražygėmis. Mano Dvasia bus jūsų gyvenimo regula. Jūsų gyvenimas turi lygiuotis į mane, nuo prakartėlės iki pat mirties ant kryžiaus. Įsigilink į mano paslaptis ir pažinsi mano gailestingumo kūriniams gelmes bei neišmatuojamą mano gerumą – ir leisi jį pažinti pasauliui. Per maldą būsi tarpininkė tarp dangaus ir Žemės.

Tada buvo laikas priimti šv. Komuniją, Jėzus išnyko, bet mačiau didžiulę šviesą. Tada išgirdau šiuos žodžius: Teikiame tau savo palaiminimą...“

(Dien., 436-439).

„... regėjau koplytėlę, o joje šešias seseris, priimančias šv. Komuniją, kurią teikė mūsų nuodėmklausys, vilkintis kamžą ir stulą. Toje koplyčioje nebuvo nei papuošimų, nei klauptų; po šv. Komunijos išvydau Viešpatį Jėzų tokį, koks yra tame paveiksle. Jėzus ėjo, ir sušukau: Kaip gali, Viešpatie, praeiti ir nieko man nesakyti? Aš viena be Tavęs nieko nepadarysiu, **privalai likti su manimi ir laimink mane, ir tą vienuoliją, ir mano Tėvynę.** Jėzus padarė kryžiaus ženklą ir tarė: Nieko nebijok, aš visada esu su tavimi“ (Dien., 613).

„O mano Jėzau, aš be galo džiaugiuosi tuo, kad užtikrinai mane, jog ši vienuolija bus. (...) ir matau, kokią didelę garbę ji teiks Dievui; bus šios svarbiausios Dievo savybės, tai yra Dievo gailestingumo, atspindys. Nepaliaujamai mels Dievo gailestingumo sau ir visam pasauliui, o bet koks gailestingumo darbas plauks iš Dievo meilės, kurios jos bus kupinos. Šią svarbią Dievo savybę jos stengsis įgyti ir ja gyventi, ir stengsis, kad kiti ją pažintų ir pasitikėtų Dievo gerumu“ (Dien., 664).

„Atiduodu tavo globai du brangiausias savo širdies perlus, o tai yra kunigų sielos ir vienuolių sielos, už juos ypač melsiesi, jūsų susinaikinimas bus jų stiprybė. Maldas, pasninkus, apsimarinimus, darbus ir visus kentėjimus jungsi su mano malda, pasninku, apsimarinimu, darbu, kančia, o tada tai turės galią mano Tėvo akivaizdoje.

(...) įsigilink į mano neturto dvasią ir viską sutvarkyk taip, kad net didžiausi skurdžiai neturėtų tau ko pavydėti. Aš esu ne rūmuose ir nuostabiuose statiniuose, o tyroje ir nuolankioje širdyje“ (Dien., 531-532).

„Šiandien Viešpats leido man dvasioje pažinti Dievo Gailestingumo vienuolyną; mačiau jame didelę dvasią, bet viskas skurdu ir labai kuklu. O mano Jėzau, leidi man dvasiškai bendrauti su šiomis sieloms, o mano koja ten gali neįžengti, bet tebūnie palaimintas Tavo vardas ir tebūnie, kaip nusprendei“ (Dien., 892).

Per paskutiniąsias dvi savaites prieš sesers Faustinos mirtį kunigas Sopočka du kartus susitiko su ja Krokuvoje. Tų susitikimų metu jis išklau-
sė paskutinius sesers nurodymus ir gavo iš **jos testamentą, kurį įvykdė po jos mirties.**

Iš kun. M. Sopočkos „Dienoraščio“:

„Šią savaitę ją aplankiau ir, tarp kitko, kalbėjomės apie vienuoliją, kurią ji norėjo įsteigti, bet dabar, suvokdama, kad miršta, suabejojo, ar tik visa tai nebuvo vien iliuzija, ir galbūt visi kiti dalykai, apie kuriuos man pasakojo, buvo tik iliuzija. Sesuo Faustina pažadėjo, kad melsdamasi pakalbės apie visa tai su Viešpačiu Jėzumi.

Kitą dieną, kai aukojau už seserį Faustina šv. Mišias, atėjo į galvą mintis, kad ji tik nurodė, **bet pati negalėjo nutapyti paveikslu**, taip ir dabar ji tik nupasakoja, **kaip turėtų atrodyti nauja kongregacija**, bet pati negali jos įsteigti. O kad vis ragina tai daryti, reiškia, kad kaip tik šiais ateinančiais baisiais laikais tokia nauja vienuolija yra būtina. Kai vėl ją aplankiau ligoninėje ir paklausiau, ar turėtų ką nors pasakyti šia tema, atsakė, kad jai jau nieko nereikia sakyti, nes jau Viešpats Jėzus per šv. Mišias man viską apreiškė.

Kai išvykdamas nuėjau su ja atsisveikinti, ji pasakė tris svarbius dalykus:

I. Privalau nuolatos skleisti Dievo gailestingumo kultą ir stengtis, kad pirmas sekmadienis po Velykų būtų paskelbtas Gailestingumo švente. Niekada negaliu pasakyti, kad pakankamai padariau. Kad ir kiek rūpesčių užgriūtų, kad ir atrodytų, jog ir pats Dievas to nenori, negalima pavargti. Nes Dievo gailestingumo slėpinys yra neišsemiamas, ir mums nepakaks gyvenimo tam, kad deramai jį šlovintume. Pasaulis jau ilgai neegzistuos ir Dievas prieš jo pabaigą nori suteikti žmonėms malonių, kad niekas per paskutinįjį teismą nesiteisintų, jog nežinojo apie Dievo gerumą ir negirdėjo apie Jo gailestingumą.

II. Verčiau būti abejingam kongregacijos reikalams, nes visa tai prasidės nuo mažų, nereikšmingų dalykų, ir iniciatyvą parodys kiti žmonės. (...) Dievas pats atves asmenį ir jis turės tam tikrų ženklų, iš kurių bus aišku, kad tai tas asmuo.

III. Šie reikalai ir ši veikla reikalauja grynojo pasiaukojimo. Ne savęs reikia ieškoti, o tik šlovinti Dievą ir siekti išganymo artimui savo. (...) Jeigu įsikurtų vienuolija, ne pačiam ja užsiimti, o leisti kitiems, būti pasirengusiam susidurti su didžiausiais sunkumais ir visiška vienatve, neviltimi, nedėkingumu ir persekiojimu. (...) Kai po akimirkos vėl sugrįžau į jos celę, norėdamas padovanoti kelis paveikslėlius, radau ją nušvitusią, paskendusią maldoje, tarsi ji būtų nežemiška būtybė. Širdį man suspaudė skausmas ir kartėlis, kad turiu atsisveikinti su šia nepaprasta asmenybe, kad dabar jaučiuosi toks labai visų apleistas. Bet suvokiau, kad kaip tik aš pats dabar privalau pasitikėti Dievo gailestingumu“.

Kunigas Mykolas Sopočka liko ištikimas mirties patale gulinčios sesers Faustinos jam pasakytiems žodžiams ir kantriai laukė Dievo valios ženklų.

1939 m. prasidėjo Antrasis pasaulinis karas. Tais žiauriais metais kunigas Sopočka darė viską, kas įmanoma, kad tik galėtų kuo daugiau kalbėti žmonėms apie Dievo gailestingumą. Jo namuose vykdavo Katalikiškos inteligentijos sąjungos ir Marijonų religinės seserijos susirinkimai. Šiose sueigose išsiskyrė Vilniaus Stepono Batoro universiteto klasikinės filologijos absolventė Jadvyga Osinska (Jadwiga Osieńska). Vieną dieną ji prisipažino kunigui Sopočkai, kad žada pasišvęsti vien tik Dievo tarnystei, bet negali rasti sau tinkamos vienuolijos. Ji paprašė pagalbos ir maldų už ją, pridurdama, kad turi kelias, panašiai mąstančias drauges.

Kunigas Sopočka pasiūlė jai išvykti atostogų pas pasaulietes Angelų seseris Pričiūnuose, tam, kad geriau susipažintų su gyvenimo vienuolyne taisyklėmis. Sugrįžusi po jų Jadvyga Osinska pareiškė nutarusi *pasišvęsti tarnauti Gailestingiausiajam Išganytojui ir įsteigti naują kongregaciją ar kokią kitą bendruomenę, kurios tikslas būtų garbinti Dievą ir Jo nesibai-giantį gailestingumą*, ir kartu norinti duoti asmeninius įžadus. 1941 m. spalio 15 d. (praėjus trejiems metams po sesers Faustinos mirties) duodama įžadus ji, žavėdamasi seserimi Faustina ir jos atminimo vardan, pasirinko vienuoliškąjį Faustinos vardą – tapo pirmąja faustiniete.

1941 m. lapkritį iš kun. Sopočkos vadovaujamos grupės išsiskyrė dar viena kandidatė – Izabelė Naborovska (Izabela Naborowska) (ses. Benigna). Vėliau, 1942 m. sausio 26 d., prie jų prisijungė naujos narės: Liudmila Roško (Ludmiła Roszko), Zofija Komorovska (Zofia Komorowska), Adelė Alibekov (Adela Alibekow) ir Jadvyga Malkevičuvna (Jadwiga Malkiewiczówna). Taigi susikūrė „pirmasis šešetukas“. Kunigas Sopočka visoms joms suteikė vienuolių vardus. Parašė atitinkamas taisykles ir nurodė, kokie turėtų būti kiekvienos savaitės vidinio gyvenimo pokalbiai. Šešių besiformuojančios vienuolijos kandidačių ugdomieji susitikimai vyko kunigo Sopočkos bute. Gyvenimą bendruomenėje seserys planavo pradėti pasibaigus karui.

Karo okupacijos metais vokiečiai organizavo plačią, prieš dvasininkus nukreiptą akciją. 1942 m. kovo 3 d. jie suėmė dvasinės seminarijos profesorius, alumnus ir beveik visus Vilniuje dirbančius kunigus. Ir kunigo Sopočkos bute jie paspendė spąstus. Tačiau laiku perspėtas kunigas persirengęs paliko Vilnių ir sugebėjo pasitraukti į už 4 km nuo Vilniaus esantį seserų uršuliečių vienuolyną Juodšiliuose, kuriame, dirbdamas dailidės darbus, slapstėsi dvejus su puse metų. Su mieste likusiomis seserimis jis susirašinėjo laiškais, o kartais, viena iš jų, laikydamasi visų atsargumo priemonių, aplankydavo jį ir dažniausiai tai būdavo Faustina Osinska.

Seserys, nusprendusios savo gyvenimą pašvęsti tarnystei Dievui, kiekvienos savaitės nurodytą pokalbių dieną susitikinėdavo Vilniuje su kun. prelatu Žebrovskiu (Żebrowski), kuris, kun. Sopočkos prašymu, buvo tapęs jų dvasiniu globėju. 1942 m. balandžio 11-ąją, Gailestingumo šventės išvakarėse, pirmosios šešios kandidatės davė laikinuosius vienuolių įžadus ir, nors ir toliau pasiliko gyventi savo šeimose, jų gyvenimas ėmė tekėti vienuolijai būdingu ritmu. Kunigui Sopočkai tai buvo laukiamas Dievo apvaizdos ženklas.

Ištrauka iš kun. Sopočkos laiško, rašyto Juodšiliuose:

„Brangios seserys, linkiu Jums ypatingos Dievo gailestingumo malonės, apsiareiškusios per Jūsų pašaukimus, nes Jūs esate Jėzaus Širdies išrinktosios, būsimojo vienuolyno kolonos, Dievo paslapčių patikėtinės, Jūs per pastaruosius penkerius metus buvote trokštamos ir išmelstos kiekvienos dienos šv. Mišiose“.

Kunigui Sopočkaitis grįžus į Vilnių (1944 m. rugpjūčio 19 d.) seserys manė, kad reikėtų atnaujinti įžadus. Taigi 1944 m. lapkričio 9 d. kunigas Sopočka su „pirmuoju šešetuku“ pradėjo rekolekcijas – jos buvo tiesioginis pasirengimas lapkričio 16 d. numatytai įžadų atnaujinimo ceremonijai.

Kunigas Sopočkos „Prisiminimai“:

„Po rekolekcijų, nurodytą dieną, tamsų rytmetį, nes dar galiojo policijos valanda, iš įvairių miesto pusių į priemiestį, į Užupyje esančią seserų karmeličių koplyčią, atvyksta šešios panelės ir, tvyrant katakombų aplinkai, išklause šv. Mišių, penktą valandą duoda paprastus asmeninius įžadus ištikimai tarnauti Gailestingiausiajam Išganytojui ir Jo Gailestingajai Motinai.

Žodžiais neįmanoma nusakyti tos džiaugsmingos Kristaus numylėtines apėmusios nuotaikos, kuri buvo jaučiama per kuklias, svetingų seserų karmeličių vienuolyno priegose parengtas vaišes. Kokios jos buvo laimingos, nepaisant įvairiausių trūkumų, kokios turtingos, nepaisant visur tvyrančio skurdo, kokios drąsios ir pasitikėjimo kupinos, nepaisant kiekviename žingsnyje jų tykančių pavojų“.

Šiame vienuolyne naujosios kongregacijos seserys davė pirmuosius vienuoliškus įžadus.
Vilnius, Karmelis, Paplaujos g. 29

1945 m., pasibaigus karui, kai Lietuva buvo prijungta prie Sovietų Sąjungos, prasidėjo masiškas lenkų perkėlimas iš Vilniaus ir jo apylinkių į Lenkiją. Vilnių palikti buvo priverstas ir arkivyskupas Jalbżykovskis (Jałbrzykowski) su visa vyskupija ir dvasine seminarija. Į Lenkiją išvyko ir trys seserys, todėl 1945 m. lapkričio 16 d. savo įžadus atnaujino tik likusios seserys. Seserys svajojo apie gyvenimą vienuolyne, troško surasti kad ir labai kuklias patalpas, kuriose kartu galėtų šlovinti Gailestingąjį Dievą. Kadangi tuo metu Vilniuje tai nebuvo įmanoma, todėl ir likusios seserys nutarė taip pat išvykti į Lenkiją. 1946 m. rugpjūčio 24 d. jos paskutinį kartą aplankė kunigą Sopočką, prašydamos jo palaiminimo ir nuorodų naujam gyvenimui.

Sesers Benignos „Dienoraštis“:

„Mūsų transportas tylutėliai išvažiavo iš Vilniaus. Vienas mūsų gyvenimo skyrius baigtas, vykstame į naują gyvenimą tam, kad vykdytume valią To, kuris mus pasirinko...“

Atvykusios į Lenkiją, 1946 m. lapkričio 16 d. šešios seserys susitiko Poznanėje, kad atnaujintų įžadus. Šv. Mišias aukojo jėzuitas tėvas Vladislavas Sivekas¹⁹ (Władysław Siwek). Tada seserys nusprendė, kaip jos tikrovėje įgyvendins Dievo gailestingumo idėją. Vienos nutarė suorganizuoti vienuolijos gyvenimą, kitos – įkurti pasaulietinį institutą, o dar kitos, atsakingos už savo šeimas, nusprendė, nors ir gyvendamos pasaulietinį gyvenimą, nenutraukti dvasinių saitų su likusiomis seserimis. Toku būdu prasidėjo trys pašaukimo būdai, apie kuriuos kalbėjo sesuo Faustina.

Seserys Faustina Osinska ir Benigna Naborovska, norėdamos pradėti gyvenimą vienuoliškoje bendrijoje, privalėjo kreiptis į kurį nors vyskupą su prašymu jo vyskupijoje įsteigti vienuolyną. Šį reikalą išspręsti joms padėjo jėzuitas tėvas Vladislavas Vantuchovskis²⁰ (Władysław Wantuchowski), kuris, joms atvykus į Lenkiją, tapo jų dvasiniu tėvu. Jis kreipėsi į Gožuvo vyskupijos administratorių, prašydamas leisti seserims įsikurti šioje vyskupijoje ir priskirti joms tam tikras pareigas bažnyčioje. Administruojantis kunigas palankiai išsprendė šį prašymą ir, tarp kitko, pasiūlė joms Myslibužo parapiją.

Ištraukos iš sesers Faustinos Osinskos „Dienoraščio“, kuriuose aprašomas pirmasis seserų apsilankymas Myslibužė:

„Gražioje vietovėje įsikūręs Myslibužas²¹. (...) kairėje pusėje tyvuliuoja didžiulis ežeras, kurio paviršius bundančio ryto rūkuose spindi tarsi metalinis. (...) Kiek buvo džiaugsmo, kai išvydome dar užrakintus mažos bažnytėlės vartus ir dviejų aukštų namą su veranda ir iškaba „Caritas“. Apsidairę suvokėme, kad tai išsvajotoji vieta vienuolynui, ir tyliai atsidusome pagalvoję, kaip būtų puiku, jeigu galėtumėme čia apsigyventi. (...) daug žalumos, darželių, tylus, ramus žemės kampelis su vienuolyno namais. Dėkojome Dievui, į šią tylą, į šią ramybę mus atvedusiam...“

Sesers Benignos „Dienoraštis“:

„1947 m. rugpjūčio 25 d. 8 val. ryto jau esame Myslibužė. Sesers Faustinos gimimo dieną Viešpats Jėzus išrinko mūsų bendruomenės susikūrimo diena. (...) Taigi jau esame Myslibužė mažame šv. Juozapo namelyje – mūsų vienuoliškojo gyvenimo lopšyje. Atvykome čia keistų atsitiktinumų vedamos, o iš tikrųjų – tokia buvo Aukščiausiojo valia sesers Faustinos dieną. Nesugebame išsakyti mūsų laimės, ir nors viskas čia dar tik laikinai įrengta, mūsų džiaugsmui nėra ribų. (...) Čia, šiame mažame namelyje, gailėstingas Karalius yra savo namuose. Čia viskas Jam skirta. Būk pašlovintas, Gailėstingasis Jėzau“.

Seserys Faustina ir Benigna
– pirmosios naujosios
kongregacijos motinos

Po daugybės pastangų (tai buvo komunizmo laikai), 1947 m. rugpjūčio 25 d. seserys Faustina ir Benigna prie parapijinės Myslibužo bažnyčios, Gožuvo apaštališkojo vyskupijos administratoriaus kun. Edmundo Novickio²² (Edmund Nowicki) skirtose patalpose, pradėjo vienuoliškąjį gyvenimą. Apie tai jos pranešė kunigui Sopočkai, kuris, arkivyskupo Jalbzykovskio kvietimu, kartu su paskutiniu persikėlėlių iš Lietuvos transportu atvažiavo į Lenkiją ir apsistojo Balstogėje.

Balstogėje kunigas Sopočka dirbo ir atliko ganytojiškus patarnavimus iki gyvenimo pabaigos (apie 30 metų). Visą tą laiką jis palaikė ryšius su Myslibuže įsikūrusiomis seserimis – rūpinosi dvasiniu ir materialiu naujai įkurtos kongregacijos vystymusi.

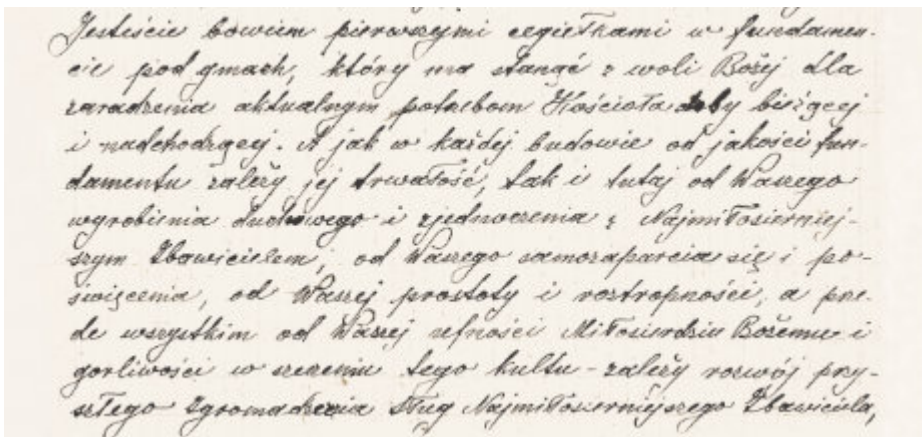
Taip pat ir tėvas jėzuitas Juzefas Andrašas (Józef Andrasz) sesers Faustinos nuodėmklausys iš Krokuvos, keletą metų palaikė ryšius su naujuoju vienuolynu, negailėdamas patarimų ir jį dvasiškai palaikydamas.

Ištraukos iš kunigo Sopočkos 1947 m. lapkričio 12 d. laiško Myslibuže besikuriančiai seserų bendruomenei:

„Jėzau, pasitikiu Tavimi! Gerbiamos Ponios ir Maloningosios Seserys, (...) Prieš trejus metus Vilniuje, seserų karmeličių koplyčioje, Jūs davėte įžadus, toje koplyčioje, kurią savo regėjimuose matė ir išsamiai aprašė šv. dvasios kupina šviesaus atminimo sesuo Faustina. Tie įžadai buvo duoti katakombų dvasioje; ėjote naktį tamsiomis gatvėmis, kiekviename žingsnyje jums grėse pavojus būti sulaikytoms, netgi ir pamaldų metu tvyrojo nerimas, kad kas nors iš šalies nepamatytų, neišduotų, nepaskųstų.

(...) Norėčiau, kad kiekviena Jūsų taptų šventąja ne pagal vieną ir tą patį šabloną, bet kiekviena individualiai pagal savo įgimus ir įgytus teigiamus sugebėjimus ir Dievo malones, kurių Gailestingiausiasis Išganytojas gausiai teikia kiekvienai pagal jos sielos poreikius. To meldžiu kiekvienų šv. Mišių metu kiekvienai, kurią pažįstu, ir toms, kurių galbūt dar nepažįstu, ir už visas kartu meldžiuosi, už Gailestingiausiojo Išganytojo numylėtines, Jo Gailestingumo slėpinio patikėtines ir Jo vynuogyno darbininkes.

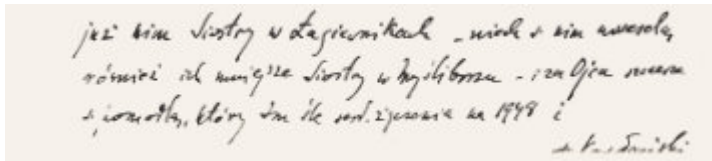
(...) Jūs esate pirmieji didžiųjų rūmų pamatų akmenėliai, rūmų, kurie Dievo valia turi iškilti tam, kad patenkintų šių ir ateinančių dienų Bažnyčios poreikius. O pastato tvirtumas, kaip ir kiekvienose statybose, priklauso nuo jo pamatų kokybės, taigi nuo Jūsų dvasinio įdirbio ir susivienijimo su Gailestingiausioju Išganytoju, nuo Jūsų užsispyrimo ir pasiaukojimo, nuo Jūsų paprastumo ir išmintingumo, bet visų pirma nuo Jūsų pasitikėjimo Dievo Gailestingumu ir nuo Jūsų uolumo platinant šį kultą priklausys būsimosios Gailestingiausiojo Išganytojo tarnaičių bendruomenės augimas“.

Ištraukos iš tėvo Juzefo Andrašo SJ laiškų naujosios vienuoliškos bendruomenės Myslibuže seserims:

Krokuva, 1948 m. sausio 7 d. (atvirlaiškis)

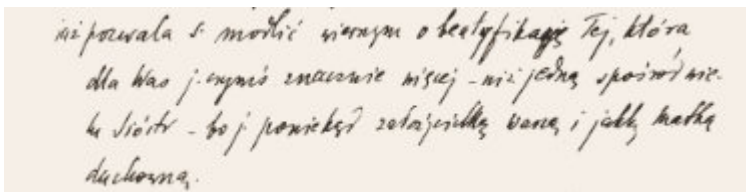
„Žinau, kad Jus, Brangiosios Seserys – džiugina viskas, kas susiję su Dievo Gailestingumo pamaldų plėtojimu. Štai gražus iš Amerikos gautas pavyzdys. Juo jau apsidžiaugė Lagevnikų seserys, tegul juo taip pat pasidžiaugia ir mažesniosios Myslibužo seserys – ir už Tėvą, kuris joms siunčia širdingus linkėjimus 1948-iesiems ir + Kunigiškiems metams“, širdingai pasimeldžia.

jeżeli wam listy w Łagiewnikach - miękki i z wielką radością, również ich w Myslibużu - i z wielką radością i powołaniem, który ma być w 1948 r.
J. Andraś SJ

Krokuva, 1948 m. spalio 8 d.

„... Žinau, kad Jus labai domina visa, kas susiję su Dievo gailestingumu ir Tai, kurią Jėzaus gerumas teikėsi pašaukti šiam darbui. Manau, kad ir kunigas Sopočka Jums nepagaili naujienų. Džiaugiasi Gailestingosios Dievo Motinos seserų kongregacijos vienuolių širdys, kai vienos iš seserų – „kandidatės“ beatifikacijai – veidas žvelgia nuo skrajutės, bet manau, kad ne mažiau Dievo Gailestingumo tarnaitės džiūgaus žinodamos, kad ta skrajutė – tai įrodymas, jog Bažnyčios vadovybė jau leidžia tikintiesiems melsti beatifikacijos Tai, kuri Jums yra kažkas daug daugiau negu kad viena iš daugelio Seserų – nes juk ji yra Jūsų steigėja ir tarsi dvasios motina. Gera linkintis tėvas J. Andrašas SJ“.

nie powala i modlić się o beatyfikację Tej, która dla Was jest tym, co najważniejsze - nie jedyną siostrą, ale i siostrę - bo ję powołanie zatajać nie wolno, i ję kochać duchowo.

Zakopanė, 1950 m. gruodžio 29 d.

„Brangi Sese Benigna, Neklysti rašydama, kad Jūsų reikalas yra man artimas ir brangus. Jo ištakas Gailestingasis Jėzus mažą dalelę ir man buvo patikėjęs – mano žodžiais Jis panorėjo perduoti daug šviesos Tai, kurią laikote savo dvasine įkūrėja... Gera linkintis tėvas J. Andrašas SJ“.

Seserų Bendruomenė, savo vienuoliškąją formaciją pradėjusi 1955 m. rugpjūčio 2 d., Dievo gailingumo tarnaičių vardu, buvo patvirtinta pagal vyskupijos teisės aktus kaip Gailingingojo Atpirkėjo Jėzaus Kristaus seserų kongregacija. Anais laikais pirminis pavadinimas negalėjo būti suteiktas, nes tuo metu kaip tik vyko teologiniai, su Dievo gailingumo kulto naujomis formomis susiję ginčai. (žr. 66 p.)

1955 m. rugpjūčio 21 d. šios kongregacijos pirmosios seserys davė savo amžinuosius įžadus. Dalyvaujant kunigui Mykolui Sopočkai, juos priėmė kunigas prelatas Zygmuntas Šelionžekas (Zygmunt Szelażek)²³. Šių iškilmių proga tėvas Juzefas Andrašas SJ atsiuntė seserims sveikinimus ir šv. sesers Faustinos dienoraščio tekstų fragmentus, susijusius su naująja vienuolija. Iki to laiko nė viena iš seserų nebuvo susipažinusi su šiuo tekstu, nes dienoraštis buvo seserų "Magdaliečių" saugomas Krokuvoje.

1955 m. rugpjūčio 6 d. seserys apsivilko baltus vienuoliškus abitus, kurie vėliau kurijos sprendimu buvo pakeisti juodais.

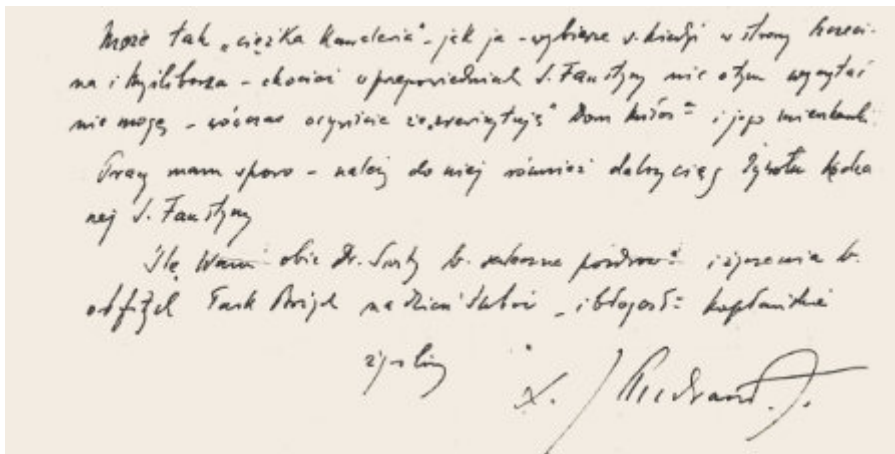
Ištrauka iš tėvo Juzefo Andrašo SJ laiško: Rabka, 1955 m. rugpjūčio 8 d.

„Brangi Seserie Benigna,

(...) Manau, kad mano laiškas dar suspės iki Ėmimo į dangų šventės, taigi šią dieną širdingai sveikinu abi seseris – Benigną ir Faustina, – kad Gailestingasis Jėzus leido joms pirmosioms, davus amžinuosius įžadus, pasišvęsti visiškai tarnystei Jo Vienuolijoje, su didele meile pasiaukoti šios Vienuolijos dvasioje, Vienuolijos, kuri turi išmelsti kuo gausesnės Dievo gailestingumo apraiškas šiam blogam, apakusiam ir nelaimingam šių dienų pasauliui.

Brangios Seserys, labai stipriai prašysiu Jums Švenčiausiosios Motinos globos didžiojo Jos triumfo dieną, kad Ji, Sumanioji Mergelė, Išminties Sostas, daug, labai daug šviesos Jums atsiųstų, nes juk visų pirma Jūs, Brangios seserys, privalote formuoti šią vienuoliją. Jūs esate jos tradicijų pradininkės, Jūs formuojate vidinį uolumą ir išorinius užmojus. Tegul šią nepaprastai gražią dieną dangus praskaidrina Jūsų gyvenimą savo Jūsų širdis pralinksminančiomis šypsenomis ir suteikia stiprių malonių, privalančių statyti didelius rūmus. Didžiai gerbiamam O. Vantuchovskiui, kurį Apvaizda taip maloningai susiejo su Gailestingumo darbais ir kuris taip noriai pasišvenčia Jūsų vienuolijai, siunčiu „plurimam salutem in SSCorde Jesu“. Gal tokia „sunkioji kavalerija“ kaip aš, kada nors išsiruoš į Ščecino ir Myslibužo pusę – nors Faustinos pranašystėse nieko tokio negaliu išskaityti – tada, žinoma, būtinai aplankysiu Gailestingumo namus ir jų gyventojas, kaip kad ir garbųjį kunigą kleboną, kuris mane Krokuvoje teikėsi maloniai aplankyti.

Daug turiu darbų, tarp jų yra ir tolimesnis mylimos Sesers Faustinos gyvenimo studijavimas. Siunčiu Jums abiem, Brangios seserys, labai širdingus linkėjimus, linkiu gausių Dievo malonių įžadų dieną ir siunčiu savo kunigiškąjį palaiminimą. Gera linkintis tėvas J. Andrašas SJ.“

Wszystko tak, co się ka kancelaria - jak ja - wchodze w dni i w strony kancelaria i kancelaria - chowiacie uproszenie i Faustyn nie otym wyzycie nie moze - wicowaz oryginalnie co, co wyzycie i dom klon - i japo wicowaz. Draz mam spow - walcz do niej wicowaz daly co wy izyeta klon nej i Faustyn. Ite wam - obie dr. Stry b. walcze podroz - i wyzycie b. odzyciel Frank Strijel na dzien i klon - i blogos - klon i klon. 2/10/55 J. Andraś SJ.

Viešpaties Jėzaus žodžiai, sesers Faustinos „Dienoraštyje“ apibūdinantys naujos vienuolijos tikslą ir dvasingumą.

„...išvydau neapsakomai gražų Jėzų. Pasakė man, kad trokšta, jog ši vienuolija būtų kuo greičiau įkurta – ir tu joje gyvensi kartu su savo bendražygėmis. Mano Dvasia bus jūsų gyvenimo regula. Jūsų gyvenimas turi lygiuotis į mane, nuo prakartėlės iki pat mirties ant kryžiaus. Įsigilink į mano paslaptis ir pažinsi mano gailestingumo kūriniams gelmes bei neišmatuojamą mano gerumą – ir leisi jį pažinti pasauliui. Per malda būsi tarpininkė tarp dangaus ir Žemės“ (Dien., 438).

„Tavo ir tavo bendražygių tikslas yra kuo glaudžiau vienyti su manimi per meilę, vienysi Žemę ir dangų, švelninsi teisingą Dievo rūstybę ir melsi gailestingumo pasauliui. Atiduodu tavo globai du brangiausias savo širdies perlas, o tai yra kunigų sielos ir vienuolių sielos, už juos ypač melsiesi, jūsų susinaikinimas bus jų stiprybė“ (Dien., 531).

Vienuolyno „Dienoraštyje“ aprašytas pirmasis kunigo Mykolo Sopočkos apsilankymas pas seseris Myslibužę:

„Ėjo 1947 metai. Myslibužo geležinkelio stotyje sunkiai pūškuodamas sustojo traukinys. Išlipo keletas asmenų, tarp kurių galima buvo pastebėti šiek tiek sulinkusią 59-erių, išblukusią sutana vilkinčio kunigo figūrą. Pro akinius švietė jo įdėmios mėlynos akys. Giliu žvilgsniu jis nužvelgė jį pasitinkančias pažįstamas seseris. Iš karto po labai greitų ir saikingų pasisveikinimo gestų jis paklausė: „Ar šalia seserų vienuolyno yra maža bažnyčia?“ – „Taip, Tėve“, – atsakė jos nustebusios.

„O ar toje bažnyčioje yra vitražas?“ – „Taip, Tėve. O iš kur Tėvas žino?“ – „Prašau mane ten dabar nuvesti.“ Kunigas profesorius žingsniavo sparčiai, nekreipdamas dėmesio nei į praeivius, nei į gatves. Įžengęs pro vartus į sodą, nuėjo į bažnyčią ir ilgą laiką liko šventovės viduje vienas su užrašais sesers, kuri, jo giliu įsitikinimu, buvo šventa. Atsiklaupė ir, žvelgdamas į langą su truputėlį suskilusiu vitražu, apie kurį jam pasakojo sesuo Faustina, susijaudinęs meldėsi. Viskas sutapo – vitraže buvo pavaizduota nukryžiovimo scena, o po kryžiumi matėsi raudonų rožių krūmai“.

Myslibužo Šventojo Kryžiaus bažnyčios – dabartinės Dievo Gailestingumo šventovės – vitražas.

Iš kunigo Mykolo Sopočkos „Prisiminimų“, 1948 m.: „Tiksliai išsipildė beveik viskas, ką sesuo Faustina išpranašavo apie šią vienuoliją. Kai 1944 m. lapkričio 16-osios naktį Vilniuje priiminėjau pirmųjų šešių kandidačių asmeninius įžadus arba kai praėjus trejiems metams atvykau į pirmuosius šios vienuolijos namus Myslibuže, buvau pritrenktas tų sutapimų, apie kuriuos man pasakojo šviesaus atminimo sesuo Faustina. (...) Navoje išvydau šiek tiek apgadintą Viešpaties Jėzaus mirtį ant kryžiaus vaizduojantį vitražą. Žiūrėjau į jį nustebęs ir su džiaugsmu, nes sesuo Faustina kaip tik man buvo pasakojusi apie tokią bažnytelę ir vitražą joje“.

Myslibužo Šventojo Kryžiaus bažnyčia su vitražu pagrindiniame altoriuje, vienintelė katalikų bažnyčia Vokietijoje, lenkų darbininkų pastatyta 1905 m. (sesers Faustinos gimimo metais).

Dievo Gailestingumo
Šventovė – Rekolekčių
namai

Gailestingojo Jėzaus
seserų kongregacijos
gimtieji namai Myslibužė

1993 m. rugpjūčio 1 d. kun. arkivyskupas Marianas Pšykuckis²⁴ (Marian Przykucki) į vienuolyną Myslibužė iškilmingai įnešė palaimintosios sesers Faustinos relikvijas. Tą dieną Jo dekretu bažnyčiai ir vienuolynui buvo suteiktas Dievo Gailestingumo Šventovės titulas.

Ištrauka iš arkivyskupo dekreto: „Bažnyčia ir vienuolynas, paminėti pranašiška palaimintosios sesers Faustinos regėjime ir aprašyti „Dienoraštyje“, atrodo, kad yra pačios Apvaizdos nurodyta ypatingam Dievo gailestingumo garbinimui ir Gailestingojo Jėzaus seserų kongregacijai įsitvirtinti skirta vieta. (...) Tegul šioje vietoje per visus laikus bus garbinamas Dievo gailestingumas, tegul ši, sesers Faustinos išrinkta vieta, sulauks nuolatinio jos užtarimo ir paramos, tegul mūsų tikintieji čia sulaukia ypatingo gailestingumo, išmeldžia sėkmingą laikinumą ir amžinąjį gyvenimą“.

Naujieji Gailestingojo Jėzaus seserų kongregacijos namai su Jėzaus Gailestingumo Karaliaus vardo koplyčia.

2003 m. visiškai įrengtus namus seserų vienuolijos formacijai padovanojo Anna ir Romanas Kluskos (Anna i Roman Kluska).

„Šiandien regėjau naujosios vienuolijos vienuolyną. Erdvi ir didelė patalpa, apžiūrėjau visus daiktus iš eilės, mačiau, kad Dievo Apvaizda parūpino tai, kas buvo reikalinga“
(Dien., 1154).

1973 m. vienuolija pasirinko naują sutrumpintą pavadinimą – Gailestingojo Jėzaus seserys. Dabar vienuolija įgyvendina savo, steigėjo joms perduotą, charizmą keliose dešimtyse vienuolynų Lenkijoje ir užsienyje. Pagrindinis šios vienuolijos dvasinis bruožas yra Dievo gailestingumo kontempliacija, beribis pasitikėjimas ir sekimas Jėzaus pavyzdžiu, atliekant gailestingus darbus, ypač skirtus tiems, kuriems labiausia reikia. Kartu su Dievo gailestingumą garbinančiais pasauliečiais seserys skelbia Gailestingojo Jėzaus kultą – maldomis ir pasiaukojančia tarnyste artimui savo nepaliaujamai prašo Dievo gailestingumo pasauliui, ypač gailestingumo malonės mirštantiesiems ir Dievo palaimos malonės kunigams bei vienuolėms ir vienuoliams.

Savo apaštališka veikla Gailestingojo Jėzaus seserys tenkina šių dienų Bažnyčios poreikius, be to, jos rūpinasi paliatyvosios slaugos ligoninėmis, užsimezgsios gyvybės išsaugojimo namais, rekolekcijomis, katechizacija.

Kiekvieną dieną savo malda *Jėzau, pasitikiu Tavimi* jos patiki Dievo gailestingumui apaštališkus darbus ir savo gyvenimą. Vienuolijos įžadai joms yra visiškas pasitikėjimas Dievu, kai pasitiki ne savo jėgomis, bet Visagalio Dievo gailestingumu.

Įžadų formuluo­te vienuolijos: „Maldauju, Gailestingasis Dieve, priimk šią mano besąlygišką širdies auką, kuria visiškai išsižad­u savęs šventoje tarnystėje Tau ir Tavo meilėje“.

Baigiamoji padėkos malda amžinųjų Gailestingojo Jėzaus seserų įžadų iškilmėse
– Myslibužas, 2013 m. rugpjūčio 4 d.

Gailestingoji Jėzaus seserų kongregacija, kurią 1947 m. įkūrė kunigas Michałas Sopočko, sesers Faustynos Kowalskos nuodėmklausys ir dvasinis vadovas, susikūrė paklusnus Bažnyčiai ir jos evangelinei misijai. 2008 m. gegužės 13 d. jis patvirtintas kaip **religinis institutas, turintis pontifiko teises**.

„Jo [kunigo Sopočkos] mintis glaudžiai suvienyta su mano, todėl būk rami dėl mano darbo, neleisiu jam suklysti, o tu nieko nedaryk be jo leidimo“ (Dien., 1408).

„O mano Jėzau, aš be galo džiaugiuosi tuo, kad užtikrinai mane, jog ši vienuolija bus. (...) ir matau, kokią didelę garbę ji teiks Dievui; bus šios svarbiausios Dievo savybės, tai yra Dievo gailestingumo, atspindys. Nepaliaujamai mels Dievo gailestingumo sau ir visam pasauliui, o bet koks gailestingumo darbas plauks iš Dievo meilės, kurios jos bus kupinos“ (Dien., 664).

Koplyčia naujajame Gailestingojo Jėzaus seserų vienuolyne Myślībórz*

* **Myslibužas** (Myślībórz). **Įsikūręs prie Myślībórz ežero Ščecino-Kamień vyskupijoje.** Pirmą kartą Myslibužas minimas 1238 m. dokumente. 1262-1270 metais Myslibužui suteikus miesto teises mieste ėmė kilti reprezentaciniai statiniai. Dabartinis Myslibužo vardas patvirtintas 1946 m. gegužės 7 d. Dabartinis Myslibužo vardas patvirtintas 1946 m. gegužės 7 d. 1947 m. Myslibužo prie Šventojo Kryžiaus bažnyčios apsisusto Vilniuje pal. kunigo Mykolo Sopočkos įkurta Gailestingojo Jėzaus seserų kongregacija, kuri tęsia šv. Faustinos misiją, todėl 1993 m. ši bažnyčia paskelbta Dievo Gailestingumo šventove.

*Ši refleksija
gimė žavintis Jėzumi,
kuris yra gailestingumas.
Būsime laimingos,
jeigu ir Tu Jį pamils
ir jeigu savo širdį
paversi pasitikėjimo slėniu,
kurį Jis galės užlieti
Gailestingumo lietumi.*

Gailestingojo Jėzaus seserys

JĖZAUS ATVAIZDU KONTEMPLIACIJA

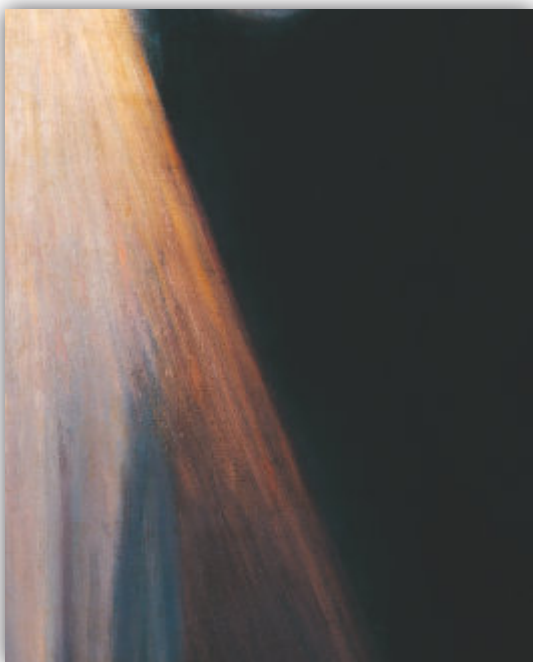
JIS YRA NEREGIMOJO DIEVO ATVAIZDAS (Kol 1, 15)

*Tikiu,
kad tai dėl manęs
išeini
iš šio paveikslo,
nenori būti suvaržytas
bet kokių
tobulumo rėmų,
nenori būti tik
atmintyje išlikęs
Dievo
„portretas“.
Tiesiog išeini,
kad šiandien
mane sutiktum.*

*Eini
meilėje visada pirmas.
Skubi,
kad mylėtum
kaip belaisvis,
basas,
prašydamas priimti
Meilės Dovaną.
Jau eini manęs link.
Dabar tereikia antro,
tai reiškia,
manojo žingsnio.*

*Bauginanti ir nuolatos
akyse auganti tamsa,
nors akys ir taip jau didelės
iš baimės, toje tamsoje skęsta
mūsų gyvenimo spalvos,
pilka mėlyna kasdienybė,
perpinta žalios vilties gijomis,
rožiniu džiaugsmu,
oranžinėmis šypsenomis,
tik dabar pastebiu,
kad mano gyvenimo spalvos
yra nieko nevertos Tavo
akivaizdoje, nes Tu esi
pasaulio šviesa, kviečiu Tave
– ateik į mano gyvenimą,
tegul manyje suliepsnoja
Gailėstingumo liepsna.*

*Ieškai manęs žvilgsniu,
meilės kupinu žvilgsniu.
Kantriai,
švelniai žiūri,
be jokio pavydo,
be dėmesio sau,
be pykčio protrūkių,
neprisimeni, kas bloga,
viską ištersi,
viskuo patikėsi,
nuolatos tikėdamasis
kad neapvilsiu.
Žvelgi į mane su meile.*

*Kalbi gestais.
Neprivalau siekti
tam tikro lygmens,
nei Tavo pripažinimo,
neprivalau pakerėti Taveš.
Tu mane priimi tokią,
kokia esu,
nuolatos mane laimini
ir nuolatos man atleidi.*

*Atskleidi man save,
kvieti į pačią meilės gelmę,
čia yra mano vieta,
tą vietą man parengi,
ir niekas jos neužims.
Mane ant savo
rankų išrašei.
Aš žaizda atsivėriau
Tavajame šone.
Skaudi buvo Tavo meilė man,
todėl taip labai ja tikiu,
ja trokštu remtis.
Priglausk mane, Dieve.*

*Susitikimo palapinė,
viską persmelkiantys,
nedrąsiai į užvertas
širdis prasiskverbiantys
spindulių pluošteliai.
Malonės srovės.
Kalbama ne apie
pigias dovanas.
Tu duodi pats save,
Tu esi Dovana,
į Tave aš kryptu
kaip žiedas į saulę,
noriu iš Tavo spindulių
semtis gyvenimo,
ir prašau Tavęs,
savo Gailestingumu
pridenk mane kaip skydu.*

JĖZAU, PASITIKIU TAVIMI

*Jėzau, pasitikiu Tavimi
Šifras, plačiai atveriantis Dievo širdį.
Tu, Viešpatie, esi
vienintelis pasitikėjimo vertas,
ir nėra jokio kito vardo,
kuriuo galėčiau pasitikėti.
Mano Jėzau,
Išganytojau,
Karaliau,
mano Gailestingume.*

„Nebijok, nuodėminga siela, savo Gelbėtojo, pirmasis artinuosi prie tavęs, nes žinau, kad pati nepajėgi pakilti iki manęs. Nebėk, vaike, nuo savo Tėvo, panorėk veidas į veidą kalbėtis su savo gailestingumo Dievu, kuris pats nori tau pasakyti atleidimo žodžius ir apiberti tave savo malonėmis“ (Dien., 1485).

„Malonės iš mano gailestingumo semiamos vienu indu, o tai yra – pasitikėjimas“ (Dien., 1578).

*Turbūt viskas kyla
iš Gailestingiausiojo Jėzaus,
bet visos mums skirtos malonės
ateina per Marijos rankas.*

*(...) Tai Ji į mūsų lūpas įdėjo žodžius:
JĖZAU, PASITIKIU TAVIMI
ir atitolino amžinosios
baisios bausmės akimirka.*

(kun. Sopočka)

V SKYRIUS - PRIEDAI

DIEVO GAILESTINGUMO MOTINOS PAVEIKSLAS

Dievo Gailestingumo Motinos paveikslas Vilniaus Aušros Vartų koplyčioje

Manoma, kad Aušros Vartų Madonos paveikslas nutapytas Vilniuje 1620-1630 metais. Nepaisant įvairiausių tyrinėjimų, tapytojo asmuo liko nežinomas. Paveikslas nutapytas aliejiniais dažais ant plonu krei-dos gruntu padengtų 200x165 cm ąžuolinių lentų.

Dvigubos karūnos ir sidabrinė iš išorės paauskuota suknelė ant pa-veikslu uždėtos XVII–XVIII a. sandūroje. Būdingas paveikslu elementas – didžiulio pusbėnulių formos paveikslu apačioje 1849 m. pritvirtintas apžadas. Koplyčios, kurioje kabo Dievo Gailestingumo Motinos paveikslas, sienos ištiesai nukabinėtos atrinktais sidabriniais apžadais.

Tarp sienas dengiančių apžadų yra ir siųstų popiežiaus Jono Pauliaus II. Suskaičiuota, kad iš viso čia kabo apie aštuonis tūkstančius sidabrinų apžadų, kuriuos paaukoko tikintieji, dėkodami už suteiktas malones. Šioje koplyčioje išstis vilniečių kartos, prašydamos Dievo Motinos užtarimo, išmeldžia sau ir savo artimiesiems išskirtinių malonių.

Daug Dievo Gailestingumo Motinos paveikslo kopijų yra kitų šalių bažnyčiose, taip pat ir Romoje, Šv. Petro ir Povilo bazilikos koplyčioje.

1773 m. popiežius Klemensas XVI Vilniaus Švenčiausiosios Mergelės Marijos globos brolijai suteikė atlydus.

1927 m. popiežiaus dekretu Aušros Vartų Madonos paveiksliui suteiktas Dievo Gailestingumo Motinos vardas ir jis karūnuotas popiežiaus karūnomis. Šios karūnavimo iškilmės vyko aukščiausiu Bažnyčios ir valstybės lygiu – auksines karūnas uždėjo popiežiaus nuncijus (karūnos dingo per Antrąjį pasaulinį karą).

Dievo apvaizda lėmė, kad praėjus vos keleriems metams (1935-aisiais), paveikslas su Gailestingojo Jėzaus atvaizdu pirmą kartą buvo viešai garbinamas šalia Dievo Gailestingumo Motinos paveikslo.

Antrojo pasaulinio karo metais Vilniaus metropolito arkivyskupo Romualdo Jalbžykovskio sprendimu Dievo Gailestingumo Motinos paveikslas liko Aušros Vartuose su savo ištikimais garbintojais. Pasibaigus karui, kai Vilnius atiteko SSRS ir daugelis Lietuvos bažnyčių buvo uždarytos, Aušros Vartų koplyčia vis dėlto nebuvo nepaliesta.

GAILESTINGUMO MOTINA PASITIKĖJIMO ŽADINTOJA

„Marija yra mums Gailestingumo Motina, o savo gailestingumą ji pradėjo liudyti jau Kalvarijose. Nuo tada kiekvieną malonę žmonės patiria tarpininkaujant Marijai: Ji sustiprina apaštalų darbus. Ji išmeldė įkvėpimo evangelistams. O kai buvo paimta į dangų, dar labiau mus globoja ir išmeldžia mums Dievo gailestingumą. Gal ne vieną klaidą esame padarę gyvenime, gal kas nors visai nugrimzdo į nuodėmę – Marija mums išmeldė atsivertimo malonę. Kiek kartų tai vyko, liks tik Dievui žinoma paslaptis, bet jeigu tai kartojosi labai dažnai, dėl mūsų buvo dėtos ypatingos Gailestingumo Motinos pastangos. Tai Ji į mūsų lūpas įdėjo žodžius: *Jėzau, Pasitikiu Tavimi* ir atitolino amžinosios baisios bausmės akimirką.

Turbūt viskas kyła iš Gailestingiausiojo Jėzaus, bet visos mums skirtos malonės ateina per Marijos rankas. (...) Tai įrodo daugybė stebuklingų vietų, kuriose, tarpininkaujant Švenčiausiajai Mergelei Marijai, sergantys žmonės pasveiksta, liūdintys patiria ramybę, skausmo prislėgti atgauna viltį. Tai nebuvo atsitiktinumas, kad visame pasaulyje garbinamas, malonėmis garsus Gailestingiausiojo Išganytojo paveikslas pirmą kartą buvo viešai parodytas pirmąjį sekmadienį po Velykų (1935 m. balandžio 28 d.) **prie Gailestingumo Motinos kojų, kad Jinai jį tarsi pripažintų ir kitus prie jo pakviestų.** Taigi dar labiau sutvirtinkime mus su Gailestingumo Motina siejančius saitus ir atsakykime jai beribiu pasitikėjimu“

(kun. Sopočkos)

MALDA PRAŠANT GAILESTINGUMO MOTINOS GLOBOS IR UŽTARIMO

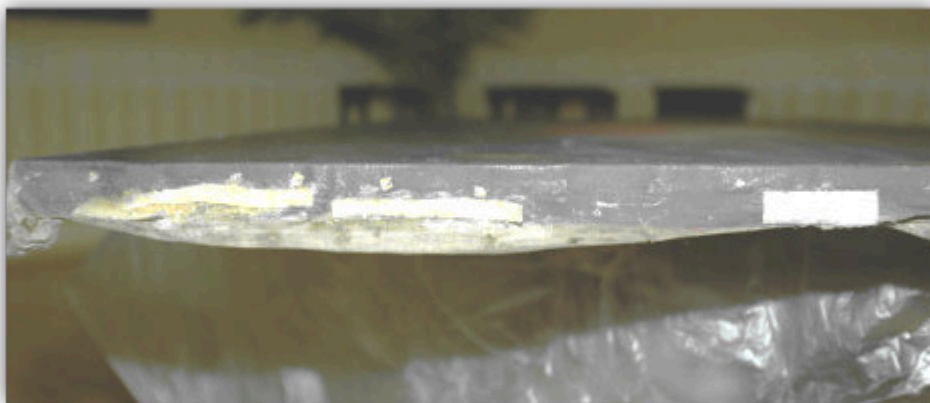
*O mano Karaliene, Šventoji Marija!
Tavo malonei, Tavo išskirtinei globai ir gailestingumui
šiandien ir kiekvieną dieną, ir mano mirties valandą
pavedu savo sielą ir savo kūną.
Visas savo viltis ir visas paguodas,
visus sunkumus ir negalavimus,
gyvenimą ir savo gyvenimo pabaigą Tau patikiu,
kad per Tavo nuopelnus visi mano darbai būtų atliekami
ir jiems vadovaujama pagal Tavo ir Tavo Sūnaus valią. Amen.*

PAVEIKSLO KONSERVAVIMO FOTODOKUMENTAI

Paveikslo konservavimo darbus 2003 m. atliko Edyta Hankovska-Červinska (Edyta Hankowska-Czerwińska) iš Vloclaveko (Lenkija), meno kūrybinių konservatorė, Torunės Mikalojaus Koperniko universiteto Dailės fakulteto absolventė.

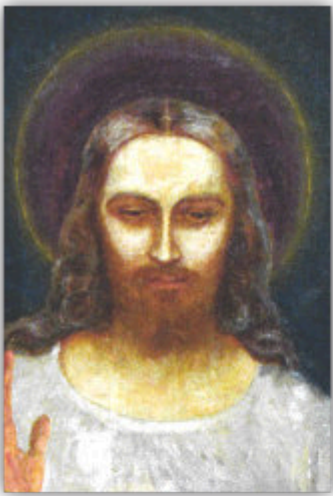
Paveikslas baigus konservavimą

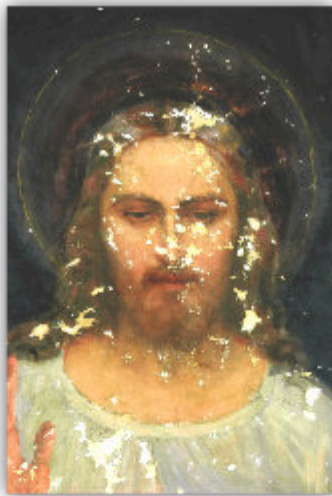
Apkirpkite apatinį vaizdo kraštą.

Matomos vinių skylutės, išlikusios po kelių neštuvų pakeitimų ir apie 4 cm apatinio krašto klosčių, 1987 m., kai paveikslas buvo pritaikytas prie šoninio altoriaus Šv. dvasia. Šie nuostoliai, nors ir nematomi iš išorės, yra, be kita ko, unikalus šio originalaus paveikslo bruožas. Konservuojant 2003 m., paveikslas sąvaržėlėmis buvo vėl pritvirtintas prie neštuvų.

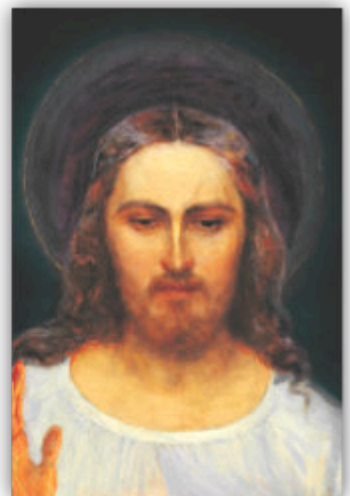
(Nuotraukos iš 2003 m. konservavimo darbų dokumentų archyvo © Edyta Hankowska-Czerwińska)

Fragamentas prieš konservuojant

Pašalinus perdažymus

Po konservacijos

Paveikslo prieš konservuojant (2003 m.)

Pašalinus perdažymus

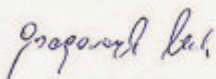
UMOWA

Zawarta w dniu 1 kwietnia 2003 r. pomiędzy Fundacją Apostołów Jezusa Miłosiernego w Łodzi reprezentowaną przez Panią Urszulę Grzegorzyczką a Parafią p.w. Ducha Świętego w Wilnie, reprezentowaną przez ks. proboszcza Mirosława Grabowskiego.

Niniejsza umowa zostaje zawarta w związku z konserwacją Obrazu Jezusa Miłosiernego, namalowanego przez prof. Eugeniusza Kazimirowskiego w 1934 roku, który obecnie znajduje się w kościele p.w. Ducha Świętego w Wilnie.

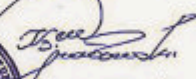
Fundacja Apostołów Jezusa Miłosiernego w Łodzi zobowiązuje się do pokrycia wszystkich kosztów, związanych z konserwacją obrazu Jezusa Miłosiernego i rozliczenia się z p. mgr Edytą Hańkowską-Czerwińską, konserwator tego obrazu.

Umowa niniejsza została sporządzona w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach po jednym dla każdej ze stron.

Fundacja Apostołów
Jezusa Miłosiernego w Łodzi
p. Urszula Grzegorzyczka

FUNDACJA
APOSTOŁÓW JEZUSA MIŁOSIERNEGO
90-058 Łódź, ul. Sienki-wicza 60
Rogon 472552195

Parafia p.w. Ducha Świętego
Wilnie
ks. proboszcz Mirosław Grabowski

Wilno, 1 kwietnia 2003 r.

Sutartis

Sudaryta 2003 m. balandžio 1 d. tarp Gailestingjo Jėzaus Apaštalo fondo Lodžėje, atstovaujamo ponios Urszula Grzegorzyczka, ir Vilniaus Šventosios Dvasios parapijos, atstovaujamos parapijos klebono Mirosława Grabowskio.

Ši sutartis sudaryta dėl Gailestingjo Jėzaus paveiklo, nutapyto prof. Eugenijus Kazimirowskis 1934 m., ir kuri šiuo metu yra Vilniaus Šventosios Dvasios bažnyčioje.

Gailestingjo Jėzaus apaštalo fondas Lodžėje įsipareigoja padengti visas išlaidas, susijusias su Gailestingjo Jėzaus paveiklo konservavimu, ir padengti visas išlaidas su paveiklo restauratore, MA, Edyta Hańkowska-Czerwińska.

Sutartis buvo sudaryta dviem egzemplioriais, po vieną kiekvienai šaliai.

[antspaudai ir parašai]

Vilnius, 2003 m. balandžio 1 d

Lodžėje įsikūrusio Gailestingjo Jėzaus Apaštalo, Lodžės Jėzuitų bažnyčia, fondo iniciatyva (2003 m. Fondas savo lėšomis organizavo ir atliko paveiklo konservaciją, 2004 m. kovą Vilniuje, Šv. Dvasios bažnyčioje, buvo surengta profesionali fotosesija. Nuo to laiko Gailestingjo Jėzaus paveiklo fotokopijos (specialia fotokamera buvo padarytos 20 cm skaidrės) Fondas buvo skirtos visuotinei evangelizacijai.

Spausdinimo Gailestingjo Jėzaus paveikslas

www.merciful-jesus.com

Biografijos pastaba:

Marcinas Eugeniusz Kazimirovski (Eugeniusz Kazimirowski), Augusto ir Marijos iš Kossakovskių sūnus, gimė 1873 m. Vygankoje, Podolėje. 1892–1899 metais studijavo Krokuvos aukštojoje dailės mokykloje pas F. Cyneką, I. Jablonskį ir V. Luščakevičių bei T. Ak-sento-vičiaus ir L. Vyčulkovskio klasėse. Nuo 1897 m. taip pat mokėsi Miunchene pas A. Ažbę ir J. C. Heiterlichą ir Paryžiuje pas J. Bailį. 1898–1899 metais mokėsi Krokuvos aukštosios dailės mokyklos Vyčulkovskio klasėje. 1900 m. dalyvavo Romos Šv. Luko akademijos užsiėmimuose. Grįžęs į Lenkiją, apsistojo Krokuvoje, bet dažnai ke-liavo į Ukrainą ir Vilniaus kraštą, kur tapė peizažus, portretus ir reli-ginius paveikslus. Dalyvavo nepriklausomybės sąjūdyje ir savanoriu tarnavo Lenkijos kariuomenėje. Po 1914 m. apsigyveno Vilniuje, kur ilgus metus mokytojavo mokytojų seminarijoje ir buvo Didžiojo ir Lenkų teatrų dekoratorius. Krokuvoje ir Lvove likę tapybos darbai dingo Antrojo pasaulinio karo metais. Išliko tik keli Vilniaus laikotarpio paveikslai. **1934 m. Vilniuje Kazimirovskis nutapė pirmą-jį Gailestingojo Jėzaus atvaizdą pagal asmeninius šv. Sesuo Faustina.** Nuo 1936 m. gyveno Balstogėje, kur 1939 m. mirė nuo plaučių uždegimo. Jo antkapinis paminklas yra katalikų parapijos kapinėse.

Mirusiųjų parapijos knygos kopija.

N-rus- Cognomina	Annus, mensis, dies, locus et causa obitus; nomen, cognomen et aetas defuncti; sacramentorum susceptio	Nomina parentum defuncti; si uxoratus, coniugis et liberorum superstitem	Tempus, locus tumulationis et sacerdos sepeliens
276 Bojzman	Roku lypiec dwadzieciel trzydziestego dnia tego dnia dwadzieciel trzydzieci gromesnia w Białymoboku, ul. Adwoc-miana 19, par. Tamnej, zmarła z ha-rdziej Kazimiera Bojzman z Białobockich, lat 77, opalazona S.S. Sakramentami.	Corka Antoniego i Jozefy wdowa Zofia wita s. Władysława 58. c. elburjan 18. 57. c. Bronisław 14. c. Jadwiga 40. c. Wacław 2. c.	Wzłobi jej dnia 24/12 n.b. rozstaję po-grzebane przez x. Stanisława Urbana na ementa-rzu parafjalnym.
277 Kazimirovski	Roku lypiec dwadzieciel trzydziestego dnia tego dnia dwadzieciel trzydzieci gromesnia w Białymoboku, ul. Kikini-nskiego 15, par. Tamnej, zmarła z zapalenia płuc Eugenijusz Kazimirovski, lat 66, nie opalazona S.S. Sakramentami.	Syn Augusta i Elżany - maziwsko matki z domu nie uhalono Kawaler.	Wzłobi jego dnia 25/12 n.b. rozstaję po-grzebane przez x. Stanisława Urbana na ementa-rzu parafjalnym.

No.			
277 Kazimirovski	Rugsėjo dvidešimt trečiąją devyniolika trisdešimt devyni, Balstogėje, Kilińskiogo g. 15, mirė nuo plaučių uždegimo, 66 m. Eugenijus Kazimirovskis, nepriimdamas sakramentų.	Augusto ir Marijos sūnus – motinos mergautinė pavardė nežinoma. Niekada nesusituokė	Jo kūną šių metų rugsėjo 25 dieną palaidojo tėvas Stanislovas Urbanas adresu parapijos kapinėse.

AUTORĖS ŽODIS

Knyga „Jėzau, pasitikiu Tavimi. Meilė ir gailėstingumas“ – mano daugiau kaip dvidešimt metų trukusios tarnystės skleidžiant Dievo Gailėstingumo kultūrą vaisius. Šios tarnystės esmė – skelbti įvairiais pavidalais ir kalbomis sukurtus spaudinius su Gailėstingąjo Jėzaus atvaizdu ir žinių apie žadėtas malones, kurių perteikė šv. sesuo Faustina Dievo Gailėstingumo liudijime. Daugelį metų turėjau progą tęsti šią apaštalybę dėl Dievo apvaizdos, kuri mano kelyje suvedavo mane su dvasininkais, vienuolėmis ir pasauliečiais, šlovinusiais Dievo Gailėstingumą, kurie įvairiais būdais siūlė savo pagalbą.

*Norėčiau padėkoti Gailėstingąjo Jėzaus seserų kongregacijos seserims už dvasinę globą, ypač **seseriai Marijai Kalinovskai** (1997-2013 metais Kongregacijos generalinė vyresnioji) už palankumą ir pagalbą, **seseriai Teresai Šalkovskai** už teksto teologinio taisyklingumo priežiūrą.*

*Ypač nuoširdžiai dėkoju Kardinolo Stefano Vyšynskio universiteto **profesoriui, habil. dr. broliui Pavelui Mazanka CSsR**, vadovavusiam 10 dienų rekolekcijoms Rovuose (Lenkija), kuriose su juo susipažinau, už jo vertingas pastabas, padėjusias sutvarkyti ir stipriai papildyti knygos turinį. Tai buvo dar vienas aiškus Dievo apvaizdos ženklas.*

*Ilgametį dalyvavimą evangelizacijos veikloje įamžinau paskelbtame liudijime „**Gailėstingumo dovana**“.*

*Uršulės Gžegorczyk
(Urszula Grzegorzcyk)*

Leidinį „Gailėstingumo dovana“. galima įsigyti kaip elektroninę knygą:
www.faustyna.eu

**„Aiškiai matau, kad čia bus
ne tik moterų ir vyrų religinė kongregacija,
bet ir didelė pasauliečių bendruomenė,
kuri visus priimtų praktikuoti
Dievo gailestingumą vieni su kitais“.**

**Laiško fragmentas nuo
sesers Faustinos iki tėvo Sopočko,
1936 m. balandis**

ŠALTINIAI:

1. Jono Pauliaus II homilijos, pasakytos per sesers Faustinos kanonizavimą 2000 m. balandžio 30 d. Vatikane, ištraukos.
2. Šv. sesuo Faustina – „Dienoraštis“ („Dzienniczek“).
3. Kun. prof. Mykolo Sopočkos leidiniai: „Dievo Gailestingumas Jo darbuose“ („Miłosierdzie Boże w Dziełach Jego“), „Dienoraštis“ („Dziennik“), „Prisiminimai“ („Wspomnienia“).
4. Kun. prof. Henryko Cereškos (Henryk Ciereszko) leidinys: „Kunigas Mykolas Sopočka – Dievo gailestingumo apaštalas“ (Ksiądz Michał Sopočko Apostołem Miłosierdzia Bożego“).
5. Gailestingą Jėzaus seserys: „Jėzaus kontempliavimas. Langas, pro kurį matomas Dievas“ („Kontemplacja Jezusa. Okno przez które widać Boga“).
6. Kun. Juzefo Grasevičiaus (Józef Grasewicz) leidinys: „Prisiminimai“ („Wspomnienia“).
7. Popiežiaus Benedikto XVI pamąstymai prieš „Viešpaties angelo“ maldą sekmadienį, 2008 m. rugsėjo 28 d. Kastel Gandolfe.
8. Popiežiaus deleguoto Šventųjų skelbimo kongregacijos prefekto, arkivyskupo Angelo Amato kalba, pasakyta Balstogėje 2008 m. rugsėjo 28 d.

NUORODOS

- ¹ **Dievo Motinos Gailestingumo** seserų kongregacija, kurioje gyveno ir mirė šv. sesuo Faustina, įkūrė motina Teresė, grafienė Potocka. Atlikusi praktiką Lavalio gailestingumo namuose (Prancūzijoje), arkivysk. Zygmunto Ščensno Felinskio kvietimu ėmė vadovauti merginų, kurioms būtinas moralinis atsinaujinimas, „Prieglobsčio namams“ Varšuvoje. 1862 m. lapkričio 1 d. arkivysk. Felinskis pašventino koplyčią ir merginų namus. Ši diena laikoma Dievo Motinos Gailestingumo seserų kongregacijos steigimo Lenkijoje data. Kongregacija vadovauja merginų jaunimo auklėjimo centrui, vienišų motinų namams, terapijos svetainėms ir darželiams, skelbia Gailestingumo žodį Lenkijoje ir užsienyje, ugdo Dievo Gailestingumo apaštalus tarptautinėje draugijoje „Faustinum“, stengiasi visais darbais įamžinti evangelinę vertybę – Dievo ir žmonių gailestingumą.
- ² **Glogoviecas (Głogowiec)** – nedidelis kaimas Varkos Svinicose parapijoje, kuriame gimė šv. Faustina Kovalska (tikr. Helena Kovalska), yra jos kulto centras. Varkos Svinicų bažnyčia yra šv. Faustinos krikšto ir gimimo šventovė.
- ³ **Lodzės Šventojo Stanislovo Kostkos arkikatedra.**
Lodzės arkivyskupija – viena iš keturiolikos Lenkijos Katalikų Bažnyčios lotyniškųjų apeigų arkivyskupijų, kuri 1920 m. paskelbta vyskupija, 1992 m. tiesiogiai Apaštalu Sostui pavaldžia arkivyskupija, 2004 m. naujosios metropolijos, kurią sudaro kartu su Lovičiaus vyskupija, sostine.
- ⁴ **Vysk. Stanislavas Rospondas (1877–1958)** – lenkų Romos katalikų dvasininkas, teologijos daktaras, 1920–1927 metais Krokuvos aukštosios kunigų seminarijos rektorius, 1927–1958 metais Krokuvos pagalbinis vyskupas, jo akivaizdoje sesuo Faustina davė pirmuosius vienuolės įžadus.
- ⁵ **Pirmasis pasaulinis karas** – Didžiosios Britanijos, Prancūzijos, Rusijos, Serbijos, Japonijos, Italijos (nuo 1915 m.), Jungtinių Valstijų (nuo 1917 m.), Austrijos–Vengrijos ir Vokietijos, remiamos Osmanų imperijos ir Bulgarijos, karas, vykęs nuo 1914 m. rugpjūčio 28 d. iki 1918 m. lapkričio 11 d. Didžiausias karinis konfliktas Europoje nuo Napoleono karų XVIII–XIX amžiaus sandūroje laikų. Karas baigėsi centrinių valstybių pralaimėjimu ir po jo Vidurio bei Pietų Europoje ėmė kurtis nacionalinės valstybės. Ekonomikos krachas pasibaigus karui ir bado baimė – pagrindinė priežastis, dėl ko Rusijoje kilo 1917 m. vasario revoliucija, kuria nuverstas caras ir prasidėjo spalio revoliucija (valdžią perėmus bolševikams) ir vėliau 1922 m. įkurta Sovietų Socialistinių Respublikų Sąjunga (SSRS).
- ⁶ **Arkivysk. Jurgis Boleslovas Matulevičius (1871–1927)** – lietuvių katalikų dvasininkas, Vilniaus vyskupas, atnaujino marijonų vienuolyną ir vėliau buvo jo generolas, Katalikų Bažnyčios palaimintasis.

- ⁷ **Juozapas Klemensas Pilsudskis** (1867–1935) – politikas, Lenkijos nepriklausomybės, valstybės veikėjas: Lenkijos valstybės viršininkas (1918–1922), Lenkijos kariuomenės vyriausiasis vadas (1918), pirmasis Lenkijos maršalas (1920), Lenkijos ministras pirmininkas (1926–1928, 1930). Padarė lemiamą įtaką Antrosios Lenkijos Respublikos vidaus ir užsienio politikai.
- ⁸ **Sovietų armijos** (Raudonosios armijos) daliniai. 1940 m. birželio 15 d. į Lietuvą įžengė apie 70 000 Raudonosios armijos karių ir NKVD daliniai, kurie jėga užgrobė valdžią Lietuvoje. Prarandant nepriklausomybę prievarta išrinktas Liaudies seimas priėmė nutarimą apie Lietuvos įjungimą į Sovietų Socialistinių Respublikų Sąjungos sudėtį. Okupuotame Vilniuje ir jo apylinkėse prasidėjo visų tautinių grupių – lietuvių, lenkų, baltarusių – atstovų suėmimai ir trėmimai. 1940–1953 metais žuvo arba suimta ir išstremta į Rusijos gilumą per 280 000 Lietuvos piliečių. Dalis jų žuvo kovoje – Lietuvos pasipriešinimo judėjimo daliniai veikė iki 6-ojo dešimtmečio vidurio. Okupacija tęsėsi iki 1990 m.
- ⁹ **Kard. Augustas Hlondas** (1881–1948) – lenkų Romos katalikų dvasininkas, salezietis, 1926 metais Katovicų vyskupijos vyskupas, 1926–1946 metais Gniezno ir Poznanės arkivyskupas metropolitas, 1946–1948 metais Gniezno ir Varšuvos arkivyskupas metropolitas, 1926–1948 metais Lenkijos primas.
- ¹⁰ **Antrasis pasaulinis karas** (Vokietijos ir Sovietų Sąjungos karas) – taip vadinama Trečiojo Reicho (Vokietijos) ir Sovietų Sąjungos bei jų sąjungininkų karo veiksmų Antrojo pasaulinio karo metais Šiaurės, Rytų, Vidurio ir Pietų Europoje visuma. Per 6 karo metus (1939–1945) žuvo per 60 milijonų žmonių, neskaičiuojant milijonų įvairių tautybių žmonių, kurie mirė iš bado ir nuo ligų. Vokiečių okupantai vykdė daugybės gyventojų, ypač lenkų, žydų ir Sovietų Sąjungos piliečių, masines mirties bausmes ir deportavimą bei koncentracijos stovyklose kalino įvairių tautybių kalinius. Vykstant karui, 1941 m. birželio 22 d. hitlerinė Vokietija užpuolė SSRS, kuri formaliai buvo Vokietijos sąjungininkė. 1941 m. gruodžio mėn. Vokietijos kariuomenė gėdingai pralaimėjo Stalingrado mūši, po kurio Sovietų kariuomenė pradėjo kontrpuolimą visame Rytų fronte. Šioms kautynėms būdingas neregėtas žiaurumas, masiniai trėmimai ir didžiulis mirtingumas dėl kovų, bado, nukraujavimo, ligų ir žudynių. Šis karas surinko gausiausią žmogaus gyvybių derlių pasaulio istorijoje.
- ¹¹ **Arkivysk. Romualdas Jalbžkovskis** (1876–1955), lenkų Romos katalikų dvasininkas, 1918–1925 metais Seinų pagalbinis vyskupas, 1925–1926 metais Lenkijos vyskupų konferencijos generalinis sekretorius, 1926 metais Lomžos vyskupijos vyskupas, 1926–1955 metais Vilniaus arkivyskupas metropolitas. Palaidotas Balstogės Švč. Mergelės Marijos Ėmimo į Dangų arkikatedroje bazilikoje.
- ¹² **Sibiras** – didžiulis kraštas nuo Uralo iki Ramiojo vandenyno, apimantis 8 laiko juostas. Atšiaurios Sibiro klimato sąlygos sukūrė šiame krašte natūralų kalėjimą. Nuo pat Rusijos buvimo šiame krašte pradžios Sibiras buvo bausmių ir tremties vieta. Vykdydama represijas už politinę veiklą ar paėmusi į karo nelaisvę Rusijos valdžia šimtus tūkstančių lenkų ir įvairių tautybių nuteistųjų ištrėmė į Sibirą sunkiesiems darbams tvirtovėse, kasyklose ir gamyklose arba už bausmę suvarė į Rusijos imperijos armiją.

- ¹³ **Abiejų Tautų Respublika** (1569–1795). Tais laikais, kai sesuo Faustina gyveno Vilniuje (1933–1936), Lenkijos ir Lietuvos valstybės buvo sudariusios federaciją – Abiejų Tautų Respubliką. 1569 m. Liubline Lietuvos Didžioji Kunigaikštystė ir Lenkijos Karalystė sudarė realiąją uniiją, pagal kurią abi valstybės siejo bendras valdovas, seimas ir ekonomikos politika, o atskiri liko kariuomenė, teisė, valstybių išdas ir įstaigos. 1795 metais praradus nepriklausomybę, Respublikos žemės buvo padalytos ir 123 metams įjungtos į Respubliką pasidalijusių Austrijos, Rusijos ir Prūsijos sudėtį. Nepriklausomybę Lenkija atgavo 1918 m. Kilus Lenkijos ir Rusijos karui (1919–1921) ir 1920 m. atrėmus bolševikus mūšyje, kuris vadinamas stebuklu prie Vyslos, Lietuva vėl buvo prijungta prie Lenkijos.
- ¹⁴ **Br. Juzefas Andrašas SJ** (1891–1963). Šv. sesers Faustinos nuodėmklausys ir dvasinis vadovas Krokuvoje, jos vienuolinio gyvenimo pradžioje ir gyvenimo pabaigoje, iki pat jos mirties 1938 metais. 1920–1928 ir 1930–1952 metais bendradarbiavo su leidykla „Maldos apaštalytė“. Leidinio „Posłaniec Serca Jezusowego“ vyriausiasis redaktorius. Daugelio religinių brošiūrų ir istorinių straipsnių autorius. 1943 m. Krokuvos Lagevnikose pradėjo Dievo Gailestingumo pamaldas.
- ¹⁵ **Adolfas Kazimieras Hyla** (1897–1965) – tapytojas. Studijavo meno istoriją ir filosofiją Jogailos universitete. Piešimo ir tapybos mokėsi pas Jaceką Malčevskį. Savo kūryboje daugiausia dėmesio skyrė religinėms temoms. Žinomiausias Adolfo Hylos kūrinys – 1944 m. nutapytas paveikslas „Jėzau, pasitikiu Tavimi“. Šią temą atkartoto 260 kartų, nutapęs paveikslų įvairioms bažnyčioms. Taip pat tapė portretus ir peizažus.
- ¹⁶ **Lietuvė ir lenkė** – kun. Mykolo Sopočkos auklėtinės studijų Vilniaus universitete metais. Joms buvo suteiktos žinios apie naująsias Dievo gailestingumo kulto formas ir paveikslų vertę. Lietuvos pasakojimais (kuriuos perdavė iki mirties ją globojusi Jadvyga Adaška), kun. Sopočka buvo priverstas išvykti iš Vilniaus ir rūpindamasis paveikslų likimu įgaliojo savo draugą dvasininką saugoti jį. Šis dvasininkas, kurio pavardės ponia Jadvyga neprišimena, paaukojo 300 rublių, kad išpirktų paveikslą iš naikinamos bažnyčios.
- ¹⁷ **Kun. prelatas Juzefas Grasevičius** (1904–2000). Kunigu jį iššventino arkivysk. Romualdas Jalbzychovskis. Vilniaus savaitraščio „Tygodnik Katolicki“ redaktorius ir krikščioniškojo jaunimo sąjungų kapelionas. Kurį laiką gyveno pas kun. Sopočką. Apie tai jis rašė: Gyvenimas pas jį man buvo lemtas apvaizdos, turėjęs lemiamą poveikį visam mano gyvenimui“. 1942 m. kovo 3 d. Vilniuje įkalintas su kitais 29 dvasininkais ir 81 klieriku. Kaip ir dauguma lenkų, ištremtas į Sibirą. Kalėjo Pravieniškių stovykloje, paskiau SSRS, Komijoje. Tik mirus Stalinui grįžo į Naujosios Rudos bažnyčią. Čia taip pat buvo sekamas slaptųjų tarnybų, kvočiamas ir žeminamas. Kun. Juzefas Grasevičius puikiai žinojo pirmojo Gailestingąjo Jėzaus paveikslų istoriją, jo stebuklingąją kilmę, todėl iš karto grįžęs iš tremties ėmėsi jo paieškų.
- ¹⁸ **Arkivysk. Tadeušas Kondrusevičius** gimė 1946 m. sausio 3 d. Odelske. Studijavo (1964–1970) Leningrado politechnikos instituto Energetikos ir mašinų konstravimo fakultete. Baigė Kauno kunigų seminariją ir 1981 m. iššventintas kunigu. Dirbo Lietuvoje ir Baltarusijoje. 1988 m. įgijo teologijos daktaro laipsnį. 1989 m. Romoje iššventintas vyskupu. Nuo 1991 m. dirbo Rusijoje: pradžioje – lotyniškųjų apeigų katalikų arkivyskupas ir apaštališkasis administratorius, vėliau – metropolitas. Nuo 2007 m. Minsko ir Mogiliavo metropolitas.

- ¹⁹ **Br. Vladyslavas Sivekas SJ** (1905–1973). 1934 m. išventintas kunigu. 1936–1939 metais vadovavo „Krucjata Eucharystyczna“, „Solidacja Mariańska“ ir Varšuvos universiteto Gydytojų draugijai. 1939–1945 metais dirbo Krokuvoje, Tuliglovuose ir Piotrkuve, nuo 1945 m. iki 1949 m. Poznanėje, kur 1949–1951 metais studijavo sociologiją Adomo Mickevičiaus universitete, įgijo socialinių mokslų filosofijos daktaro laipsnį. 1950–1969 metais buvo Ščecino vyskupijos studentų ganytojas. 1969 m., spaudžiant komunistų valdžiai, perkeltas į Bydgoščių ir nuo 1971 m. iki mirties ėjo Varšuvos brolių jėzuitų Šviętojańska g. vyresniojo pareigas.
- ²⁰ **Br. Vladyslavas Vantuchovskis SJ** (1895–1961) – filosofas ir teologas, dirbo ganytoju Lenkijoje ir užsienyje. Čikagoje skelbė rekolekcijas ir misijas (1936–1938). Prieš pat karą paskirtas Vilniaus kolegijos rektoriumi. 1942–1944 metais kalintas vokiečių. Dirbo įvairiose jėzuitų įstaigose, garsus pamokslininkas ir rekolekcininkas. Gailestingojo Jėzaus seserų globėjas Lenkijoje, kai po Antrojo pasaulinio karo seserys buvo priverstos išvykti iš Vilniaus.
- ²¹ **Vysk. Edmundas Novickis** (1900–1971) – lenkų Romos katalikų dvasininkas, 1945–1951 metais apaštališkasis administratorius Didžiosios Lenkijos Gožuve, 1951–1964 metais Gdanskо vyskupijos vyskupas koadjutorius, 1964–1971 metais Gdanskо vyskupijos vyskupas. 1939 m. spalio 3 d. suimtas hitlerininkų ir įkalintas Poznanės kalėjime, iš kurio 1939 m. lapkričio 9 d. internuotas Vyskupų Kazimiero bernardinų vienuolyne. Po kelis mėnesius trukusio internavimo vėl įkalintas Poznanėje, vėliau 1940 m. gegužės 4 d. išvežtas į Dachau stovyklą. Tų pačių metų rugpjūčio mėn. perkeltas į Guseną, o 1940 m. gruodžio mėn. vėl įkalintas Dachau stovykloje. 1941 m. vasario mėn. paleistas iš stovyklos, pareikalavus atsisakyti kunigystės. Šio reikalavimo nevykdė.
- ²² **Kun. Zygmuntas Šelionžekas**, apaštališkasis administratorius, 1955 m. rugpjūčio 2 d. išdavė dekretą, kuriuo patvirtino Gailestingojo Jėzaus seserų kongregaciją pagal vyskupijos teisę ir leido seserims dėvėti vienuolių drabužius. Tada seserys Faustina Osinska ir Benigna Naborovska davė amžinuosius vienuolių įžadus.
- ²³ **Arkivysk. Marianas Pšykuckis** (1924–2009) – lenkų Romos katalikų dvasininkas, 1974–1981 metais Poznanės pagalbinis vyskupas, 1981–1992 metais Chelmo vyskupijos vyskupas, 1992–1999 metais Ščecino ir Kamenio arkivyskupas metropolitas. Jo dekretu 1993 m. rugpjūčio 1 d. Myslibužo Šventojo Kryžiaus bažnyčia, minima pranašiškame sesers Faustinos regėjime, pakelta iki Dievo Gailestingumo šventovės.

IMPRIMATUR lenkų kalba:
+ WŁADYSŁAW ZIÓŁEK, Lodzės Arkivyskupas Metropolitas

Nihil obstat
Cenzorius: Kun. dr Aleksander Janeczek

Kancleris: Kun. dr Andrzej Dąbrowski
Łódź, 26.05.2012 r. L.dz. KO-462-568/2012

Teologinė vertimo į lietuvių kalbą konsultacija
.....

© Autorinės teisės: dizainas
- URŠULĖS GŻEGORČYK (Urszula Grzegorzcyk)

Konsultacija
- SESUO MARIJA KALINOVSKA (Maria Kalinowska)
Gailestingojo Jėzaus seserų kongregacija

Vertimas iš lenkų kalbos:
BIRUTĖ JONUŠKAITĖ, KAZIS LINKA

© Knygoje buvo panaudoti
šv. Sesers Faustinos Kovalskos „Dienoraščio“ fragmentai
Zgromadzenie Sióstr Matki Bożej Miłosierdzia,
1981, ul. Żytnia 3/9, 01-014 Warszawa (Lenkija)
All rights reserved.

Pal. kun. Mykolo Sopočkos
„Dievo gailestingumas Jo darbuose“ fragmentai
© Balstogės Metropolitenos Kurija
Šv. Kościelna 1, 15-087 Białystok (Lenkija)

© Pal. kun. Mykolo Sopočkos publikacijų fragmentai,
Kun. Mykolo Sopočkos ir tėvo Józefo Andraszo SJ laiškų fragmentai,
Gailestingojo Jėzaus seserų kongregacija

Nuotraukos:
© Gailestingojo Jėzaus seserų kongregacijos archyvas
© Autoriaus archyvas: nuotraukos, kuriose Myslibužas, Balstogė, Vilnius,
Lodz, Plock, Warszawa – Uršulės Gżegorčyk (Urszula Grzegorzcyk)
© Jasna Guros šventovė Čenstakavoje (Lenkija) – Jadwiga Zauder-Olesińska

Viršelyje:
Pirmasis Gailestingojo Jėzaus paveikslas, Vilnius.
Šv. sesers Faustinos, pal. kunigas Mykolas Sopočka

Sarkofagas su palaimintosios šventosios Faustinos Kovalskos palaikais.

DIEVO GAILESTINGUMO ŠVENTOVĖ
GAILESTINGOSIOS DIEVO MOTINOS SESERŲ KONGREGACIJOS VIENUOLYNAS
Krokvos Lagevnikos (Lenkija)
(30-420 KRAKÓW-ŁAGIEWNIKI, Siostry Faustyny g. 3)
www.faustyna.pl

Sarkofagas su pal. kun. Mykolo Sopočkos palaikais

DIEVO GAILESTINGUMO ŠVENTOVĖ
Palaimintojo kunigo Mykolo Sopočkos aikštė 1, 15-863 BIAŁYSTOK (Lenkija)
www.milosierdzie.archibial.pl

Pal. kun. Mykolo Sopočkos memorialinis kambarys

GAILESTINGOJO JĖZAUS SESERŲ KONGREGACIJA
Poleska g. 42, 15-114 BIAŁYSTOK (Lenkija)

Pirmasis paveikslas su Gailestingojo Jėzaus atvaizdu

DIEVO GAILESTINGUMO ŠVENTOVĖ
Dominikonų g. 12, 01131 VILNIUS
www.gailestingumas.lt

Namas, kuriame buvo tapomas pirmas Gailestingojo Jėzaus paveikslas

GAILESTINGOJO JĖZAUS SESERŲ KONGREGACIJA
LT 11 350 VILNIUS, Rasu g. 4a
e-mail: zsjmwilno@wp.pl

HOSPISAS PAL. KUN. MYKOLO SOPOČKOS
www.hospisas.lt

Gailestingojo Jėzaus seserų kongregacijos pirmieji namai

GAILESTINGOJO JĖZAUS SESERŲ KONGREGACIJA
Dievo Gailestingumo šventovė (Rekolekčių namai)
Boh. Warszawy g. 77, 74-300 MYŚLIBÓRZ (Lenkija)
www.faustyna.eu